

EJFE

วารสาร

ครุศาสตร์

คณ-ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
EDUCATION JOURNAL FACULTY OF EDUCATION
KAMPHAENGPHET RAJABHAT UNIVERSITY

ปีที่ 8 ฉบับที่ 16 กรกฎาคม - ธันวาคม 2567

Vol. 8 No. 16 July - December 2024

คณ-ครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

ISSN 2465-5473 (Print)

ISSN XXXX-XXXX (Online)

วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร (วคศ.)

EDUCATION JOURNAL FACULTY OF EDUCATION

KAMPHAENGPHET RAJABHAT UNIVERSITY (EJFE)

ปีที่ 8 ฉบับที่ 16 กรกฎาคม - ธันวาคม 2567 Vol.8 No.16 July - December 2024

ISSN 2465-5473 (Print) ISSN XXXX-XXXX (Online)

วัตถุประสงค์

เพื่อเผยแพร่ผลงานวิจัย ผลงานสร้างสรรค์และผลงานวิชาการแก่นักวิจัยและบุคคลทั่วไป และเพื่อเป็นสื่อกลางแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แนวความคิด เชิงวิชาการของคณาจารย์ นักวิชาการทางการศึกษาทั้งในและนอกสถาบัน

ขอบเขต

จัดพิมพ์ผลงานวิชาการ ผลงานวิจัย ผลงานสร้างสรรค์ ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับศึกษาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ได้แก่ การบริหารการศึกษา ยุทธศาสตร์การบริหารและการพัฒนา การสอน จิตวิทยา การศึกษาและการแนะแนว หลักสูตร การศึกษา การวิจัย การวัดผลและประเมินผลการศึกษา สังคมศึกษา การประถมศึกษา การศึกษาปฐมวัย ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน คอมพิวเตอร์ คณิตศาสตร์ และคอมพิวเตอร์ศึกษา สุขศึกษาและพลศึกษา การสอนวิทยาศาสตร์และวิทยาศาสตร์ศึกษา

เจ้าของ

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

ที่ปรึกษาบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ บัณฑิต นัตรวิโรจน์ คณบดีคณะครุศาสตร์

บรรณาธิการ

อาจารย์อรทัย อนุรักษวัฒนะ รองคณบดีฝ่ายงานวิจัยและกิจการพิเศษ

กองบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.โสรี โปธิ์แก้ว	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
รองศาสตราจารย์ ดร.ยุภาดี ปณะราช	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
รองศาสตราจารย์ ดร.วาริรัตน์ แก้วอุไร	มหาวิทยาลัยนเรศวร
รองศาสตราจารย์ ดร.เวชฤทธิ์ อังกะนัทรขจร	มหาวิทยาลัยบูรพา
รองศาสตราจารย์ ดร.ชรินทร์ มั่งคั่ง	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุจโรจน์ แก้วอุไร	มหาวิทยาลัยนเรศวร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เทิน สีนวน	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญล้อม ดั่งวิเศษ	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไตรรงค์ เปลียนแสง	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปาริชาติ เตชะ	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิวัฒน์ ทวีทรัพย์	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธิดารัตน์ ทวีทรัพย์	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ขวัญชัย ช้วนนา	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อนุสิทธิ์ พันธกล้า	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุไรวรรณ ปานทโชติ	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิรพงศ์ พวงมาลัย	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
อาจารย์ ดร.ศิริโสภา แสนบุญเวช	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
อาจารย์ ดร.เกสร กอทอง	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ฝ่ายจัดการ

อาจารย์อรทัย อนุรักษวัฒนะ	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
นายฐิตินันท์ โชติฐิตินันท์กุล	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

ผู้จัดทำและเผยแพร่

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

กำหนดเผยแพร่

ปีละ 2 ฉบับ

ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม – มิถุนายน

ฉบับที่ 2 เดือน กรกฎาคม – ธันวาคม

สำนักงาน

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

ต.นครชุม อ.เมือง จ.กำแพงเพชร 62000

โทร 055-706555 ต่อ 2010 หรือ 0959124560 <https://edu.kpru.ac.th/>

(<https://so08.tci-thaijo.org/index.php/EJFE/index>)

บทความที่ตีพิมพ์ทุกบทความผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิและบทความหรือ
ข้อคิดเห็นใด ๆ ที่ปรากฏในวารสารเป็นวรรณกรรมของผู้เขียนโดยเฉพาะ
ซึ่งคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชรและบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย

เรื่อง	หน้า
☐ บรรณาธิการแถลง.....	ก
☐ บทความวิจัย	
การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนเรื่อง “把” โดยใช้สถานการณ์จำลองแก้ปัญหาของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ นันทิวัน อินหัดกรวด, วรชวัลย์ วงศ์กำแหง, พีรพัฒน์ พวงจิตร A COMPARISON OF LEARNING ACHIEVEMENT IN CHINESE GRAMMAR ON THE TOPIC OF “把” USING PROBLEM-SOLVING SIMULATIONS AMONG SECOND-YEAR STUDENTS IN THE CHINESE LANGUAGE PROGRAM, FACULTY OF EDUCATION Nantiwan Inhatkruad, Watsawan Wongkamhang, Peerapat Puangjit.....	1
การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) ชุติมน ชันทจร, สมใจ ภูครองทุ่ง, อ้อยใจ ปากวิเศษ DEVELOPMENT OF ACADEMIC ACHIEVEMENT IN MATHEMATICS REGARDING ADDITION PROBLEMS OF FIRST GRADE STUDENTS USING THE OPEN APPROACH TEACHING METHOD Chutimon Khantajorn, Somjai Phukrongtung, Oyjai Pakwiset.....	13
การออกแบบบัตรเกมเพื่อใช้ในการเรียนคำศัพท์ภาษาไทย – เวียดนามด้วยตนเอง DESIGNING GAME CARDS FOR LEARNING THAI –VIETNAMESE VOCABULARY BY ONESELF Nguyen Kieu Yen, Do Thi Hong Tham, Truong Thi Gam.....	24
การศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนาม A STUDY ON THE SATISFACTION OF THAI TOURISTS WITH A TRAVEL BLOG INTRODUCING DANANG CITY, VIETNAM Nguyen Kieu Yen, Nguyen Thi Thu Sang, Pham Thi Minh Chau.....	32

AN ANALYSIS OF TRANSLATION STRATEGIES FROM THAI INTO ENGLISH:
A CASE STUDY OF THE MUSEUM LABELS AT KHON KAEN
NATIONAL MUSEUM

Phatnariya Yamsrisuk.....39

การสอนภาษาไทยแนวใหม่ในฐานะภาษาต่างประเทศด้วยกระบวนการเรียนรู้
ด้วยรูปแบบ MEN2C Process & 7 Techniques

วรพล ศรีเทพ, เป็นปल्लीม เขยชม

NEW APPROACHES IN TEACHING THAI AS A FOREIGN LANGUAGE
THROUGH THE MEN2C PROCESS & 7 TECHNIQUES

Worapol Srithep, Penpluehm Cheuychom.....53

คุณธรรมของขงจื้อสู่คุณลักษณะครูที่ดี

วรพรรณ ขาวประทุม

CONFUCIUS' VIRTUES LEAD TO CHARACTERISTICS OF A GOOD TEACHER

Worapan Khaopratoom.....68

☐ คำแนะนำสำหรับผู้ส่งบทความ.....

☐ จริยธรรมในการตีพิมพ์ในวารสาร (Publication Ethics).....

บรรณาธิการแถลง

วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร (วคศ.) ได้จัดทำขึ้นเพื่อเผยแพร่ผลงานวิจัย ผลงานสร้างสรรค์และผลงานวิชาการแก่นักวิจัยและบุคคลทั่วไป และเป็นสื่อกลางแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แนวความคิดเชิงวิชาการของคณาจารย์ นักวิชาการทางการศึกษาทั้งในและนอกสถาบัน โดยจัดพิมพ์ผลงานวิชาการ ผลงานวิจัย ผลงานสร้างสรรค์ ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับศึกษาศาสตร์และสังคมศาสตร์ ได้แก่ กลุ่มสาขาวิชา บริหารการศึกษา วัดและประเมินผลการศึกษา วิจัยทางการศึกษา หลักสูตรและการสอน ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ การศึกษาปฐมวัย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา สังคมศึกษา พลศึกษา ภาษาจีน คอมพิวเตอร์ศึกษา และประถมศึกษา เป็นต้น

วารสารนี้เป็นส่วนหนึ่งที่เปิดโอกาสให้นักวิจัย นักวิชาการได้มีเวทีในการเผยแพร่ผลงานต่อสาธารณชนที่สนใจและแสวงหาโอกาสเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป ในโอกาสนี้ขอขอบคุณผู้บริหารของคณะครุศาสตร์ทุกท่าน ที่ให้การสนับสนุนและร่วมให้คำแนะนำด้วยดีเสมอมา และขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาบทความจากทุกสถาบัน อย่างไรก็ตามวารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ยังคงมุ่งมั่นที่จะพัฒนาคุณภาพวารสารให้ได้รับการยอมรับและสามารถให้ผู้สนใจนำเอาองค์ความรู้ที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

บรรณาธิการ

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนเรื่อง“把”โดยใช้สถานการณ์จำลองแก้ปัญหานักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์
A COMPARISON OF LEARNING ACHIEVEMENT IN CHINESE GRAMMAR ON THE TOPIC OF “把” USING PROBLEM-SOLVING SIMULATIONS AMONG SECOND-YEAR STUDENTS IN THE CHINESE LANGUAGE PROGRAM,

FACULTY OF EDUCATION

นันทิวัน อินหาทรวด¹

Nantiwan Inhatkrud

วรรณวัลย์ วงศ์กำแพง²

Watsawan Wongkamhang

พีรพัฒน์ พวงจิตร³

Peerapat Puangjit

Received : August 9, 2024

Revised : November 30, 2024

Accepted : December 2, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน“把”โดยใช้สถานการณ์จำลอง และศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร จำนวน 25 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์จีน“把”โดยใช้สถานการณ์จำลอง 4 ขั้นตอน แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน และแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (X) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที(t-test) ผลจากการวิจัย พบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน“把” ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.33 และ 26.70 ตามลำดับ

¹อาจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

Lecturer, Faculty of Education, Kamphaeng Phet Rajabhat University, Thailand

²อาจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

Lecturer, Faculty of Education, Kamphaeng Phet Rajabhat University, Thailand

³อาจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

Lecturer, Faculty of Education, Kamphaeng Phet Rajabhat University, Thailand

ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการเรียน และจากการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจหลังจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 นักศึกษายังสามารถนำความรู้ไปใช้ในการเรียนการสอนและสามารถนำไปประยุกต์ ในระหว่างการฝึกสอนได้ โดยคิดเป็นร้อยละ 100

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ไวยากรณ์ “把”, สถานการณ์จำลอง

ABSTRACT

This research aimed to compare learning achievement in Chinese grammar on the topic of “把” using problem-solving simulations and to examine the students’ satisfaction with learning through such simulations. The sample group consisted of 25 second-year students in the Chinese Language Program, Faculty of Education, Kamphaeng Phet Rajabhat University, selected through purposive sampling. The research tools included a lesson plan using problem-solving simulations, pre- and post-learning tests, and a satisfaction assessment form. The data were analyzed using percentage, mean (X) , standard deviation (S.D.), and t-test.

The findings revealed that the average scores of learning achievement in Chinese grammar on “把” before and after learning through problem-solving simulations were 19.33 and 26.70, respectively. The students’ learning achievement significantly improved at the .05 level compared to before learning. Furthermore, the study of students’ satisfaction indicated a high level of satisfaction with the learning approach, with a mean score of 4.31. Students also reported being able to apply the acquired knowledge to their teaching practice and during internships, with an application rate of 100%.

Keywords: Academic achievement , Grammar “把” , Scenario

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาจีนได้รับความนิยมเพิ่มขึ้น เนื่องจากภาษาจีนกลางได้เข้ามามีบทบาทต่อตลาดแรงงานในประเทศไทยทั้งในภาคธุรกิจอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การติดต่อทำธุรกิจค้าขายร่วมทุนทางการค้าในอัตราที่สูงขึ้น จากเหตุผลดังกล่าวทำให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยอย่างกว้างขวาง ตั้งแต่ระดับอนุบาลตลอดจนถึงระดับมหาวิทยาลัย โดยสถานการณ์การเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบันยังคงมีปัญหาและอุปสรรคในหลายประการรวมทั้งปัจจัยที่เกี่ยวกับความพร้อมของตัวผู้เรียนเอง 许美玲 Xu Meiling (2012)

ภาษาจีนและภาษาไทยทั้งสองภาษานี้มีสิ่งที่เหมือนกันอยู่หลายประการ รวมถึงเรื่องหลักไวยากรณ์ซึ่งสังเกตได้จากการเรียงคำและโครงสร้างของประโยค อย่างไรก็ตามหากเราศึกษาค้นคว้าและวิจัยอย่างลึกซึ้ง จะพบว่าผู้เรียนชาวไทยยังมีปัญหาการนำความรู้ทางไวยากรณ์ภาษาจีนกลางมาใช้ในการสื่อสารเป็นอย่างมาก สะท้อนให้เห็นจากการสื่อสารในสถานการณ์จริงที่มักจะมีข้อผิดพลาดหรือเขียนผิดหลักไวยากรณ์อยู่บ่อยครั้ง ส่งผลให้การสื่อสารภาษาจีนไม่ถูกต้อง ไม่เข้าใจความหมายหรือทำให้ความหมายคลาดเคลื่อนไป ไวยากรณ์ภาษาจีนถือเป็นองค์ความรู้สำคัญโดยผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความชำนาญในด้านไวยากรณ์เพื่อต่อยอดการเรียนรู้ในด้านอื่น ๆ ของวิชาภาษาจีน หากผู้เรียนขาดทักษะความรู้ในส่วนนี้ จะส่งผลต่อทักษะการพูด การเขียนและทักษะด้านที่จำเป็นอื่น ๆ ในการใช้ภาษาจีน ตามที่ Dickins,P.M.R., and Woods,E.G. (1988: 623-646) ได้กล่าวถึงความสำคัญของไวยากรณ์ไว้ว่า ผู้เรียนจะไม่เกิดความเข้าใจและไม่สามารถสื่อสารภาษาในระดับสูงได้ ถ้าขาดความรู้ทางระบบไวยากรณ์ และวิธีการประยุกต์โครงสร้างไวยากรณ์เหล่านั้นในการสื่อสาร ดังนั้นไวยากรณ์จึงเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญที่สุดในการตีความของความเหมาะสมและถูกต้อง และยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จ อีกทั้ง Richards (1985: 155) ยังระบุว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของระดับความเชี่ยวชาญทางด้านภาษา หากผู้เรียนไม่ได้รับการเรียนรู้ที่เน้นความถูกต้องทางไวยากรณ์จะไม่สามารถพัฒนาระดับความเชี่ยวชาญได้และจะนำไปสู่การพัฒนาที่ล้มเหลวซึ่งทำให้ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง และทำให้ผู้เรียนไม่มีความก้าวหน้าทางด้านภาษาอีกด้วย

ครูควรสอนภาษาที่เชื่อมโยงกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันที่มีความหมายต่อผู้เรียน รวมทั้งให้ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนรู้เรื่องใด เพื่ออะไร โดยครูจะต้องแจ้งวัตถุประสงค์ของการเรียนและการจัดการเรียนการสอนให้มีความหลากหลาย อีกทั้งยังต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาด้วยการแสดงความคิดเห็น Johnson and Morrow (1981: 60-61) หากกล่าวถึงวิธีการสอนที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากที่สุดนั้น คือการสอนที่ให้ผู้เรียนได้สัมผัสจากของจริงหรือสถานการณ์จริง เพราะการที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้ง่ายขึ้น แต่ถ้าไม่สามารถปฏิบัติในสถานการณ์ที่เป็นจริงได้ การใช้สถานการณ์จำลองก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับการเรียนที่สะท้อนความเป็นจริงตามจุดมุ่งหมายที่ผู้สอนได้กำหนดไว้ การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นการจำลองเหตุการณ์เพื่อเลียนแบบสถานการณ์จริง เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนให้เกิดความรู้และทักษะที่เกิดจากการได้ปฏิบัติหรือเผชิญในสถานการณ์จำลองนั้น ๆ ทิศนา ขัมมณี (2550: 370)

ผู้วิจัยเป็นบุคลากรทางการสอนภาษาจีน พบว่านักศึกษายังมีปัญหาในการใช้หลักไวยากรณ์จีน “把” โดยใช้ประโยค “把” ไม่ถูกต้อง ใช้ไม่ถูกต้องตำแหน่งของหลักไวยากรณ์ และมีการใช้ภาษาไทยในการสร้างประโยค ทำให้มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา งานวิจัยของ Wang Xiang และ Zhang Xiaoke (2011) เรื่อง ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค “把” ของผู้เรียนชาวไทยที่ศึกษาภาษาจีนระดับกลาง กล่าวว่าปัญหาการใช้ประโยค “把” ที่พบบ่อย ได้แก่ ส่วนประกอบของประโยคไม่ สมบูรณ์ (遗漏) การเติมคำหรือข้อความที่ไม่จำเป็น (误加) การใช้ภาษาที่ฟุ่มเฟือย (杂糅) และการใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสม (误代) สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด เหล่านี้เกิดจากอิทธิพลเชิงลบจากภาษาแม่ การเรียนรู้ทางภาษาที่ผิดพลาด การออกแบบตำราแบบเรียนและวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ไม่เหมาะสม งานวิจัยนี้ได้ให้ข้อเสนอแนะใน การลดปัญหาดังกล่าว ควรใช้วิธีการเปรียบเทียบ

ระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สองและ ให้ความสำคัญกับความหมายและบริบทในการใช้ประโยค“把” นอกจากนี้ยังมีงานวิจัย ของ Wei Hong (2006) ศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค“把” ของผู้เรียนชาวไทย ระดับต่าง ๆ และกลวิธีในการจัดการเรียนการสอน พบว่า ผู้เรียนมักมีปัญหาในการใช้ประโยค“把” สองประการคือหนึ่งขาดความเข้าใจในความหมายทางไวยากรณ์ หมายถึงการไม่เข้าใจว่าจะใช้รูปประโยคนี้นั้นสถานการณ์ใด สองขาดความเข้าใจในข้อจำกัดและกฎเกณฑ์ เงื่อนไขทางไวยากรณ์ สำหรับผู้เรียนชาวไทยที่ศึกษาภาษาจีนในระดับพื้นฐานจะพบปัญหา ตั้งแต่การเลือกใช้คำกริยาและส่วนเสริมหลังคำกริยาที่ผู้เรียนขาดความเข้าใจที่ดี ส่งผลให้การนำรูปประโยคนี้นี้ไปใช้มักจะผิดพลาด ขาดความสมบูรณ์ของประโยค อีกทั้งยังขาดผลลัพธ์ ของการกระทำ ซึ่งเป็นส่วนประกอบสำคัญ ในรูปประโยคนี้นี้สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด เหล่านี้มีหลายปัจจัย ประการหนึ่งคือตำรา แบบเรียนที่ยังขาดการอธิบายที่ชัดเจนและแบบฝึกหัดที่ยังไม่ครอบคลุมหรือป้องกันข้อผิดพลาดเหล่านี้ Su Yingxia (2015: 64-67) ได้ให้ความคิดเห็นในเรื่องการออกแบบการจัดการเรียน การสอนไวยากรณ์ภาษาจีนของผู้เรียนชาวต่างชาติไว้ว่าการจัดการเรียนการสอนไวยากรณ์ จะประกอบด้วยสองส่วนใหญ่คือการนำเข้าสู่บทเรียนความรู้ทางไวยากรณ์ที่ต้องการสอน(语言点导入与说明) และการฝึกฝนการใช้ไวยากรณ์(语言点操练) ผู้สอนต้องนำสถานการณ์หรือ เหตุการณ์จริงในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงการนำไวยากรณ์ไปใช้สื่อสารในชีวิตจริง รวมถึงต้องมีการอธิบายโครงสร้างพื้นฐานของไวยากรณ์เรื่องนั้นประกอบด้วย เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจการลำดับคำและการนำไปใช้ที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง อีกทั้งงานวิจัยของ 邓涵 Deng Han(2018) ที่กล่าวว่ากระบวนการเรียนการสอนประโยค“把” ที่จะเสริมสร้างองค์ความรู้และความเข้าใจให้กับผู้เรียน ผู้สอนควรแนะนำรูปแบบการใช้ประโยค“把” ในลักษณะของประโยคพื้นฐานทั่วไป การสร้างประโยคขยายความ ประโยคปฏิเสธและประโยคคำถาม ใช้วิธีการสอนที่เริ่มจากระดับง่ายไปสู่ระดับยาก และสามารถออกแบบห้องเรียนในลักษณะการเรียนรู้โดยสถานการณ์จำลอง และหลังเสร็จสิ้นกิจกรรมหากพบปัญหาข้อผิดพลาดการใช้“把” ผู้สอนควรจะดำเนินแก้ไขหลังเสร็จสิ้นกิจกรรม รวมทั้งมีการออกแบบวิธีการสอนต่าง ๆ ในหลาย ๆ วิธี เพื่อที่จะให้ผู้เรียนเข้าถึงเนื้อหาได้ เพื่อลดปัญหาความไม่เข้าใจของผู้เรียน และยกระดับทักษะความรู้ของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้นด้วย

จากปัญหาดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญและสภาพปัญหาในการใช้ไวยากรณ์จีน “把” จึงได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา เพื่อพัฒนาผลการเรียนรู้ของนักศึกษาให้ได้ประสิทธิผลที่ดีขึ้น โดยใช้รูปแบบสถานการณ์จำลองแก้ปัญหาทางการเรียนรู้ของนักศึกษา

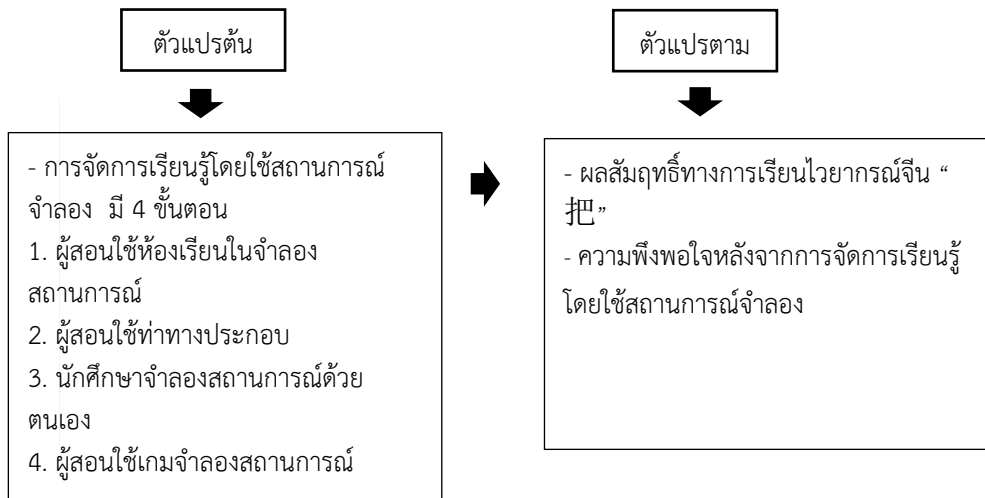
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน“把” ก่อนและหลังเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลอง
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน“把”โดยใช้สถานการณ์จำลองของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองอยู่ในระดับมาก

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและตัวอย่าง

นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร จำนวน 25 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบไปด้วย 1. แผนการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์จีน “把” โดยใช้สถานการณ์จำลอง 4 ขั้นตอน คือ ผู้สอนใช้ห้องเรียนในจำลองสถานการณ์ ผู้สอนใช้ท่าทางประกอบ นักศึกษาจำลองสถานการณ์ด้วยตนเอง และผู้สอนใช้เกมจำลองสถานการณ์ จำนวน 3 แผน 2. แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน และ 3. แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง มีรายละเอียดดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์จีน“把”โดยใช้สถานการณ์จำลอง 4 ขั้นตอน จำนวน 3 แผน ได้แก่

1) แผนที่ 1 เรื่อง“入乡随俗”

- “把”字句 การแต่งประโยคไวยากรณ์โดยใช้ “把”

รูปแบบประโยค S+“把”+obj.+V.+到/在/成+obj.

2) แผนที่ 2 เรื่อง “请多提意见”

-“把”字句 การแต่งประโยคไวยากรณ์โดยใช้ “把”

รูปแบบประโยค S+“把”+ obj.+ V V

3) แผนที่ 3 เรื่อง “这样的问题现在也不能问了”

-“把”字句小结 การแต่งประโยคไวยากรณ์โดยใช้ “把”

รูปแบบประโยค S+“把”+ obj.+ V + complement

- 1.1 การหาคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์จีน “把” โดยใช้สถานการณ์จำลอง 4 ขั้นตอน นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์จีน “把” และประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้
- 1.2 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อนำไปใช้กับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้
2. แบบทดสอบก่อน-หลังเรียนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把”
 - 2.1 การหาคุณภาพแบบทดสอบก่อน-หลังเรียนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把” นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและความเที่ยงตรงของเนื้อหา และคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะพฤติกรรม
 - 2.2 นำผลที่ได้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนคำนวณหาค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ คัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปไว้ จำนวน 45 ข้อ
 - 2.3 นำแบบทดสอบก่อน-หลังเรียนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把” ที่ได้วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของผู้เชี่ยวชาญ ตั้งแต่ 0.5 จำนวน 45 ข้อ ไปทดลองใช้โดยนำไปทดสอบกับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ แล้วคัดเลือกเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把” จำนวน 30 ข้อ
 - 2.4 นำแบบทดสอบก่อน-หลังเรียนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把” ที่คัดเลือกไว้ไปทดสอบ ครั้งที่ 2 กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าความยาก (p) และความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ได้ค่าอำนาจจำแนก(r) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ค่าความยาก(p) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 และได้ค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.80
 - 2.5 นำแบบทดสอบก่อน-หลังเรียนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把” จำนวน 30 ข้อ ไปใช้วัดทักษะก่อนเรียนและหลังเรียน กับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 25 คน
3. แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง แบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 ด้านเทคนิคการจัดการเรียนการสอน ด้านความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์ จำนวน 10 ข้อ เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 อันดับ คือ 5 หมายถึง มากที่สุด 4 หมายถึง มาก 3 หมายถึง ปานกลาง 2 หมายถึง น้อย และ 1 หมายถึง น้อยที่สุด ใช้เกณฑ์การแปลความหมายดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 แปลความว่า ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 แปลความว่า ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 แปลความว่า ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 แปลความว่า ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 แปลความว่า ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 ด้านการนำความรู้ไปใช้ เป็นการหาค่าร้อยละ

3.1 การหาคุณภาพแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง นำแบบประเมินฯ เสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นที่ต้องการวัด

3.2 วิเคราะห์ข้อมูลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ โดยใช้สูตร ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เลือกข้อที่มีค่า IOC ระหว่าง 0.60 – 1.00 ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3.3 นำแบบประเมินฯ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองกับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา

3.4 จัดพิมพ์แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง เพื่อนำไปใช้กับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 25 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาการทดลองการจัดการเรียนการสอนทั้งหมด 6 ครั้ง จำนวน 24 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยประเมินกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง คือนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ตามแผนการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์จีน “把” โดยใช้สถานการณ์จำลอง ที่สร้างขึ้น 3 แผน และวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把” เป็นรายบุคคล ดังนี้

1) ผู้วิจัยได้ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把” กับกลุ่มตัวอย่าง

2) ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์จีน “把” โดยใช้สถานการณ์จำลอง 4 ขั้นตอน ทั้ง 3 แผน ตามที่ผู้วิจัยได้กำหนด

3) เมื่อเสร็จสิ้นการจัดการเรียนรู้ครบตามเนื้อหาและเวลาที่กำหนดแล้ว ผู้วิจัยได้ทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把” ฉบับเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把” ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง วิเคราะห์ได้โดยใช้เครื่องมือวัดทางสถิติ ใช้การทดสอบค่าที (One Sample t-test) ในกรณีที่ทราบค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มประชากร (σ)

2. หาค่าความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองของนักศึกษา วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าร้อยละ

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把” ก่อนและหลังเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองของนักศึกษาพบว่า

ตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把” ก่อนและหลังเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (n=25)

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	25	19.33	2.30	9.11	.00
หลังเรียน	25	26.70	1.02		

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把” ก่อนและหลังเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลอง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.33 และ 26.70 ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการเรียน

ตารางที่ 2 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง
ตอนที่ 1

ความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
ด้านเทคนิคการจัดการเรียนการสอน			
1. มีการใช้วิธีการสอนและสื่อการสอนที่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา บริบท และสภาพแวดล้อมปัจจุบัน	4.20	0.76	มาก
2. เปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน ระหว่างการจัดการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง	4.40	0.70	มาก
3. กำหนดให้นักศึกษาได้ศึกษาค้นคว้าและนำความรู้มาวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินและ/หรือ สร้าง พัฒนาความรู้ใหม่ด้วย ตนเอง	4.20	0.76	มาก

ความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
4. กิจกรรมการเรียนรู้สนุกสนานและน่าสนใจ	4.40	0.70	มาก
5. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	4.24	0.77	มาก
6. สามารถประยุกต์สิ่งที่สอนเข้ากับสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม	4.24	0.83	มาก
7. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อวิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.40	0.76	มาก
ด้านความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์			
8. มีการอธิบายหลักโครงสร้างและยกตัวอย่างประโยค	4.60	0.64	มากที่สุด
9. กิจกรรมสามารถพัฒนาความเข้าใจในไวยากรณ์ได้ดียิ่งขึ้น	4.24	0.77	มาก
10. กิจกรรมสามารถทำให้จดจำไวยากรณ์ได้ดียิ่งขึ้น	4.20	0.81	มาก
รวม	4.31	0.75	มาก

จากตารางที่ 2 ตอนที่ 1 พบว่า ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองของนักศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ด้านเทคนิคการจัดการเรียนการสอน การเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน กิจกรรมการเรียนรู้สนุกสนานและน่าสนใจ และนักศึกษามีความพึงพอใจต่อวิธีการสอนและการจัดกิจกรรม มีความพึงพอใจในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 ในด้านความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์ การอธิบายหลักโครงสร้างและยกตัวอย่างประโยคมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 รองลงมาคือ กิจกรรมสามารถพัฒนาความเข้าใจในไวยากรณ์ได้ดียิ่งขึ้น มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 ตามลำดับ

ตอนที่ 2

การนำไปใช้ประโยชน์	จำนวนนักเรียน	เปอร์เซ็นต์
ผู้เรียนไม่นำความรู้ไปใช้	0	0
ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้	25	100.00
- ใช้ในด้านการเรียนการสอน	25	100.00
- ให้คำปรึกษากับเพื่อนได้	14	56.00
- นำไปประยุกต์ใช้ระหว่างฝึกสอน	25	100.00

จากตาราง ตอนที่ 2 พบว่า ในด้านการนำไปใช้ประโยชน์ นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน การให้คำปรึกษาเพื่อนและประยุกต์ใช้ระหว่างฝึกสอนได้ โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 100 ซึ่งแบ่งออกเป็นรายข้อ โดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ดังนี้ นำความรู้ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 100 นำความรู้ไปใช้ในการให้คำปรึกษากับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 56 และนำความรู้ไปประยุกต์ระหว่างฝึกสอน คิดเป็นร้อยละ 100

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把” ก่อนและหลังเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลอง พบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.33 และ 26.70 ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการเรียน

2. ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 เมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า ด้านเทคนิคการจัดการเรียนการสอน การเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันฯ กิจกรรมการเรียนมีความสนุกและน่าสนใจ วิธีการสอนและการจัดกิจกรรมฯ มีความพึงพอใจในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 ในด้านความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์ การอธิบายหลักโครงสร้างและยกตัวอย่างประโยค มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 รองลงมาคือ กิจกรรมสามารถพัฒนาความเข้าใจในไวยากรณ์ได้ดียิ่งขึ้นมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 ตามลำดับ และด้านการนำไปใช้ประโยชน์ นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน การให้คำปรึกษาเพื่อนและประยุกต์ใช้ระหว่างฝึกสอนได้ โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 100 ดังนี้ นำความรู้ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 100 นำความรู้ไปใช้ในการให้คำปรึกษากับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 56 และนำความรู้ไปประยุกต์ระหว่างฝึกสอน คิดเป็นร้อยละ 100

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีนเรื่อง “把” โดยใช้สถานการณ์จำลองแก้ปัญหาของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์

ผลจากการศึกษาพบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน “把” ก่อนและหลังเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลอง พบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.33 และ 26.70 ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการเรียน ซึ่งเป็นไปตามผลงานวิจัยของ Deng Han(2018) ที่กล่าวว่ากระบวนการเรียนการสอนประโยค “把” ที่จะเสริมสร้างองค์ความรู้และความเข้าใจให้กับผู้เรียน ผู้สอนควรแนะนำรูปแบบการใช้ประโยค “把” ในลักษณะของประโยคพื้นฐานทั่วไป การสร้างประโยคขยายความ ประโยคปฏิเสธและประโยคคำถาม ใช้วิธีการสอนที่เริ่มจากระดับง่ายไปสู่ระดับยาก และสามารถออกแบบห้องเรียนในลักษณะการเรียนรู้อยู่โดยสถานการณ์จำลอง และหลังเสร็จสิ้นกิจกรรมหากพบปัญหาข้อผิดพลาดการใช้ “把” ผู้สอน

ควรจะดำเนินแก้ไขหลังเสร็จสิ้นกิจกรรม รวมทั้งมีการออกแบบวิธีการสอนต่าง ๆ ในหลาย ๆ วิธี เพื่อให้ให้ผู้เรียนเข้าถึงเนื้อหาได้ เพื่อลดปัญหาความไม่เข้าใจของผู้เรียน และยกระดับทักษะความรู้ของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้นด้วย

และจากการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองผลจากการศึกษาพบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 เมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า ด้านเทคนิคการจัดการเรียนการสอน การเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันฯ กิจกรรมการเรียนมีความสนุกสนานและน่าสนใจ วิธีการสอนและการจัดกิจกรรมฯ มีความพึงพอใจในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 ในด้านความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์ การอธิบายหลักโครงสร้างและยกตัวอย่างประโยคมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 รองลงมาคือ กิจกรรมสามารถพัฒนาความเข้าใจในไวยากรณ์ได้ดียิ่งขึ้นมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 ตามลำดับ และด้านการนำไปใช้ประโยชน์ นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน การให้คำปรึกษาเพื่อนและประยุกต์ใช้ระหว่างฝึกสอนได้ โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 100 ดังนั้น นำความรู้ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 100 นำความรู้ไปใช้ในการให้คำปรึกษากับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 56 และนำความรู้ไปประยุกต์ระหว่างฝึกสอน คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Su Yingxia (2015: 64-67) ได้ให้ความคิดเห็นในเรื่องการออกแบบการจัดการเรียน การสอนไวยากรณ์ภาษาจีนของผู้เรียนชาวต่างชาติไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนไวยากรณ์ จะประกอบด้วยสองส่วนใหญ่คือการนำเข้าสู่บทเรียนความรู้ทางไวยากรณ์ที่ต้องการสอน (语言点导入与说明) และการฝึกฝนการใช้ไวยากรณ์ (语言点操练) ผู้สอนต้องนำสถานการณ์หรือ เหตุการณ์จริงในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงการนำไวยากรณ์ไปใช้สื่อสารในชีวิตจริง รวมถึงต้องมีการอธิบายโครงสร้างพื้นฐานของไวยากรณ์เรื่องนั้น ประกอบด้วย เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจการลำดับคำและการนำไปใช้ที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาจีน กลาง และผลงานวิจัยของ Johnson and Morrow (1981: 60-61) หากกล่าวถึงวิธีการสอนที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากที่สุดนั้น คือการสอนที่ให้ผู้เรียนได้สัมผัสจากของจริงหรือ สถานการณ์จริง เพราะการที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้ง่ายขึ้น แต่ถ้าไม่สามารถปฏิบัติในสถานการณ์ที่เป็นจริงได้ การใช้สถานการณ์จำลองก็เป็นอีกวิธีหนึ่งทำให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับการเรียนที่สะท้อนความเป็นจริงตามจุดมุ่งหมายที่ผู้สอนได้กำหนดไว้ การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นการจำลองเหตุการณ์เพื่อเลียนแบบสถานการณ์จริง เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนให้เกิดความรู้และทักษะที่เกิดจากการได้ปฏิบัติหรือเผชิญในสถานการณ์จำลองนั้น ๆ ฤตนา แหมมณี (2550: 370)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูผู้สอนภาษาจีน สามารถนำแนวทางการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง แก้ปัญหาในการเรียนไวยากรณ์“把”/“被” ของผู้เรียนได้
2. ครูผู้สอนภาษาจีน สามารถสร้างกิจกรรม และรูปแบบการสอนที่หลากหลายเพื่อให้สอดคล้องกับทักษะและความสามารถของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การใช้สถานการณ์จำลองสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในเนื้อหา ทักษะด้านอื่นของผู้เรียนได้ เช่น ทักษะการฟัง-การพูดภาษาจีน การเรียนเรื่องสั้น เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- ทิศนา ขัมมณี. (2550). **รูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลาย**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Dickins,P.M.R., and Woods,E.G. (1988). Some criteria for the development of communicative grammar tasks. **TESOL Quarterly**, 22(3), 623-646.
- Johnson, Keith and Morrow, Keith. (1981). **Communication in the Classroom**. London : Longman.
- Richards, Jack C. (1985). **Longman Dictionary of Applied Linguistics**. Harlow, England: Longman.
- Su, Y. (2015). **International Chinese Teaching Methods and Techniques for Teaching Chinese Grammar**. Beijing: Beijing Language and Culture University Press.
- Wang, X., Zhang, X. (2011). An Analysis on Acquisition Errors of the “Ba” Sentence by Intermediate Thai Students. **Journal Of Qinzhou University**, 26(4), 42-46.
- Wei, H. (2006). The Error Analysis and Teaching Strategy of “Ba” Sentences to Thai Students at the Initial Stage. **Journal Of Yunnan Normal University**, 4(2), 54-58.
- 邓涵. (2018). 泰国学生高中生口语课“把”字句教学设计. 北京万方数据股份有限公司万方数据电子出版社.
- 许美玲. (2012). 初等水平泰国学生“把”字句的教学设计研究. 北京大学出版社.

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach)
DEVELOPMENT OF ACADEMIC ACHIEVEMENT IN MATHEMATICS
REGARDING ADDITION PROBLEMS OF FIRST GRADE STUDENTS USING
THE OPEN APPROACH TEACHING METHOD

ชุติมัน ขันทจร¹

Chutimon Khantajorn

สมใจ ภูครองทุ่ง²

Somjai Phukrongtung

อ้อยใจ ปากวิเศษ³

Oyjai Pakwiset

Received : February 20, 2024

Revised : June 27, 2024

Accepted : July 1, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ โดยเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) ก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องโจทย์ปัญหาการบวก โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) โรงเรียนอนุบาลศรีธาตุ ปีการศึกษา 2566 จำนวน 28 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เพราะเป็นนักเรียนที่ผู้วิจัยรับผิดชอบในการจัดการเรียนการสอนและมีความบกพร่องในการแก้โจทย์ปัญหาการบวก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) วัดผลสัมฤทธิ์ทางคณิตศาสตร์

¹นักศึกษาสาขาวิชาคณิตศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์และนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์
Program in Mathematics student, Faculty of Education and Educational innovation,
Kalasin University

²อาจารย์สาขาวิชาคณิตศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์และนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์
Program in Mathematics lecturer, Faculty of Education and Educational innovation,
Kalasin University

³ครู, โรงเรียนอนุบาลศรีธาตุ, สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเขต 2
Teacher, Anubansrithat School, Primary Educational Service Area Office 2

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลศรีธาตุ ผลการวิจัยพบว่า 1) เปรียบเทียบความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ โดยเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่องโจทย์ปัญหาการบวก โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach)

คำสำคัญ: วิธีการสอนแบบเปิด, ความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์

ABSTRACT

This research aims to: 1. Compare the ability to solve mathematical problems against a benchmark of 70% among first-grade primary school students using the Open Approach teaching method. 2. Compare the mathematical learning outcomes of first-grade students before and after learning addition problem-solving using the Open Approach teaching method at Anubansrithat, academic year 2023, comprising 28 students selected via Cluster Random Sampling. The participants were chosen as they had learning difficulties in problem-solving. The research tools used include: 1) Learning management plan, and 2) Mathematical performance assessment.

The research compared the mathematical learning outcomes in addition problem-solving among first-grade students at Anubansrithat School. The study found that: 1) It compared their ability to solve mathematical problems against a benchmark of 70%. 2) It compared the mathematical learning outcomes of first-grade students before and after learning addition problem-solving using the Open Approach teaching method.

Keywords: Open Approach teaching method, mathematical problem-solving abilities, mathematical learning outcomes.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาความคิดของคนเรา ทำให้คนเรามีแนวคิดแบบมีเหตุผล แนวคิดที่สร้างสรรค์รวมไปถึงความเป็นระบบระเบียบและเป็นแบบแผน ซึ่งสามารถวิเคราะห์แก้ไขสถานการณ์และแก้ปัญหาได้อย่างละเอียดและครอบคลุม ช่วยให้เกิดการคาดคะเน เกิดการวางแผน เกิดการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ เป็นไปได้อย่างง่ายดายและนำไปใช้ในกิจวัตรชีวิตประจำวันอย่างถูกวิธีได้อีกด้วย การสอนคณิตศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพ นั้นจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนเชื่อมโยง (Connection) ตัวแทนแนวคิดทางคณิตศาสตร์ต่าง ๆ (Mathematical representations) เข้าด้วยกัน เพื่อให้ให้นักเรียนมีโอกาสดำเนินการสร้างคามหมายมโนมิตทางคณิตศาสตร์

ได้อย่างลึกซึ้ง นอกจากนั้น การเชื่อมโยง (Connection) ตัวแทนแนวคิดทางคณิตศาสตร์ต่าง ๆ (Mathematical representations) จะทำให้นักเรียนมีเครื่องมือในการแก้ปัญหา (NCTM, 2000) การเชื่อมโยง (Connection) ตัวแทนแนวคิดทางคณิตศาสตร์ต่าง ๆ (Mathematical representations) มีหลายรูปแบบ เช่น รูปแบบบริบท (Contextual), การทำให้เห็นภาพ (Visual) การใช้ถ้อยคำ (Verbal) กายภาพ (physical) และสัญลักษณ์ (symbol) เป็นต้น โดยการเชื่อมโยง ตัวแทนแนวคิดทางคณิตศาสตร์ ควรจะถูกนำมาใช้เป็นเลนส์เพื่อทำความเข้าใจแนวคิดและการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ (Nielson and Bostic, 2018) การเรียนรู้หนึ่งที่มุ่งเน้นพัฒนาให้ผู้เรียน รู้คุณค่าของวิชาคณิตศาสตร์ เพื่อฝึกฝนให้เกิดทักษะทางคณิตศาสตร์ กระบวนการทางคณิตศาสตร์และวิธีการทางคณิตศาสตร์ให้มีความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถสื่อสาร การให้เหตุผล และการสื่อความหมายต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์สามารถเชื่อมโยงความรู้ต่าง ๆ ให้เข้าใจด้านทางคณิตศาสตร์และเชื่อมโยงคณิตศาสตร์ ตลอดจนนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้นความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหา จึงเป็นกระบวนการและทักษะหนึ่งที่ช่วยให้ปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข การสอนให้แก้โจทย์ ปัญหาทางคณิตศาสตร์จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักการแก้ปัญหาและฝึกทักษะในการ แก้ปัญหาไปพร้อม ๆ กัน ดังนั้นนักเรียนจึงประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาได้ นักเรียนจะต้องลงมือ แก้ปัญหาด้วยตนเอง นักเรียนควรเรียนรู้ได้คืออธิบายและเปรียบเทียบแนวคิดที่หลากหลายจนเกิดเป็น กระบวนการแก้ปัญหาของตนเอง (ไมตรี อินประสิทธิ์, 2558) คณิตศาสตร์มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการ พัฒนาความคิดมนุษย์ ทำให้มนุษย์มีความคิดสร้างสรรค์

ปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ยังมีปัญหาค่อนข้างมาก ซึ่งจากการศึกษา ของสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เกี่ยวกับการทำข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์และ วิทยาศาสตร์ของสมาคมนานาชาติ เพื่อการประเมินผลทางการทางการศึกษา พบว่า นักเรียนทำข้อสอบ วิชาคณิตศาสตร์ได้ดีสำหรับข้อสอบที่เป็นปรนัยแบบเลือกตอบที่ใช้ทักษะพื้นฐานหรือใช้การจำ กระบวนการจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์แบบ Open Approach เป็นวิธีการหนึ่งที่จะ ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้การเชื่อมโยง (Connection) ตัวแทนแนวคิดทางคณิตศาสตร์ ต่าง ๆ (Mathematical representations) เพื่อการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ (Chotikarn J T P L C 35 ©2021 JTPLC authors and ARNSTEM.ORG. All rights reserved. et.al., 2021) และการ จัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์แบบ Open Approach เป็นนวัตกรรม ใหม่ที่เพิ่งถูกนำมาใช้ใน ชั้นเรียนของไทย หลักการของกิจกรรมแบบ Open Approach คือมี แนวทางในการแก้ปัญหาได้ อย่างหลากหลาย เปิดกว้างสำหรับคำตอบของปัญหา (Maneelam, 2022; Phaikhumnam and Yuenyong, 2018) โดยลักษณะดังกล่าวของ Open Approach จะช่วยให้นักเรียนได้ใช้ กระบวนการทางคณิตศาสตร์ได้เต็มที่ กระบวนการการนำเสนอและการ สื่อสารจะถูกนำมาใช้ ระหว่างในระหว่างการนำเสนอผลงานของตนเอง ควรเริ่มทำอย่างไรก่อนนักเรียนยังไม่สามารถ ลงมือปฏิบัติได้ เนื่องจากนักเรียนถูกฝึกให้คิดค้นวิธีแก้ปัญหาเพียงวิธีเดียวเพื่อให้ได้คำตอบที่ถูกต้อง จนนักเรียนไม่กล้าที่จะลองคิดหาวิธีต่าง ๆ ที่สามารถได้คำตอบที่ถูกต้องเหมือนกัน เนื่องจากโจทย์ ปัญหาคณิตศาสตร์จะไม่มีเครื่องหมายบอก ลบ คูณ หาร แสดงมาให้ชัดเจน แต่จะอยู่ในรูปของประโยค ภาษาและประโยคสัญลักษณ์ ซึ่งนักเรียนจะต้องทำความเข้าใจโจทย์และแปลงโจทย์นั้นออกมาใน รูปแบบของประโยคสัญลักษณ์ เพื่อจะได้ไปหาคำตอบ แต่ถ้านักเรียนไม่เข้าใจโจทย์ เกิดความสับสน ซึ่งจะทำให้นักเรียนแปลงโจทย์ออกมาเป็นประโยคสัญลักษณ์ไม่ได้และนักเรียนจะไม่สามารถแก้โจทย์

ปัญหาและหาคำตอบของโจทย์ดังกล่าวไม่ได้ ซึ่งสาเหตุที่นักเรียนไม่สามารถแก้โจทย์ปัญหาได้เนื่องจากนักเรียนขาดความรู้และทักษะวิธีการแก้โจทย์ปัญหา ซึ่งอาจทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนไม่เป็นไปตามที่ต้องการ(นพเก้า ณ พัทลุง, 2550 อ้างถึงใน อัสมาอะฮียาเออร์ , 2560)

การเรียนรู้วิธีการแบบเปิด (Open Approach) เป็นวิธีการสอนหนึ่งที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้พบกับปัญหาหรือสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดกระบวนการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ ทำความเข้าใจกับปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบจากการแก้ปัญหาที่หลากหลายคำตอบที่ได้ อาจไม่ใช่คำตอบเดียวเพราะวิธีคิดของแต่ละบุคคลไม่เหมือนกัน เพราะวิธีการแบบเปิดเป็นการสอนที่ครูไม่ได้จำกัดวิธีการคิดของผู้เรียนแต่ครูจะทำให้เกิดความเข้าใจกับแนวคิดหรือเหตุผลในการได้มาของคำตอบเป็นวิธีการสอนที่นักเรียนต้องหาวิธีการแก้ปัญหาด้วยตัว ผู้เรียนเองได้มีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มและระหว่างกลุ่มทำให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงกระบวนการสร้างความรู้ที่อาศัยการมีส่วนร่วมของแต่ละบุคคลและสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองได้

จากการศึกษาเอกสารวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการสอนโดยใช้วิธีการแบบเปิด พบว่าการสอนโดยใช้วิธีการแบบเปิดสามารถช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะกระบวนการคิด วิเคราะห์และการแก้ปัญหาได้อย่างเต็มศักยภาพ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเกิดความสนใจที่จะนำรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบเปิดมาใช้จัด กิจกรรมการเรียนรู้อิงการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเป็นแนวทางและเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้คณิตศาสตร์ในการพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

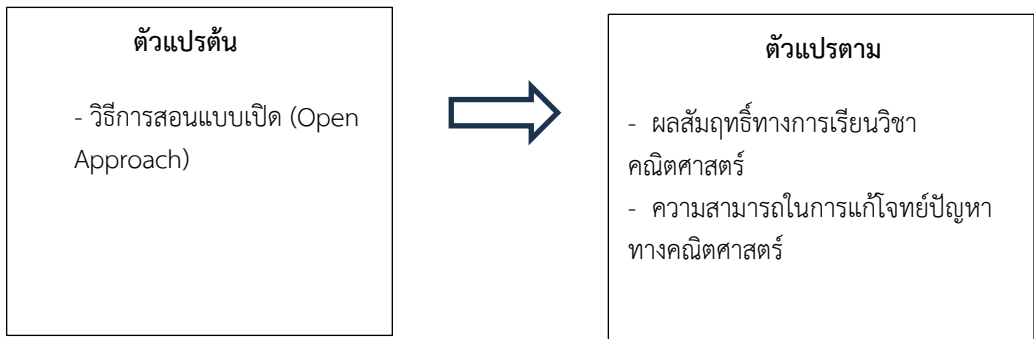
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach)
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก หลังการใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับเกณฑ์ร้อยละ 70

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) หลังเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 70
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 ห้องเรียน จำนวน 93 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนอนุบาลศรีธาตุ อำเภอศรีธาตุ จังหวัดอุดรธานี กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ห้องเรียนที่ 1 จำนวน 28 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนอนุบาลศรีธาตุ อำเภอศรีธาตุ จังหวัดอุดรธานี ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ด้วยการจับสลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยของการสุ่ม จากทั้งหมด 3 ห้องเรียน

2. ขอบเขตด้านตัวแปร ตัวแปรต้น คือ วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยในเนื้อหาคณิตศาสตร์ มาตรฐาน ค 1.1 ตัวชี้วัด ป.1/4 , ป.1/5 จำนวน 10 ชั่วโมง ประกอบด้วยเนื้อหา โจทย์ปัญหาการบวก จำนวน 10 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยศึกษาหลักสูตรแกนกลางพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กลุ่มสาระคณิตศาสตร์ วิเคราะห์กระบวนการวัดและประเมินผลและจัดทำแผนการเรียนรู้ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (open approach) ทั้งหมด 10 แผน แต่ละแผนใช้เวลา 1 ชั่วโมง / คาบ

2. แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก โดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียนในแผนที่ 1 และใช้แบบทดสอบหลังเรียนในแผนที่ 10

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ชี้แจงนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตลอดจนชี้แจงบทบาทของครูและนักเรียน วิธีการวัดผลและประเมินผลเกณฑ์การให้คะแนนเพื่อให้นักเรียนเข้าใจและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เรื่องโจทย์ปัญหาการบวกและนำคะแนนไปวิเคราะห์ผล แล้วบันทึกผลการทดสอบให้เป็นคะแนนก่อนเรียน (Pre - test)

3. ดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. แบบแผนการวิจัย รูปแบบการวิจัยที่ใช้แบบแผนการทดลอง แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง (One Group Pre - test Post - test Design) รายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แบบแผนการวิจัย

กลุ่ม	ก่อนการทดลอง	ทดลอง	ก่อนการทดลอง
N	T ₁	X	T ₂
เมื่อ N	แทน กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย		
T ₁	แทน การทดสอบก่อนการทดลอง (Pre – test)		
X	แทน รูปแบบการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (open approach)		
T ₂	แทน การทดสอบหลังการทดลอง (Post – test)		

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ร้อยละ 70 ได้จากการตรวจแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (open approach)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้จากการตรวจแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวกเป็นข้อสอบแบบปรนัยจำนวน 20 ข้อ โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 โดยการตรวจทดสอบค่าที (t - test for Dependent sample)

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ร้อยละ 70

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ โดยการทดสอบค่าที (t test) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	คะแนน เต็ม	$\bar{x}$	S.D	t	P
ความสามารถในการแก้ โจทย์ปัญหาทาง คณิตศาสตร์	28	50	37.76	4.47	3.61	0.00**

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 37.76 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 75.52 ของคะแนนเต็ม พิจารณาที่ค่านัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งมีค่าเท่ากับ .00 มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ .05 หมายความว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (open approach) สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องโจทย์ปัญหาการบวก โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach)

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยนำผลคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบก่อนเรียนมาเปรียบเทียบกับแบบทดสอบหลังเรียน โดยการทดสอบค่าที (t test) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D	t	P
ก่อนเรียน	28	20	9.54	2.43	19.15	0.00**
หลังเรียน	28	20	16.93	1.80		

จากตารางที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 16.93 คะแนนและคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 9.54 คะแนน พิจารณาที่ค่านัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งมีค่าเท่ากับ .00 มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ .05 นั้นหมายความว่า การทดสอบนี้มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก หลังการได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 37.76 และคิดเป็นร้อยละ 75.52 ซึ่งเกณฑ์การวัดระดับทักษะการแก้ปัญหายู่ในระดับมาก

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) กับเกณฑ์ร้อยละ 70

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) เป็นความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนอย่างมาก เริ่มตั้งแต่ความคิดรวบยอดพื้นฐานของนักเรียนที่จะต้องทำความเข้าใจปัญหาในการจำแนกปัญหาปลายเปิดว่าเกี่ยวข้องกับเนื้อหาทางคณิตศาสตร์เรื่องใด การเชื่อมโยงความคิดรวบยอดพื้นฐานมาประยุกต์ใช้ในการวางแผนแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้องและการพัฒนาความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ให้ถูกต้อง ซึ่งอาจเกิดจากการสร้างความคิดรวบยอดใหม่ หรือการซ่อมเสริมความคิดรวบยอดที่คลาดเคลื่อนให้ถูกต้อง ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นตัวช่วยเสริมที่ส่งผลให้ความคิดรวบยอดของนักเรียนสูงขึ้นที่สอดคล้องกับแนวคิด Nohda (2000) ได้อธิบายว่าวิธีการสอนแบบเปิดต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างวิชาคณิตศาสตร์และการพัฒนาของนักเรียนด้วยตนเอง ได้ใช้วิธีการในการแก้ปัญหาที่หลากหลาย ซึ่งจำเป็นจะต้องสร้างกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดคณิตศาสตร์และพฤติกรรมในการแก้ปัญหาของนักเรียนแต่ละคน และปัญหาที่กำหนดในวิธีสอนแบบเปิดต้องอาศัยแนวคิดทางคณิตศาสตร์ ความเข้าใจทางคณิตศาสตร์หรือความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ด้วย บางคนเรียนรู้ได้ดีและเรียนรู้ได้ไว ซึ่งถ้าเรียนรู้จากสื่อที่เป็นรูปธรรมหรือสิ่งที่จับต้องได้บางคนเรียนรู้จาก สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว เพียงเพราะว่าวิธีการเรียนรู้ของแต่ละคนมีกระบวนการและพลังความสามารถของสมองมีประสิทธิภาพที่ต่างกัน ผิดทักษะการแก้โจทย์ปัญหาถือว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก ครูผู้สอนต้องเริ่มในลักษณะที่ง่าย ๆ เป็นค่อย ๆ ทำให้เป็นกระบวนการตามขั้นตอนที่วางไว้เป็นไปตามความสามารถของนักเรียนแต่ละบุคคล โดยแบ่งนักเรียนในห้องหนึ่ง เป็น 3 ระดับตามความสามารถได้แก่ กลุ่มที่มีความสามารถสูง เรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว กลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถปานกลางเรียนได้ตามปกติและกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ จะเรียนได้ช้ากว่าปกติ ฉะนั้นการฝึกแก้โจทย์ปัญหา ต้องหาวิธีการคิดหลากหลายวิธีและต้องฝึกทำโจทย์แก้โจทย์ปัญหาบ่อย ๆ จะทำให้เกิดความคุ้นเคยและเกิดความเคยชินกับการแก้โจทย์จะทำให้เกิดผลลัพธ์ที่มีประสิทธิภาพกับตนเองมาก เกิดการฝึกคิดของสมองส่งผลให้เกิดแนวคิดที่ดีและคิดเป็นคิดไวและสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิธร แม้นสงวน (2555, น.199) กล่าวว่า ปัญหาปลายเปิดเป็นปัญหาที่มีหลายคำตอบ มีแนวคิดและวิธีการในการหาคำตอบได้หลายอย่างและเกิดการบูรณาการของนักเรียนจึงเกิดเป็นความคิดและเป็นวิธีการของตนเองเป็นปัญหาที่ช่วยส่งเสริมความคิดริเริ่ม การสร้างสรรค์และศักยภาพของนักเรียนและวิธีการแบบเปิด (Open Approach) การนำเสนอปัญหาปลายเปิด เป็นการเรียนรู้ด้วยตัวเองของนักเรียนให้เกิดแนวคิดหรือทักษะในแก้ปัญหาและกระบวนการต่าง ๆ รวมทั้งการอภิปรายและเปรียบเทียบใน

ชั้นเรียนและการสรุปโดยการเชื่อมโยงแนวคิดทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประภัศร เพชรสุ่ม (2560, น. บทคัดย่อ) ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด ที่มีสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัย พบว่านักเรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ 5 ขั้นตอนคือ 1) ขั้นการอ่าน นักเรียนแสดงพฤติกรรมการอ่านแบบสังเกตคำสำคัญ พบในขั้นตอนการเรียนรู้ด้วยตนเองและการนำเสนอปัญหาหรือวิธีแก้ปัญหาลักษณะต่าง ๆ ของนักเรียน 2) ขั้นตอนการตรวจและวินิจฉัยของนักเรียนที่แสดงออก โดยการวาดรูปพบว่าในขั้นตอนการเรียนรู้ด้วยตัวเอง 3) ขั้นตอนการเลือกกลวิธี นักเรียนใช้วิธีการตามทางเดียวในการแก้ปัญหาและเมื่อค้นเค้นกับสถานการณ์นั้น ปัญหา ที่นักเรียนจะจะมีแนวทางการแก้ปัญหาที่หลากหลายเพื่อใช้ในการเลือกแก้ปัญหาพบในขั้นการเรียนรู้ด้วยตัวเอง 4) ขั้นตอนการดำเนินแก้ปัญหา นักเรียนใช้การตามวิธีที่เลือกไว้ พบในขั้นตอนการเรียนรู้ด้วยตัวเองและ 5) ขั้นตอนทบทวนและขยายผล นักเรียนแสดงออกทางพฤติกรรมการตรวจสอบคำตอบการเสริมแนวคิดผ่านกิจกรรมการนำเสนอ การอภิปรายร่วมกับเพื่อนและคุณครู พบในขั้นการอภิปรายทั้งชั้นเรียนและการเปรียบเทียบและขั้นการสรุปเชื่อมโยงแนวคิดรวบยอดของนักเรียน ว่ามีวิธีการคิดที่คล้ายคลึงกันหรือมีการคิดที่แตกต่าง

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ปัญหาปลายเปิด ก่อนและหลัง โดยใช้สถิติ [-test พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 14.228$, $Sig. = .00$) เมื่อพิจารณาคะแนนสอบหลังเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นทุกคน และมีคะแนนเพิ่มขึ้น 10 คะแนนขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 32.25 และการที่นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้นนั้นหมายความว่านักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ โดยใช้ปัญหาปลายเปิดกับการแก้โจทย์ปัญหาต่างที่ (Becker & Shimada, 1997, น. 1) กล่าวว่า ปัญหาปลายเปิดนั้นไม่ได้ สนใจที่คำตอบของปัญหานั้น แต่ปัญหาปลายเปิดเป็นปัญหาที่มีวิธีการหรือการได้มาซึ่งคำตอบที่หลากหลาย กล่าวคือไม่ได้มีแค่วิธีการเดียวเท่านั้นแต่มีหลายสถานการณ์หรือหลายวิธีในการแก้ปัญหาและสอดคล้องกับงานวิจัยของ จุฑามาศ มาตยะพันธ์ (2562) ที่พัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ตามแนวคิดของโพลยา และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อชั้นเรียนคณิตศาสตร์ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ผลพบว่า แนวคิดการแก้ปัญหานี้ช่วยพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาและส่งเสริมให้นักเรียนให้ได้คิดด้วยตนเอง แก้ปัญหารอบคอบมากขึ้น และการลำดับการแก้ปัญหาทำให้นักเรียนแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนักเรียนร้อยละ 73.33 มีผลการเรียนร้อยละ 70 ขึ้นไป ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไป และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยร้อยละ 82.22 ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้และ บุญยุษ ทูตศิลป์ (2560, น. บทคัดย่อ) ผลที่เกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ 1 เรื่องระบบจำนวนเต็มโดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโกรกพระ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องระบบจำนวนเต็มของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิดหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำการวิจัยไปใช้

ครูผู้สอนควรให้ความสำคัญกับข้อมูลการเรียนรู้การสอนที่ส่งให้ผู้เรียนโดยเป็นข้อมูลที่ชัดเจน กระชับและครอบคลุมเนื้อหาที่สำคัญจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายมากขึ้นและครูผู้สอนควรมีกิจกรรมที่หลากหลายในการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน เพื่อที่จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจไม่น่าเบื่อในการเรียนรู้ต่อไป ควรมีสื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนการสอนเพราะผู้เรียนเป็นผู้แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง สื่อที่ดีจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะในการนำการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบเปิด (Open Approach) ในเนื้อหาบทเรียนวิชาอื่นและในระดับชั้นอื่นอีก เพื่อฝึกฝนให้นักเรียนมีทักษะการทำงานเป็นทีมที่ดี และสามารถนำไปประยุกต์กับชีวิตประจำวันได้อย่างเต็มที่

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (ฉบับปรับปรุง 2560). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551.**
- บุญยุนช พุทธิศิลป์ และวิวัฒน์ ไทยข้า.(2560). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องระบบจำนวนเต็มโดยใช้วิธีการแบบเปิด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโกรกพระ.รายงานสืบเนื่องการประชุมวิชาการระดับชาติ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ครั้งที่ 4 (244 - 253).กำแพงเพชร: มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- ประภัสสร เพชรสุ่ม. (2560). การศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการแบบเปิดกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะม่วงตลอด. นครศรีธรรมราช: ม.ป.พ.
- ไมตรี อินทร์ประสิทธิ์และคณะ. (2558). การใช้หนังสือเรียนคณิตศาสตร์ที่เน้นกระบวนการแก้ปัญหาของนักเรียน. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วันชนะ เจริญดี. (2555). การพัฒนาทักษะการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์โดยใช้วิธีการแบบเปิด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).
- อัสมาอี หะยีตาเฮร์. (2560). ผลของการสอนโดยใช้วิธีการแบบเปิดที่มีต่อความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์).
- Becker, J.P; & Shimada, S. (1997). **The Open-Ended Approach : A New Proposal for Teaching Mathematics.** Virginia : National Council of Teachers of Mathematics.
- Nohda, N. (2000). A Study of “Open-Approach” Method in School Mathematics. Teaching. Makuhuri: University of Tsukuba

- Nohda, N. (2000). Teaching by **open-approach** method in Japanese mathematics classroom. Proceeding of the 24th conference of the International Group for the Psychology of Mathematics Education, Hiroshima, Japan, July 23- 27, volume 1-39-53.
- Nielson, M.E., and Bostic, J.D. (2018). Connecting and Using Multiple Representations. Mathematics Teaching in the Middle School. 23 (7): 386 – 393. DOI: <https://doi.org/10.5951/mathteachmidscho.23.7.0386>.

การออกแบบบัตรเกมเพื่อใช้ในการเรียนคำศัพท์ภาษาไทย - เวียดนามด้วยตนเอง DESIGNING GAME CARDS FOR LEARNING THAI -VIETNAMESE

VOCABULARY BY ONESELF

Nguyen Kieu Yen¹

Do Thi Hong Tham²

Truong Thi Gam³

Received : May 4, 2024

Revised : July 10, 2024

Accepted : July 17, 2024

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างบัตรเกมที่ส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยด้วยตนเองของนักศึกษาเวียดนาม และผลสัมฤทธิ์จากการเรียนคำศัพท์ด้วยตนเองโดยใช้บัตรเกม ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 รวมทั้งศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนโดยใช้บัตรเกมคำศัพท์ด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยคือนักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2023 – 2024 ที่เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang) จำนวน 27 คน โดยเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยประกอบด้วย 1. บัตรเกมที่ส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยโดยมีคำศัพท์จำนวน 104 คำ 2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้วยตนเองโดยใช้บัตรเกมของนักศึกษาเวียดนาม จำนวน 52 ข้อเป็นแบบอัตนัย 3. แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาชาวเวียดนามที่มีต่อการเรียนโดยใช้บัตรเกม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การวิจัยครั้งนี้ คือ คะแนนเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (Paired sample t-test) ผลการวิจัยคือ 1) ผู้วิจัยได้บัตรเกมจำนวน 2 ชุด มีคำศัพท์จำนวน 104 คำซึ่งแบ่งเป็นคำศัพท์ภาษาไทยจำนวน 52 คำและภาษาเวียดนามจำนวน 52 คำ โดยใช้หมวดคำศัพท์ชื่อผักและผลไม้ในชีวิตประจำวัน 2) ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนคำศัพท์ด้วยตนเอง โดยใช้บัตรเกมของนักศึกษาเวียดนามหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักศึกษาชาวเวียดนามมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้บัตรเกมคำศัพท์ด้วยตนเองอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: บัตรเกม, คำศัพท์ภาษาไทย – เวียดนาม, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ABSTRACT

¹ อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง (Lecturer of Thai Division, University of Foreign Language Studies, The University of Danang)

² นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง (Thai Language Major Students, Thai Division, University of Foreign Language Studies, The University of Danang)

³ นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง (Thai Language Major Students, Thai Division, University of Foreign Language Studies, The University of Danang)

This research aims to create game cards that promote self-learning of Thai vocabulary among Vietnamese students and to evaluate the effectiveness of self-learning with these game cards, using a pre-test and post-test criterion of 70%. Additionally, it studies the satisfaction level of Vietnamese students towards learning using self-made vocabulary game cards. The sample group for this research consists of 27 first-year students studying Thai language in the Bachelor of Arts program at the University of Foreign Language Studies, The University of Danang, Vietnam. The research tools used include:

1. Game cards designed to promote learning of 104 Thai vocabulary words, including 52 Thai words and 52 Vietnamese words related to daily life fruit names.
2. A pre-test and post-test evaluation of the effectiveness of self-learning using game cards, consisting of 52 subjective questions.
3. A satisfaction survey to assess Vietnamese students' satisfaction with learning using self-made vocabulary game cards.

Statistical analysis for this research includes mean scores , standard deviation, and paired sample t-test to compare mean scores. The research findings are as follows:

1. The researcher created two sets of game cards containing 104 vocabulary words, divided into 52 Thai words and 52 Vietnamese words, using fruit names in daily life categories.
2. The effectiveness of self-learning using game cards among Vietnamese students showed a statistically significant improvement after learning compared to before learning, with a p-value < .05.
3. Vietnamese students expressed the highest level of satisfaction with learning using self-made vocabulary game cards

Keywords : Game cards, Thai - Vietnamese vocabulary, learning outcomes

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศต้องเริ่มต้นจากการฝึกอ่านและเขียนตัวหนังสือสำหรับชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศนั้นจะมีอุปสรรคตั้งแต่เริ่มต้น เพราะตัวอักษรภาษาไทยมีลักษณะพิเศษหลายอย่าง มีพยัญชนะ 44 ตัว มีสระ 32 ตัว มีวรรณยุกต์ 4 ตัว และมีเครื่องหมาย 28 ตัว กฎเกณฑ์ในการประสมพยางค์ของภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีความแตกต่างกันทำให้ผู้เรียนใช้เวลาค่อนข้างมากในการฝึกอ่านภาษาไทย ส่งผลให้การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทย – เวียดนามใช้เวลามากพอสมควร

การเรียนรู้คำศัพท์เป็นขั้นตอนสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะมีส่วนช่วยในการสื่อสารให้เกิดประสิทธิภาพดังที่ Ghadessy (อ้างถึงใน สำเนา ศรีประมณงค์, 2547) ให้ความเห็นว่าการสอนคำศัพท์มีความสำคัญยิ่งกว่าการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ เพราะคำศัพท์เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษาในบรรดาองค์ประกอบทั้งหลายของภาษา คำศัพท์จึงถือเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของภาษาทุกภาษา เพราะเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้เพื่อสื่อความหมายถึงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการหรือความรู้ต่าง ๆ ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การมีความรู้และความสามารถในการใช้คำศัพท์ของบุคคลบุคคลหนึ่งถือเป็นปัจจัยหลักที่จะบ่งบอกว่าบุคคลผู้นั้นสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด

ความรู้เรื่องคำศัพท์จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการฝึกทักษะ 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนดังที่ Russell (1961) ได้กล่าวไว้ว่าในด้านกรฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนล้วนแล้วแต่เป็นผลมาจากการเข้าใจคำศัพท์ทั้งสิ้น หากผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ก็สามารถนำคำศัพท์สร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น เช่น วลี ประโยค เรียงความ แต่หากไม่เข้าใจคำศัพท์ก็ไม่สามารถเข้าใจหน่วยทางภาษาที่ใหญ่กว่าได้เลย สำหรับปัจจัยที่ทำให้ทักษะการเรียนรู้ทางภาษาทั้ง 4 ทักษะประสบความสำเร็จนั้นคือ ความสามารถด้านคำศัพท์ การรู้ความหมายของคำศัพท์และสามารถใช้คำศัพท์เป็นส่วนประกอบของข้อความเพื่อสื่อความหมาย ดังนั้น การรู้คำศัพท์จึงช่วยให้นักศึกษามีความมั่นใจในการเรียนและการสื่อสารกับเจ้าของภาษา นอกจากนี้ ปรียานุช คิมพะจันทร์ (2558 : 182) กล่าวว่า “ความสำคัญของคำศัพท์คือ การได้ใช้ทุกวันใน ในชั้นเรียน และในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนที่จะประสบความสำเร็จในการสื่อสารเป็นผู้เรียนที่มีคลังคำศัพท์ที่มากที่สุด ”

จากการสำรวจวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาชาวเวียดนามจำนวน 100 คนที่เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang) ยังใช้เวลาในการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยตนเองน้อย เนื่องจากยังไม่มีวิธีที่เหมาะสม และขาดความร่วมมือในการเรียนรู้ นอกจากนี้ นักศึกษายังมีความมั่นใจน้อยมากในการสื่อสารภาษาไทยกับเจ้าของภาษาโดยเหตุผลในการไม่มั่นใจดังกล่าวมาจากการกังวลว่ามีคลังคำศัพท์น้อย

บัตรเกมการเรียนรู้ภาษาไทย-เวียดนาม เป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญในการสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ภาษาทั้งสองภาษาอย่างเป็นรูปธรรม การออกแบบบัตรเกมเหล่านี้มุ่งเน้นไปที่การกระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้ และการจดจำคำศัพท์โดยการเล่นเกมและกิจกรรมที่สนุกสนาน

โดยเกมนี้จะถูกออกแบบมาเพื่อให้ผู้เรียนได้สนุกกับกระบวนการเรียนรู้ และมีความเพลิดเพลินในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษา นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารและการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ สามารถใช้เป็นข้อมูล

หลักในการพัฒนาบัตรเกมเพิ่มเติม และอาจเป็นแนวทางในการพัฒนาเครื่องมือการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนในทั้งสองประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพและสนุกสนานอย่างต่อเนื่อง และมีผลการเรียนที่ดีขึ้นในระยะยาว

ด้วยความสำคัญของการมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาไทย และสภาพปัญหาการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยตนเองของนักศึกษาชาวเวียดนาม มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง (University of Foreign Language Studies, The University of Danang) ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่าควรมีรูปแบบการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยตนเองอย่างสะดวก สามารถร่วมมือกับเพื่อนได้ เรียนได้ทุกที่ทุกเวลา ประหยัดค่าใช้จ่ายและส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาชาวเวียดนาม ผู้วิจัยจึงสร้างบัตรเกมเพื่อใช้ในการเรียนคำศัพท์ภาษาไทย – เวียดนามด้วยตนเอง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างบัตรเกมที่ส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยด้วยตนเองของนักศึกษาเวียดนามที่เรียนหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang)
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยตนเองโดยใช้บัตรของนักศึกษาเวียดนามที่เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang)
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาเวียดนามที่เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang) ที่มีต่อการเรียนโดยใช้บัตรเกมคำศัพท์ด้วยตนเอง

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 1 ที่เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang) มีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้วยตนเองโดยใช้บัตรเกมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บัตรเกมอยู่ในระดับมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

นักศึกษาชาวเวียดนามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang) ชั้นปีที่ 1- 4 ปีการศึกษา 2023-2024 จำนวน 100 คน

กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang) จำนวน 27 คนโดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

แหล่งข้อมูลผู้ให้ข้อมูล

นักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang) จำนวน 27 คนโดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. บัตรเกมที่ส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยโดยมีคำศัพท์จำนวน 104 คำ โดยหมวดใช้คำศัพท์ชื่อผักและผลไม้แบ่งเป็น 2 ชุด ๆ ละ 52 คำ โดยประยุกต์มาจากหมวดคำศัพท์ของ การกำหนดคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศระดับต้น (รุ่งฤดี แผลงศร. 2554)
2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้วยตนเองโดยใช้บัตรเกมของนักศึกษาเวียดนามจำนวน 52 ข้อเป็นแบบอัตนัย
3. แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาชาวเวียดนามที่มีต่อการเรียนโดยใช้บัตรเกมโดยใช้เกณฑ์แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุดตามวิธีการของ Likert โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2540)

คะแนน 5	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจมาก
คะแนน 3	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจนำมาแปลความหมายของค่าเฉลี่ยโดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51 - 5.00	หมายถึง	มีความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51 - 4.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.51 - 2.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

การหาคุณภาพ

ผู้วิจัยหาคุณภาพของเครื่องมือโดยการให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา โดยใช้วิธีการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) ซึ่งระดับคะแนนที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินได้มี 3 ระดับ

มีความเห็นว่าถูกต้อง	ให้คะแนน	+1
มีความเห็นว่าไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	0
มีความเห็นว่าไม่ถูกต้อง	ให้คะแนน	-1

นำคำแนะนำจากการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ซึ่งผลปรากฏว่าค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ 0.98 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยสำรวจสภาพการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนาม จำนวน 100 คน จากนั้นผู้วิจัยได้สร้างบัตรเกมคำศัพท์จำนวน 2 ชุด ๆ ละ 52 คำโดยใช้หมวดคำศัพท์ชื่อผักและผลไม้ที่พบเห็นในชีวิตประจำวันโดยประยุกต์จากคำศัพท์ในแบบเรียนภาษาไทยของมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2023 – 2024 จำนวน 27 คนโดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ในกิจกรรมการเรียนรู้ของรายวิชาฟัง พูด 1 จำนวน 4 ครั้ง ๆ ละ 20 นาที ได้เล่นบัตรเกมภาษาไทย – เวียดนาม โดยแบ่งนักศึกษาเป็น 7 กลุ่ม

ผู้วิจัยดำเนินการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาจำนวน 27 คนดังกล่าว

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การวิจัยครั้งนี้ คือ คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (Paired sample t-test)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการออกแบบบัตรเกมเพื่อใช้ในการเรียนคำศัพท์ภาษาไทย – เวียดนามด้วยตนเอง มีผลการวิจัยดังนี้

1. ผู้วิจัยได้สร้างบัตรเกมจำนวน 2 ชุดมีคำศัพท์จำนวน 104 คำซึ่งแบ่งเป็นคำศัพท์ภาษาไทยจำนวน 52 คำและภาษาเวียดนามจำนวน 52 คำ ซึ่งประยุกต์จากคำศัพท์ในแบบเรียนภาษาไทยของมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang) และใช้หมวดคำศัพท์ชื่อผักและผลไม้ในชีวิตประจำวัน โดยประยุกต์ใช้ของ การกำหนดคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศระดับต้น (รุ่งฤดี แผลงสร, 2554) โดยผู้ทรงคุณวุฒิได้ประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของบัตรคำอยู่ที่ 0.98

2. ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนคำศัพท์ด้วยตนเองโดยใช้บัตรเกมของนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang) มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้บัตรเกมคำศัพท์ด้วยตนเองอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.59)

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้สร้างบัตรเกมจำนวน 2 ชุดมีคำศัพท์จำนวน 104 คำซึ่งแบ่งเป็นคำศัพท์ภาษาไทยจำนวน 52 คำและภาษาเวียดนามจำนวน 52 คำ ซึ่งประยุกต์จากคำศัพท์ในแบบเรียนภาษาไทยของมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang) โดยใช้หมวดคำศัพท์ชื่อผักและผลไม้ที่พบเห็นในชีวิตประจำวันเนื่องจากพืชและผลไม้ของไทยและของเวียดนามมีความเหมือนกันทำให้ผู้เรียนมีความคุ้นเคยจึงทำให้ผู้เรียนจดจำและเข้าใจง่ายซึ่งผู้เรียนมีประสบการณ์ตรงจากสิ่งใกล้ตัว ส่งเสริมการเรียนรู้และจดจำของผู้เรียนโดยผู้วิจัยประยุกต์ใช้หมวดคำศัพท์ของการกำหนดคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศระดับต้น (รุ่งฤดี แผลงสร, 2554) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างคำศัพท์ให้กับผู้เรียนชาวต่างชาติได้เป็นอย่างดี เพราะมีคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

2. ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนคำศัพท์ด้วยตนเองโดยใช้บัตรเกมของนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับณัฐดนัย อินทรสมใจ (2564) ที่ใช้เกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการสะกดคำและจดจำคำศัพท์ของนักเรียน โดยนักเรียนมีความสามารถในการสะกดคำและจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ระดับ .05

3. นักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง ประเทศเวียดนาม (University of Foreign Language Studies, The University of Danang) มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้บัตรเกมคำศัพท์ด้วยตนเองอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.59) สอดคล้องกับจุฑาทิพย์ กฐินทอง (2565) ได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบใช้เกมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมเป็นฐานอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.53)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำการวิจัยไปใช้

การวิจัยเรื่องการออกแบบบัตรเกมเพื่อใช้ในการเรียนคำศัพท์ภาษาไทย – เวียดนามด้วยตนเอง สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางการออกแบบกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความน่าสนใจและสนุกสนานในการเรียนรู้คำศัพท์ของภาษาได้ นอกจากนี้ยังสามารถให้ผู้เรียนร่วมกันออกแบบบัตรเกมร่วมกับผู้สอนเพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์กระตุ้นความรู้ความจำได้เป็นอย่างดีส่งผลให้การเรียนภาษาได้ผลสัมฤทธิ์เพราะการรู้และจำคำศัพท์ได้มากย่อมทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษานั้น ๆ ได้ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. เพิ่มหมวดคำศัพท์ให้หลากหลายและมีจำนวนคำศัพท์ให้มากขึ้นตามระดับความรู้ของผู้เรียน
2. เพิ่มความถี่ในการใช้บัตรเกมในการสอนให้มากขึ้นในการเรียนการสอนแต่ละครั้ง
3. พัฒนาบัตรเกมที่เป็นกระดาษให้เป็นรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ได้ทุกที่ทุกเวลา

เอกสารอ้างอิง

- จุฑาทิพย์ กลิ่นทอง, สุรธนา อติพัฒน์. (2565). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบใช้เกมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *Journal of Modern Learning Development* 7(4), 320-331.
- ณัฐดนัย อินทรสมใจ. (2564). การใช้เกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการสะกดคำและจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.*
- บุญชม ศรีสะอาด. (2540). *การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปรียานุช คิมพะจันทร์. (2558). *ความสำคัญของความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในการเรียนภาษาอังกฤษ*. *วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน* 21(2), 181-189.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2554). *การกำหนดคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศระดับต้น*. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ปีที่ 2(2)*, 165-188.
- สำเนา ศรีประมงค์. (2547). *การศึกษผลการใช้เกมคำศัพท์ ประกอบการสอนที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญระยอง*. *วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- Russell, D. H. (1961). *Children Learn to Read*. New York : Ginn and Company.

การศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อบล็อกแนะนำการท่องเที่ยว
เมืองดานัง ประเทศเวียดนาม

A STUDY ON THE SATISFACTION OF THAI TOURISTS WITH A TRAVEL
BLOG INTRODUCING DANANG CITY, VIETNAM

Nguyen Kieu Yen¹

Nguyen Thi Thu Sang²

Pham Thi Minh Chau³

Received : May 7, 2024

Revised : July 9, 2024

Accepted : July 17, 2024

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนาม ให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทยที่สนใจจะไปท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนาม และศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนาม ประชากรในงานวิจัยครั้งนี้คือผู้ที่เข้าชมในบล็อก Thiawdanang (เที่ยวดานัง) <https://sites.google.com/view/thiawdanang> ตั้งแต่วันที่ 14 - 28 เมษายน 2567 จำนวน 171 คน กลุ่มตัวอย่างคือผู้ที่ตอบแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจจำนวน 51 คน มาจากการกำหนดจำนวน 15 – 30% ของกลุ่มตัวอย่าง และกำหนดโดยการใช้เงื่อนไขผู้ที่ทำแบบประเมินคือลำดับ 1 – 51 คนแรกที่ทำแบบประเมินเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยได้แก่

1. เว็บไซต์บล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนาม Thiawdanang (เที่ยวดานัง) <https://sites.google.com/view/thiawdanang>
2. แบบประเมินความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเป็นแบบสอบถามออนไลน์

สถิติที่ใช้ในงานวิจัยคือ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1. บล็อกแนะนำการท่องเที่ยวที่สร้างขึ้นมีเนื้อหาเป็นการแนะนำภูเขา หง หันห์ เซิน (Ngu Hanh Son) ประกอบด้วย ความรู้ ข้อมูลทั่วไป การเดินทาง แผนที่ วิดีโอแนะนำ ภาพประกอบ ข้อเสนอแนะการท่องเที่ยว ที่เป็นทั้งภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 2. นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความพึงพอใจต่อบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวในระดับดีมาก

คำสำคัญ : แนะนำการท่องเที่ยว, ประเทศเวียดนาม, ดานัง, นักท่องเที่ยวชาวไทย

¹ อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง (Lecturer of Thai Division, University of Foreign Language Studies, The University of Danang)

² นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง (Thai Language Major Students, Thai Division, University of Foreign Language Studies, The University of Danang)

³ นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง (Thai Language Major Students, Thai Division, University of Foreign Language Studies, The University of Danang)

ABSTRACT

The objective of this research is to create a travel blog recommending tours to Danang City, Vietnam for Thai tourists interested in visiting Danang City, Vietnam, and to study the satisfaction of Thai tourists towards the travel blog recommending tours to Danang City, Vietnam. The population in this research is the visitors to the Thiawdanang travel blog (เที่ยวดานัง) <https://sites.google.com/view/thiawdanang> from April 14 - 28, 2024, totaling 171 individuals. The sample group consists of respondents who completed the satisfaction assessment questionnaire, numbering 51 individuals, selected based on 15 - 30% of the sample group and determined by using the condition of the first 1 - 51 individuals who completed the assessment questionnaire. The research tools used in this study include:

1. Thiawdanang travel blog recommending tours to Danang City, Vietnam: <https://sites.google.com/view/thiawdanang>
2. Online satisfaction assessment questionnaire for Thai tourists towards the travel blog recommending tours.

Statistical analysis used in the research includes mean, standard deviation (S.D.), and content analysis for qualitative data analysis. The research findings revealed the following: 1. The created travel blog features content introducing Marble Mountains, including knowledge, general information, travel directions, maps, introduction videos, illustrative images, and travel suggestions, presented in both Thai and Vietnamese. 2. Thai tourists expressed a very high level of satisfaction with the travel blog

Keywords : Recommendation for tourism, Vietnam, Danang, Thai tourists

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเมืองดานัง ประเทศเวียดนามเป็นเมืองที่มีศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก ดานังเป็นหนึ่งในศูนย์กลางแห่งการท่องเที่ยวขนาดใหญ่ของประเทศเวียดนาม ดานังได้ผ่านการเจริญเติบโต เรียนรู้การพัฒนาเมืองให้เป็นเมืองใหญ่ที่เจริญตามโครงสร้างเมืองในฝันของยุโรป และดานังกลายเป็นเมืองน่าอยู่ที่มีดัชนีการแข่งขันการพัฒนาสูงที่สุดในประเทศเวียดนาม เป็นเมืองสีเขียวและเมืองน่าอยู่

ทั้งนี้จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยมาเที่ยวดานังใน 2 เดือนแรกของปีพ.ศ. 2566 เพิ่มขึ้น 4.7 เท่าเมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันในปี พ.ศ. 2565 เท่ากับ 90.4% เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีพ.ศ. 2562 (ก่อนเกิดการระบาดโควิด – 19) ตามรายงานของกรมการท่องเที่ยวเมืองดานัง (Cong Tam, 2023)

รวมทั้งดานังมีศักยภาพทางทรัพยากรการท่องเที่ยวที่หลากหลายกระจายทุกแห่งในตัวเมือง อย่างไรก็ตาม การพัฒนาผลิตภัณฑ์ หรือการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวยังไม่เป็นระบบ ไม่มีความสอดคล้องกับนโยบายการท่องเที่ยว ไม่มีความโดดเด่น สถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่งในเมืองดานังยังไม่ได้ประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึง นอกจากนี้ มีนักท่องเที่ยวหลายกลุ่มมีความประสงค์จะท่องเที่ยวเองโดยไม่ผ่านบริการท่องเที่ยวแต่ดานังยังไม่มีข้อมูลแนะนำการท่องเที่ยวเพียงพอสำหรับคนกลุ่มนี้ ดังนั้น การสร้างฐานข้อมูลแนะนำการท่องเที่ยวให้เมืองดานังเป็นงานที่จำเป็นอย่างยิ่ง

นอกจากนี้หนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจของเมืองดานังคือภูเขาหงู หันห์ เซิน (Ngu Hanh Son) เป็นสถานที่ท่องเที่ยวแห่งหนึ่งที่ควบคู่ไปกับตำนานมากมาย (Nguyen Van Hien, 2018) การแนะนำการท่องเที่ยวโดยอาศัยตำนานสร้างความอยากรู้อยากเห็นให้นักท่องเที่ยว

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การสร้างบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนาม เป็นเรื่องที่จำเป็น และจะเป็นประโยชน์ต่อการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ของเมืองดานังให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทย โดยเน้นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางเองในเมืองน่าอยู่แห่งนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนามให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทย
2. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนาม

สมมติฐานการวิจัย

1. นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความพึงพอใจต่อบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนามในระดับดีมาก
2. นักท่องเที่ยวชาวไทยได้รับข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวที่ยังไม่รู้จักของเมืองดานัง ประเทศเวียดนาม
3. ส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในสถานที่อื่น ๆ ของเมืองดานัง ประเทศเวียดนาม

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่องการสร้างบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนามให้นักท่องเที่ยวชาวไทยนี้ เป็นการวิจัยการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

เป็นผู้ที่เข้าชมในบล็อก Thiawdanang (เที่ยวดานัง) ตั้งแต่วันที่ 14 - 28 เมษายน 2567 จำนวน 171 คน

กลุ่มตัวอย่าง

เป็นผู้ที่ตอบแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจของบล็อก Thiawdanang (เที่ยวดานัง) <https://sites.google.com/view/thiawdanang> จำนวน 51 คน มาจากการกำหนดจำนวน 15 - 30% ของกลุ่มตัวอย่าง (บุญชม ศรีสะอาด, 2535-38) และกำหนดโดยการใช้เงื่อนไขผู้ที่ทำแบบประเมินคือลำดับ 1 - 51 คนแรกที่ทำแบบประเมิน

แหล่งข้อมูลผู้ให้ข้อมูล

ผู้ที่เข้าชมในบล็อก Thiawdanang (เที่ยวดานัง) ที่เป็นชาวไทย ตั้งแต่วันที่ 14 - 28 เมษายน 2567

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. บล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนาม ชื่อบล็อก “Thiawdanang” ที่มีเนื้อหาเป็นภาษาไทย และ ภาษาเวียดนาม โดยสถานที่ในบล็อกคือ สถานที่ที่ไม่ได้เป็นที่รู้จักแพร่หลาย คือ ภูเขาหงู หันห์ เซิน (Ngu Hanh Son)

2. แบบประเมินความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุดตามวิธีการของ Likert โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

คะแนน 5	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจมาก
คะแนน 3	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจนำมาแปลความหมายของค่าเฉลี่ย โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.51 - 5.00	หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.51 - 4.50	หมายถึง มีความพึงพอใจมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.51 - 3.50	หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.51 - 2.50	หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.50	หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

การหาคุณภาพ

ผู้วิจัยหาคุณภาพของเครื่องมือโดยการให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา โดยใช้วิธีการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) ซึ่งระดับคะแนนที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินได้มี 3 ระดับ

มีความเห็นว่าถูกต้อง	ให้คะแนน	+1
มีความเห็นว่าไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	0
มีความเห็นว่าไม่ถูกต้อง	ให้คะแนน	-1

นำคำแนะนำจากการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ซึ่งผลปรากฏว่าค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ 0.95 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนาม “Thiawdanang” และแบบประเมินความพึงพอใจที่สร้างขึ้นเผยแพร่ในช่องทางออนไลน์แก่ชาวไทย ระหว่างวันที่ 14 – 28 เมษายน พ.ศ. 2567 มีผู้เข้ามาเยี่ยมชมบล็อกจำนวน 171 ราย ผู้วิจัยคัดเลือกผู้เข้าชมจำนวน 51 รายแรก (ลำดับที่ 1-51) ที่ทำแบบประเมินบล็อกมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้การกำหนดจำนวน 15 – 30% ของกลุ่มตัวอย่าง (บุญชม ศรีสะอาด, 2535 หน้า 38)

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การวิจัยครั้งนี้ คือ คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการสร้างบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนามให้นักท่องเที่ยวชาวไทย มีผลการวิจัยดังนี้

1. ผู้วิจัยใช้ Responsive Web Design เพื่อสร้างบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนาม ซึ่งสามารถเข้าถึงได้จาก <https://sites.google.com/view/thiawdanang> โดยเนื้อหาของบล็อกเป็นการแนะนำเขา หุบ หน้ ห์ เชน (Ngu Hanh Son) ประกอบด้วย ความรู้ ข้อมูลทั่วไป การเดินทาง แผนที่ วิดีโอแนะนำ ภาพประกอบ ข้อเสนอแนะการท่องเที่ยว ที่เป็นทั้งภาษาไทยและภาษาเวียดนาม และได้เผยแพร่ทางช่องทางออนไลน์แก่ชาวไทยตั้งแต่วันที่ 14 – 28 เมษายน พ.ศ. 2567
2. นักท่องเที่ยวชาวไทยได้รับข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวที่ยังไม่รู้จักของเมืองดานัง ประเทศเวียดนามได้ข้อมูลจากการเข้าชมบล็อก โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากการตอบแบบสอบถามและการเสนอแนะของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อบล็อก ดังนี้ “เนื้อหาละเอียดมาก” “ชอบภาพประกอบ โดยเฉพาะภาพอินโฟกราฟิก” “เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย เนื้อหาเป็นประโยชน์สามารถเป็นความรู้และคู่มือในการไปท่องเที่ยวได้ดี” เป็นต้น
3. นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความพึงพอใจต่อบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนามอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.58, S.D. = 0.6) โดยด้านที่มีความพอใจมากที่สุด คือ ด้าน

เนื้อหาที่มีความหมายเชิงบวกและเข้าใจง่าย จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 70.59 รองลงมาคือด้านภาษา 33 คน คือ ภาษาเข้าใจง่าย ใช้ภาษาอย่างถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 64.70 และด้านที่พอใจน้อยที่สุดคือ ด้านรูปแบบของบล็อก จำนวน 31 คน คือ ขนาดของตัวหนังสือ คิดเป็นร้อยละ 60.78

อภิปรายผลการวิจัย

1. บล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีเนื้อหาเป็นการแนะนำภูเขา หงู หันห์ เซิน (Ngu Hanh Son) ซึ่งภูเขา หงู หันห์ เซิน (Ngu Hanh Son) เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงในเมืองดานัง บล็อกเข้าถึงง่าย มีข้อมูลครบถ้วน สามารถนำข้อมูลไปท่องเที่ยวได้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับเว็บแอปพลิเคชันเพื่อการท่องเที่ยว 9 วัดในเกาะรัตนโกสินทร์ที่นักท่องเที่ยวสามารถท่องเที่ยววัดโดยใช้ข้อมูลจากแอปพลิเคชันได้ โดยนักท่องเที่ยวเข้าถึงและใช้งานแอปพลิเคชันอย่างง่าย มีข้อมูลครบถ้วนและสมบูรณ์ (ศศินันท์ แซ่จิว, 2560)

2. นักท่องเที่ยวชาวไทยได้รับข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวที่ยังไม่รู้จักของเมืองดานัง ประเทศเวียดนามได้ข้อมูลจากการเข้าชมบล็อก ซึ่งการใช้บล็อกเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวนี้ทำให้นักท่องเที่ยวชาวไทยได้รู้จักสถานที่ท่องเที่ยวของเมืองดานัง ประเทศเวียดนามเพิ่มขึ้นเป็นการใช้ข้อมูลเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้วางแผนและเตรียมตัวเพื่อมาเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนามได้ สอดคล้องกับธีรศักดิ์ สังข์ศรี และ คณะ (2561) กล่าวว่า นักท่องเที่ยวได้ซึมซับวัฒนธรรมของแต่ละชุมชนและสามารถใช้ข้อมูลที่ได้รับสำหรับสนับสนุนการวางแผนการท่องเที่ยวต่อไป

3. นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความพึงพอใจต่อบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนามอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.6) โดยเฉพาะด้านภาษา และด้านเนื้อหาข้อมูล ได้รับคะแนนการประเมินมากที่สุด สอดคล้องกับที่ สุราสิณี นิรัตติมานนท์ (2554, 2) กล่าวถึงความสำคัญของเนื้อหาและข้อมูลในเว็บไซต์ไว้ว่า “เป็นสิ่งที่ตรวจสอบและวัดความเป็นเว็บไซต์ที่ดีได้ง่าย สิ่งสำคัญที่สุดของข้อมูลและเนื้อหาในเว็บไซต์ก็คือ ความถูกต้องของเนื้อหา เมื่อเนื้อหาความถูกต้องสมบูรณ์สิ่งที่ต้องคำนึงถึงต่อไปคือ เนื้อหาและข้อมูลต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการจัดทำเว็บไซต์ จึงจะถือว่า เว็บไซต์มีความถูกต้อง เนื้อหาและข้อมูลควรจะมีลักษณะเป็นภาษาเขียนเพื่อนำมาเชื่อถือและสละสลวย มีลักษณะการใช้ภาษาที่สุภาพ ไม่ใช้ภาษาพูด ไม่หยาบคาย และการการใช้ภาษาที่เป็นทางการ การพิมพ์ไม่ผิดพลาด การใช้สระ พยัญชนะต่าง ๆ มีความถูกต้องสมบูรณ์ถือว่าเว็บไซต์มีคุณภาพดี”

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำการวิจัยไปใช้

การวิจัยเรื่อง การสร้างบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนามให้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทย นี้มีข้อเสนอแนะในการนำการวิจัยไปใช้ดังนี้

1. เป็นแนวทางให้ผู้สนใจการพัฒนาบล็อกหรือเว็บไซต์ นำไปพัฒนาต่อยอดด้านเนื้อหา หรือ สถานที่อื่น ๆ ของประเทศเวียดนามในการส่งเสริมการสร้างการท่องเที่ยวสถานที่อื่น ๆ ให้เป็นที่รู้จักเพิ่มมากขึ้น

2. ส่งเสริมแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยแก่นักศึกษาเวียดนามได้พัฒนาทักษะทางภาษาไทยเพิ่มมากขึ้น

3. สามารถนำไปพัฒนาเป็นแหล่งข้อมูลการส่งเสริมการท่องเที่ยวสถานที่อื่น ๆ ของเมืองดานัง ประเทศเวียดนามมากขึ้น

4. นำข้อมูลการท่องเที่ยว ภูเขา หงู หันห์ เซิน (Ngu Hanh Son) ไปเผยแพร่ให้แก่บริษัทท่องเที่ยวของประเทศเวียดนามเพื่อให้พวกเขาได้สร้างสถานที่ท่องเที่ยวเพิ่มเติม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยเรื่อง การสร้างบล็อกแนะนำการท่องเที่ยวเมืองดานัง ประเทศเวียดนามให้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทย นั้นมีข้อเสนอแนะในการนำการวิจัยครั้งต่อดังนี้

1. เพิ่มสถานที่ท่องเที่ยวอื่น ๆ ของเมืองดานัง ประเทศเวียดนามที่ยังไม่เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายให้มากยิ่งขึ้น

2. เพิ่มวิดีโอแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวให้มีความทันสมัย กระชับ และเข้าใจง่าย

3. พัฒนาเนื้อหาเป็นภาษาอื่น ๆ เพิ่มขึ้นเพื่อขยายการท่องเที่ยวแก่ชาติอื่น ๆ เช่น ภาษาเกาหลี อังกฤษ จีน ฯลฯ

4. เพิ่มคิวอาร์โค้ดไว้ในสถานที่ท่องเที่ยวในภูเขาภูเขา หงู หันห์ เซิน (Ngu Hanh Son) เพื่อให้ นักท่องเที่ยวได้ใช้สมาร์โฟนแสกนเพื่อหาข้อมูลในสถานที่ โดยลิงค์ข้อมูลจากบล็อก

เอกสารอ้างอิง

ธีรศักดิ์ สังข์ศรี. (2561). ระบบแนะนำการท่องเที่ยวเชิงวิถีไทยในจังหวัดนครราชสีมาด้วยการทำ

เหมืองข้อมูลแบบหลายตัวจำแนก. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.

บุญชม ศรีสะอาด. (2535). หลักการวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ศศิพันธ์ แซ่จิ๋ว. (2560). เว็บแอปพลิเคชันเพื่อการท่องเที่ยว 9 วัดในเกาะรัตนโกสินทร์. ในการประชุมวิชาการระดับชาติ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีระหว่างสถาบัน ครั้งที่ 5 วันที่ 25 พฤษภาคม 2560, 1059 – 1065.

สุธาสินี นิรัตติมานนท์. (2554). เกณฑ์ในการให้คะแนนเว็บไซต์. กรุงเทพฯ: รายงานการวิจัยมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

Cong, T. (2023). Du lich Da Nang dat nhieu ky vong trong nam 2024. สืบค้นจาก

https://danang.gov.vn/chinh-quyen/chi-tiet?id=57018&_c=3 [30 เมษายน 2567]

Van, Hien N. (2018). Huyen thoai Ngu Hanh Son. สืบค้นจาก

<https://nguhanhson.org/news/vn-hoa-nghe-thut/bai-viet/huyen-thoai-ngu-hanh-son/> [30 เมษายน 2567]

AN ANALYSIS OF TRANSLATION STRATEGIES FROM THAI INTO ENGLISH: A CASE STUDY OF THE MUSEUM LABELS AT KHON KAEN NATIONAL MUSEUM

Phatnariya Yamsrisuk

Received : April 9, 2024

Revised : September 4, 2024

Accepted : October 7, 2024

ABSTRACT

Translation is the transfer of meaning from the source language to the receptor language (target language), which is considered as an essential tool for transferring knowledge and culture, especially in the context of tourist attractions. It employs various translation strategies to convey information about national identity and culture and foster understanding among speakers of different languages. This study aimed to analyze the problems solving of 8 translation strategies by Baker (1992) for non-equivalence at word level using in labels at Khon Kaen National Museum. The data were collected from the museum labels at Khon Kaen National Museum using a purposive sampling method. As a qualitative study, data analysis was conducted based on Baker's (1992) translation strategies. The results indicated that translation with more general words was the most frequently employed strategy, while translation by cultural substitution and translation by illustration did not appear in the results of this study.

Keywords : Translation strategies, Cultural translation, Museum studies

Introduction

Thailand's tourism industry is currently experiencing significant changes and challenges amid ongoing global uncertainties. Despite setbacks such as the COVID-19 pandemic and associated travel restrictions, Thailand has proven its resilience in the tourism sector. With the gradual reopening of borders and the implementation of strict health and safety measures, the country has made efforts to revitalize its tourism industry (Biswas, 2023). According to the Tourism Authority of Thailand (TAT), efforts have been made to promote domestic tourism and attract international visitors through targeted marketing campaigns highlighting Thailand's unique cultural heritage, pristine natural landscapes, and renowned hospitality. In addition, Thailand focused on diversifying its tourism offerings by highlighting emerging destinations and promoting sustainable tourism practices to appeal to travelers. Thailand's tourism industry in 2023 demonstrated adaptability and innovation in response to evolving global dynamics (TAT Newsroom, 2024).

Translation is considered an essential tool for overcoming language barriers and helps with successful communication and understanding in different language environments. By converting written texts from one language to another, translation enables individuals to obtain information, exchange ideas, and participate in discussions regardless of their native language (Leonardi, 2022). In Thailand, a country with an extensive number of museums and a rich cultural legacy, translation is essential to enhancing the traveler experience. (Kapff, 2018). Thailand is home to an abundance of cultural treasures that are on display in museums all over the nation. These museums provide tourists with an insight into Thailand's many customs, historical background, and artistic expressions while acting as guardians of the nation's rich legacy. Museums across Thailand, such as the Khon Kaen National Museum, not only showcase the nation's historical and artistic treasures but also provide translated materials to make the cultural narratives accessible to international visitors (Museum Thailand, 2023). According to Tananone, Vongkulluksn, and Settapitak (2019), tourists who actively engage with Thai culture demonstrate greater satisfaction with their trip and are more likely to return or recommend Thailand as a travel destination.

Therefore, acquiring insights into Thai culture not only enhances the enjoyment of tourists but also contributes to the sustainability and preservation of Thailand's cultural heritage. For this reason, successful cross-cultural communication promotes mutual understanding across cultural divides, especially language differences (Samovar, Porter, and McDaniel, 2016).

According to a study by Wang and Zhang (2018), competent translation in the tourism sector not only promotes cultural exchange, but also contributes significantly to the economic growth of destinations by attracting a large number of visitors. Accurate translation is essential for the international business world, as even small errors can have significant financial or legal consequences, leading to misunderstandings due to misinterpretation (Tongpoon-Patanasorn, 2016). Furthermore, a correct translation helps to avoid misunderstandings and promote positive interactions between tourists and local communities, thus improving intercultural understanding. As mentioned above, translation serves as a bridge between different cultures and languages and allows tourists to receive information about destinations, attractions, and services in their native language. Effective translation ensures that visitors can easily find their way around unfamiliar environments, making travel more accessible and enjoyable. Translation becomes more complex when it is accompanied by cultural elements. There are gaps between cultures caused by these cultural differences that arise in the translation process, which translators have to deal with. Therefore, translation strategies have been

adopted to avoid cultural inequalities and losses in translation (Pinmanee, 2019). The study mainly aimed to analyze the translation strategies found in the museum labels at Khon Kaen National Museum, as some of the objects exhibited in the museum do not match or cannot be found due to cultural differences.

Objective of the Study

This study aimed to analyze the problems solving of 8 translation strategies by Baker (1992) for non-equivalence at word level using in labels at Khon Kaen National Museum.

Literature Reviews

Definition of translation

Translation is the process of transferring the meaning from one language to another, which is considered an important skill in learning a language. It involves transferring the different language from the original written text or source language (SL) into the target language (TL). According to Munday (2009), the definition of translation is:

1. *The process of transferring a written text from SL to TL is conducted by a translator, or translators, in a specific socio-cultural context.*
2. *The written product, or TT, that results from that process and which functions in the socio-cultural context of the TL.*
3. *The cognitive, linguistic, visual, cultural and ideological phenomena that are integral part of 1 and 2.*

Hatim and Munday (2004)

In short, translation could be a science or art that refers to the process of translating or moving one original language into one target language that provides the same meaning by using different types and procedures of translation (Saibua, 2021). The following is the translation theory, which provides knowledge of the translation method and the solution to the translation problem.

Translation theory and translation strategies

Translation theory (Newmark, 1982, as cited in Munday 2009) is a translation study mainly concerned with the process of determining translation methods, which provides the framework, principles, or rules related to semantics in translating. Translation theory focused on the relationship between source language (SL) and target language (TL) about

meaning and language and also extended to the relationship between translations in terms of culture, individual language, and behavior to be an effective translation. To translate, a translator has to know the individual culture, language, and characteristics of the target language to interpret fruitful language translation.

There are four stages of translation theory, as follows:

1. The linguistic stage is concerned with the word-for-word translation in literary texts.
2. The communicative stage includes non-literary and literary texts which categorized the readership groups.
3. The functionalist stage is mainly concerned with non-literary texts related to real world, commercial, and essential messages.
4. The ethical/aesthetic stage is provided for official or documentary texts. This stage can be related to social prejudice, ethics, race, gender, and religion.

There are many types of translation. Each type is suitable for different characters and purposes. The translator chooses the type and strategy of translation accordingly. The translator should not rely on only one type of translation, one method, or the same linguistic expressions in different kinds of text. The translation reflects the language of the translator, not the author. The types, techniques and objectives of translation must be consistent. In this way, it will be possible to obtain a high-quality translation. The choices depend on the text and its purposes, whether it should be a full translation, partial translation, or gist translation. These depend on the messages the translator wants to convey (Pinmanee, 2019).

According to different cultures and language structures, these led to the difficulty of translating from the source language to the target language with the same meaning. The following are the strategies of translation to assist in problem solving for translators.

Baker (1992), as cited in Khongbumpen (2008), preferred eight translation strategies for non-equivalence at the word level, which are used.

1. Translation by more general words (superordinate)

It uses to carry the original meaning of the source language from the unspecific words in the target language, to use general words to identify the specific words.

2. Translation by more neutral/less expressive words

It uses the nearest words, or there is no exact word in the target language, to express the less expressive or more formal meaning of the word in the source language.

3. Translation by cultural substitution

This strategy related to the culture concept will be used when the source language is too complicated, and that will be an unfamiliar expression to a foreigner. To understand words easily, sometimes the translator used the target culture, which readers are already familiar with.

4. Translation using loan words or loan words plus explanation

This strategy will be used when it is difficult to express in the target language. The translator will use loan words to be more specific and sometimes add an explanation for the reader to have a better understanding. It can be the proper name, the name of the place, etc.

5. Translation by paraphrase using related words

The target words will be lexicalized into different forms but still have the same meaning by using related words.

6. Translation by paraphrase using unrelated words

If the source language cannot be lexicalized, the translator will use another term and complicated semantics to identify the source language, and the target language will not be related to the source version.

7. Translation by omission

The translator sometimes deletes some words that have no need or are unnecessary to make the word more simple, but it does not affect the meaning or understanding of the reader.

8. Translation by illustration

This strategy will be used when there is a lack of equivalence in the target language. The translator will give some examples to help the reader gain a better understanding of the target text.

Research Methodology

In the present study, the labels translated into Thai and English were collected using purposive sampling method from the Khon Kaen National Museum, Khon Kaen province, Thailand, which is under the Department of Fine Arts. The museum was established to collect, preserve and exhibit national treasures and cultural resources in the northern part of Thailand, where several archeological sites have been discovered (Museum Thailand, 2023). The followings are the services and exhibition sections.

Exhibition section 1: Pre-historical period, the exhibition describes the history of Khon Kaen province, which is an important site of Isaan civilization. The archeological evidence indicates that there were numerous ancient communities in the province that were capable of producing tools and artifacts.

Exhibition section 2: The history period and Davaravati culture – The people residing near the Shee River were influenced by the Davaravati culture, which may have been transmitted through the city of Sri Thep. There is evidence of the construction of a sacred site of the Buddhist religion.

Exhibition section 3: Khmer culture – This section shows the historical history of Khon Kaen province and the upper northern region (Isaan), which was influenced by the Khmer culture or the ancient Cambodian culture that spread to the Mun River. The sacred sites built of sandstone and decorated with sculptures in the Khmer style bear evidence of this.

Exhibition section 4: Lan Chang culture – The exhibition presents the influence of the Lan Chang culture around the Khong River and the Lanna culture in the Chao Phraya Basin. Evidence includes the discovery of Lan Chang-style Buddha statues.

Exhibition section 5: Rattanakosin era – This section displays the founding of the city of Khon Kaen, which began under King Rama I and was officially recognized as a province under King Rama IV. The name was changed from “Khon Kaen City” to “Khon Kaen Province”.

Exhibition section 6: Local Isaan art and cultural hall – The exhibition showcases knowledge about the way of life, culture and traditions, local beliefs, and diverse ethnic groups and minorities residing together in the northeastern region. On display are clothing, utensils, and tools; homes; traditional music; and performing arts that showcase the unique identity of the people in the region.

Conceptual Framework

This study was examined using Baker’s eight translation strategies in order to address the research objective. Also, the study uses descriptive statistics to find the result of the study, such as frequency and percentage, by using Microsoft Excel. Baker (1992) used eight translation strategies to analyze the strategies used in the museum label translation of the study, as follows:

1. Translation by more general words (superordinate)
2. Translation by more neutral/less expressive words
3. Translation by cultural substitution
4. Translation using loan words or loan words plus explanation

5. Translation by paraphrase using related words
6. Translation by paraphrase using unrelated words
7. Translation by omission
8. Translation by illustration

In addition, the analysis will analyze Thai into English, which concerns three aspects: source language, back translation, and target language. Depending on its meaning, the sentence will be broken up into words or phrases during the analysis process.

Results of the study

According to the objective of the study, there are six strategies used in museum label translation out of eight. The most frequently used is translation by using more general words, followed by translation by omission, translation using loan words or loan words plus explanation, translation by paraphrase using related words, translation by paraphrase using unrelated words, and lastly, translation by using more neutral or less expressive words, respectively. Nevertheless, there are two more translation strategies that were not used in this label translation: translation by cultural substitution and translation by illustration.

Table 1 The frequency and percentage of translation strategies used in the labels at Khon Kaen National Museum

Translation Strategies	Frequency	Percentage
1. Translation by using more general words	75	61
2. Translation by omission	19	16
3. Translation using loan words or loan words plus	14	11
4. Translation by paraphrase using related words	11	9
5. Translation by paraphrase using unrelated words	3	2
6. Translation by more neutral/less expressive words	1	1
7. Translation by cultural substitution	-	0
8. Translation by illustration	-	0
Total	123	100

According to Table 1, six of eight translation strategies are used in the translation of museum labels, based on Baker's eight translation strategies. The most frequently used translation method in the translation of museum labels is translation by using general words with a percentage of 61, followed by translation by omission with a

percentage of 16. The third translation strategy is translation using loan words or loan words plus explanation with a percentage of 11, followed by translation by paraphrase using related words with a percentage of 9 percent, followed by translation by paraphrase using unrelated words with a percentage of 2, and finally translation by more neutral or less expressive words with only 1 percent. Furthermore, translation by cultural substitution and translation by illustration are not included.

It can be concluded that six translation strategies were used in the translation of labels, while the other two strategies were not used. The use and examples of the strategies are discussed, and the order of the translation strategies is arranged from the most frequently used to the least frequently used.

1. Translation by using more general words (superordinate)

It was found that the translation by using more general words was most frequently used to express the target version. According to the study, the translation by more general word was used 75 times when translating labels, which corresponds to 61 percent. Below is an example and explanation of the translation by using more general words.

Example 1

Source language:

เมื่อมนุษย์เปลี่ยนแปลงการดำรงชีวิต มาสู่สังคมเกษตรกรรม
จากกลุ่มชุมชนล่าสัตว์

Back-Translation: When human change their living style from
hunter-gatherers to agricultures

Target language: Changing from hunter-gatherers to
agricultures

Example 2

Source language: สมัยก่อนประวัติศาสตร์

Back-Translation: The period of pre-history

Target language: Prehistoric period

Therefore, the translator has tried to use the closest or same meaning or general words to translate words from Thai into English that are already familiar to most people so that the tourist can easily understand them.

2. Translation by omission

A translation by omission occurs when the author considers the retention of a target word unnecessary, but it still makes sense and does not impair or mislead the reader's understanding. In the translation of the museum label, translation by omission was calculated at 16 percent, with a frequency of 19 as the second most fluently used strategy. According to the labels, there are quite a few words that were omitted, as follows:

Example 1

Source language:	จังหวัดขอนแก่น
Back-Translation:	Khon Kaen Province
Target language:	Khon Kaen

Example 2

Source language:	ชื่อเรียกกันโดยทั่วไปตามลักษณะของภูมิประเทศ
Back-Translation:	Generic name based on topography
Target language:	is called

In the examples shown above, the unnecessary word has been omitted from the text in the target language. The translator has omitted some words in the text to tighten the sentences, but this does not affect the reader's understanding. The same meaning is still conveyed on the museum label.

3. Translation using loan words or loan words plus explanation

Translation using loan words or loan words plus explanation takes place when there is no target word to be expressed. The loan words that occur in the translation of labels are mostly place names, 11 percent. The example of translation with loan words or loan words plus explanation is shown below:

Example 1

Source language:	โนนนกทา
Back-Translation:	-
Target language:	Non Noktha

Example 2

Source language:	บ้านนาดี
Back-Translation:	-
Target language:	Ban Nadee

The translator has translated using loan words or loan words with an explanation, as the word is the name of a place that is a proper name.

4. Translation by paraphrase using related words

Translation by paraphrase using related words is used when there is no specific term in the target version. In the translation of the label, translation by paraphrase using related words was used 11 times, which corresponds to a percentage of 9. An example of this translation strategy can be found below.

Example

Source language:	การนำสัตว์มาเลี้ยง
Back-Translation:	take care of animals
Target language:	domesticated animals

The translator has used a different word in the target language to indicate the source language so that the reader can more easily understand the meaning and understanding of what the translator wanted to convey.

5. Translation by paraphrase using unrelated words

There are some words that were expressed as unrelated words in the target language but reveal the same understanding, which is called translation by paraphrasing with unrelated words. According to the results of the study, translation by paraphrase using unrelated words was used at a percentage of 2. The following is an example of translation by paraphrase using unrelated words.

Example

Source language:	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบร่องรอยการอยู่อาศัยของมนุษย์
Back-Translation:	Northeast found trace of human beings
Target language:	The people firstly settled in the Northeast

This type of translation strategy was used to explain the target language in a simpler way so that readers could better understand the labels.

6. Translation by more neutral/less expressive words

Only one percent was found. It can be assumed that the target version is less meaningful than the source language, as the following example shows.

Example

	Source language:	การบันทึกเรื่องราวต่างๆ เป็นลายลักษณ์อักษร
	Back-Translation:	Recording the historical story as the written
text	Target language:	before <u>writing or recorded</u> history

The target word used is too general. The translated texts are used to express less expressive or less formal words of the source language.

Discussion

In the study, the researchers used Baker's eight translation strategies to analyze and descriptive statistics to interpret the results. As part of the translation analysis, the source language, the back-translation and the target language were analyzed, and some non-equivalence translation were found. It also identified the translator's techniques or strategies in translating the text relevant to cross-cultural contexts.

To summarise, six translation strategies were used in the translation of museum labels. The most frequently used translation strategy was the use of more general words. It is interesting that the use of general words was the most common because the translators mostly used the target words that have the same meaning to translate the source language into the target language by simply using words to express themselves. There is a certain word to be expressed in the target language and it is easy for the foreigner to understand without using many explanatory words. In contrast, the study "An analysis of translation strategies used in the short story *The song of the leaves*" by Saewong (2004) found that translation by using general words accounted for only 8.3 percent.

The translation strategy of translation by omission is the second most frequently used in the translation of museum labels, with a percentage of 16. The translator has omitted some words that did not need to be identified but still had the same meaning and understanding. The excavation concerns a lot of historical texts, so there are some unnecessary words of the source language that should not appear in the target text. In contrast, the study "Strategies employed in translation from Thai into English: a case study of an article in Focus Bangkok" by Khongbumpen (2008) indicated that translation by omission is the most commonly used strategy in his study.

In addition, translation using loan words or loan words plus explanation ranks third among the eight translation strategies, with a frequency of 14 and a percentage of 11. The translation referred to the place of settlement in the prehistoric period, so the

translator used a loan word, the term of place, to identify the unique name of the place identified.

The fourth most frequently used translation strategy is translation by paraphrase using related words, which was calculated with a percentage of 9 and a frequency of 11. According to the museum label, the word paraphrase is used in the sentence to renew the sentence to avoid repetition and make the sentence more admirable.

Moreover, the translation by paraphrase using unrelated words comes after the translation by paraphrase using related words with a percentage of 2, which occurred three times. The translator has used simple and familiar words from the source language, rendered more simply so that the reader can understand them easily.

Finally, the least used translation in the museum label is the translation by more neutral or less expressive words with a in percent and occurred only once. In the target language, the exact word level of the source language is not recognisable. The source language is more formal, but it is translated into the target language using general words.

Meanwhile, translation by cultural substitution and translation by illustration did not occur. This could be because the information on the label usually describes the explanation or history with a short story and simple style so that the foreigner can easily understand the Thai history with a short viewing time. Similar to Khongbumpen (2008), translation by illustration did not occur in the analysis.

To summarize, the most frequently used translation strategy is translation using general words, while the least frequently used is translation using more neutral or less expressive words, but translation by cultural substitution and translation by illustration were not found.

Suggestion

The latest study analyzed data using Baker's (1992) eight translation strategies, revealing opportunities to explore translation in other modern media, such as YouTube channels and movies. Further research might focus on how digital translations—such as audio guides and smartphone apps—enhance the museum experience, as well as their effects for museum visitors' understanding and engagement.

References

- Baker, M. (2011). In *Other Words a Coursebook on Translation* (2n ed.). Abingdon, Oxon.; New York, NY: Routledge.
- Bell, R. T. (1990). *Translation and Translating: Theory and Practice*. London: Longman.

- Biswas, R. (2023). **Thailand's Tourism Sector Drives Economic Recovery**. [Online] Retrieved on February 18, 2023, <https://www.spglobal.com/marketintelligence/en/mi/research-analysis/thailands-tourism-sector-drives-economic-recovery-mar23.html>.
- Kapff, G.V. (2018). **Thailand: A Beautiful Kingdom**. The United States: Monaco Books.
- Khongbumpen, C. (2007). **Strategies Employed in Translation from Thai into English: A case study of an article in Focus Bangkok**. Master's Project, M.A. (English). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
- Leonardi, L. (2022). **Overcoming Linguistic Inequities: Strengths and Limitations of Translation during the Pandemic**. International Journal of Translation and Interpretation Studies. Vol.2. Iss: 2, pp 74-84.
- Munday, J. (2009). **The Routledge Companion to Translation Studies Edited by Jeremy Munday**. London, NY: Routledge.
- Museum Thailand. (2023). **Khon Kaen National Museum**. [Online] Retrieved on February 15, 2024, <https://www.museumthailand.com/th/museum/Khon-Kaen-National-Museum>
- O'charoen, T., & Poonlarp, T. (2011). **Community Interpreters: a survey of Needs and Expectations in the Thai Context**. Translation and Interpretation in a Multilingual Context (1st ed.). Bangkok : Chalermprakit Centre of Translation and Interpretation, Faculty of Arts, Chulalongkorn University.
- Saewong, J. (2004). **An Analysis of Translation Strategies Used in the Short Story The song of the leaves**. Master's Project, M.A. (English). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
- Saibua, S. (2021). **Principle of Translation**. 10th Edition. Bangkok: Thammasart University Press.
- Samovar, L. A., Porter, R. E., McDaniel, E. R., & Roy, C. S. (2016). **Communication between cultures**. Cengage Learning.
- Tananone, N., Vongkulluksn, V. W., & Settapitak, C. (2019). **The influence of Thai culture on tourist satisfaction and behavioral intentions: A case study of Chiang Mai, Thailand**. Sustainability, 11(15), 4189.
- TAT Newsroom. (2024). **TAT highlights meaningful travel and sustainable tourism direction at ATF 2024**. [Online] Retrieved on February 8, 2024, <https://www.tatnews.org/2024/01/tat-highlights-meaningful-travel-and-sustainable-tourism-direction-at-atf-2024/#:~:text=In%202023%2C%20Thailand%20welcomed%20over,35%25%20were%20from%20ASEAN%20countries.>

Tourism Authority of Thailand. (2020). **Museums in Thailand**. [Online] Retrieved on January 12, 2024, <https://www.tatnews.org/2020/05/museums-in-thailand/>.

การสอนภาษาไทยแนวใหม่ในฐานะภาษาต่างประเทศด้วยกระบวนการเรียนรู้
ด้วยรูปแบบ MEN2C Process & 7 Techniques
NEW APPROACHES IN TEACHING THAI AS A FOREIGN LANGUAGE
THROUGH THE MEN2C PROCESS & 7 TECHNIQUES

วรพล ศรีเทพ¹

Worapol Srithep

เป็นปลื้ม เขยชม²

Penpluehm Cheuychom

Received : August 25, 2024

Revised : October 8, 2024

Accepted : October 15, 2024

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งเน้นการพัฒนากระบวนการเรียนรู้และการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยใช้กระบวนการ MEN2C Process และเทคนิค 7 Techniques ที่ออกแบบมาเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและสนุกสนาน MEN2C Process ประกอบด้วยการสร้างแรงจูงใจ (Motivation), การสัมผัสกับภาษา (Exposure), การหล่อเลี้ยงทักษะ (Nurturing), การตรวจสอบความเข้าใจ (Checking), และการทบทวนและสรุป (Consolidation) เทคนิค 7 Techniques นั้นรวมถึงการใช้เทคโนโลยีขั้นสูง เช่น ปัญญาประดิษฐ์ (AI) ความเสมือนจริง (VR) และเสริมจริง (AR) การออกแบบหลักสูตรแบบ Hybrid การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย การประเมินผลที่ทันสมัย การพัฒนาครูผู้สอน และการศึกษาพฤติกรรม และทัศนคติของผู้เรียน การใช้ MEN2C Process และ 7 Techniques นั้นสามารถทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ สัมผัสภาษาไทยในบริบทที่สมจริง และสามารถทบทวนและสรุปความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ บทความนี้จึงเสนอแนวทางการสอนภาษาไทยที่มีความหลากหลายและยืดหยุ่น ตอบสนองต่อความต้องการ และลักษณะเฉพาะของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน

คำสำคัญ: การสอนภาษาไทย, ภาษาต่างประเทศ, กระบวนการ MEN2C, เทคนิค 7 Techniques, การใช้เทคโนโลยีในการศึกษา

¹ ผู้อำนวยการโรงเรียนไทยรัฐวิทยา ๑๐๒ (บ้านเกาะเต่า)

Director of Thairathwittaya 102 School (Ban Koh Tao)

² ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2

Senior Specialist Education Supervisor, Secondary Educational Service Area Office Bangkok 2

ABSTRACT

This article focuses on developing the learning and teaching processes for Thai as a foreign language by using the MEN2C Process and 7 Techniques designed to enhance effective and enjoyable learning experiences. The MEN2C Process consists of creating motivation, exposure to the language, nurturing skills, checking for understanding, and consolidation and review. The 7 Techniques include utilizing advanced technologies such as artificial intelligence (AI), virtual reality (VR), and augmented reality (AR), designing hybrid curricula, organizing diverse learning activities, implementing modern assessment methods, developing teaching staff, and studying learners' behaviors and attitudes. Employing the MEN2C Process and 7 Techniques can motivate learners, expose them to Thai in authentic contexts, and enable them to review and consolidate knowledge effectively. This article diverse and flexible approaches to teaching Thai that cater to the needs and characteristics of learners in the present era.

Keywords: Thai language teaching, foreign language, MEN2C Process, 7 Techniques, educational technology

บทนำ

การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเป็นเรื่องที่มีความสำคัญในยุคปัจจุบัน เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว การเรียนรู้ภาษาไทยไม่เพียงแต่เป็นการเรียนรู้ภาษาที่ใช้สื่อสารเท่านั้น แต่ยังเป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับ วัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตของคนไทยด้วย อย่างไรก็ตาม การเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศยังคงเผชิญกับความท้าทายหลายประการ เช่น การขาดแคลนครูผู้สอนที่มีความ เชี่ยวชาญ การใช้วิธีการสอนที่ไม่เหมาะสมกับผู้เรียน และการขาดการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการสอน (พรพิมล เกียรติศิริกุล, 2563; ชุตินา สุขจิต, 2562)

การพัฒนากระบวนการเรียนรู้และการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น นั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็น การนำเทคโนโลยีขั้นสูงมาใช้ในการสอน เช่น ปัญญาประดิษฐ์ (AI) และความเสมือน จริง (VR) สามารถสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่สมจริงและมีปฏิสัมพันธ์สูง นอกจากนี้ การออกแบบ หลักสูตรแบบ Hybrid ที่รวมการเรียนรู้ออนไลน์และออฟไลน์ รวมถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ หลากหลายยังช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจและความสนใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน ตัวอย่างเช่น การใช้แอป พลิกเชียน AI ในการปรับเนื้อหาการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน หรือการใช้ VR เพื่อจำลองสถานการณ์การสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนได้สัมผัสประสบการณ์ที่ ใกล้เคียงกับความเป็นจริง (สมชาย พูนสวัสดิ์, 2564; นันทพร สุนทร, 2565)

กระบวนการ MEN2C เป็นหนึ่งในแนวทางที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศได้ MEN2C ประกอบด้วยการสร้างแรงจูงใจ (Motivation), การ สัมผัสกับภาษา (Exposure), การหล่อเลี้ยงทักษะ (Nurturing), การตรวจสอบความเข้าใจ (Checking),

และการทบทวนและสรุป (Consolidation) กระบวนการนี้เน้นให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ สัมผัสภาษาไทยในบริบทที่สมจริง และสามารถทบทวนและสรุปความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังมีเทคนิค 7 Techniques ที่เน้นการใช้เทคโนโลยีและวิธีการสอนที่ทันสมัย เช่น การใช้เกมในการเรียนรู้ (Gamification) การประเมินผลแบบฟอร์มาทิฟ (Formative Assessment) และการใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Interactive Learning) (ธีรพงษ์ กุลศิริ, 2562; ญัษฐพร แสงสุวรรณ, 2564)

บทความวิชาการนี้ผู้เขียนจึงมุ่งเน้นการศึกษาและพัฒนากระบวนการเรียนรู้และการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยใช้กระบวนการ MEN2C และเทคนิค 7 Techniques เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและสนุกสนาน การวิจัยนี้จะสำรวจและวิเคราะห์ผลกระทบของการใช้เทคโนโลยีและกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน อีกทั้งยังตอบสนองต่อความต้องการและลักษณะเฉพาะของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน ผลการวิจัยนี้จะช่วยเสริมสร้างแนวทางการสอนภาษาไทยที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในบริบทของการสอนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

ทฤษฎีการเรียนรู้สมัยใหม่ในการสอนภาษาไทย

ในปัจจุบันการสอนภาษาไทยต้องเผชิญกับความท้าทายหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงของสังคม เทคโนโลยี หรือความต้องการของผู้เรียน เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับบริบทที่เปลี่ยนแปลง การนำทฤษฎีการเรียนรู้สมัยใหม่มาใช้ในการสอนภาษาไทยจึงเป็นสิ่งสำคัญ ทฤษฎีเหล่านี้เน้นการสร้างความรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้เชิงสังคมวัฒนธรรม และการใช้ศักยภาพหลากหลายของผู้เรียน ซึ่งสามารถช่วยพัฒนาทักษะและความสามารถของนักเรียนได้อย่างครอบคลุมและลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น การประยุกต์ใช้ทฤษฎีเหล่านี้ในการสอนภาษาไทยไม่เพียงแต่จะช่วยให้การเรียนรู้มีความหมายมากขึ้น แต่ยังส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและสร้างสรรค์ในการเรียนรู้ของตนเองมากขึ้นอีกด้วย การประยุกต์ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้สมัยใหม่ในการสอนภาษาไทย มีดังนี้

1. ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองเน้นการที่ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้และความเข้าใจของตนเองผ่านประสบการณ์และการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม การประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาไทย ได้ดังนี้ การใช้โครงงาน (Project-Based Learning) ผู้เรียนสร้างโครงงานเกี่ยวกับวัฒนธรรม ภาษา หรือประเด็นที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทย เช่น การสำรวจเรื่องราวพื้นบ้าน การสัมภาษณ์ผู้รู้ในท้องถิ่น การเรียนรู้ผ่านการแก้ปัญหา (Problem-Based Learning) ใช้สถานการณ์จริงหรือปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทยในการฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา เช่น การวิเคราะห์บทความข่าว การเขียนบทความโต้แย้ง

2. ทฤษฎีการเรียนรู้เชิงสังคมวัฒนธรรม (Sociocultural Theory) ทฤษฎีการเรียนรู้เชิงสังคมวัฒนธรรมของ Vygotsky เน้นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นผ่านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการใช้เครื่องมือทางวัฒนธรรม การประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาไทย ได้ดังนี้ การเรียนรู้ร่วมกัน (Collaborative Learning) ส่งเสริมการทำงานกลุ่ม การอภิปรายและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างผู้เรียน เช่น การทำงานกลุ่มในการวิเคราะห์วรรณกรรมไทย การสนทนาเรื่องเหตุการณ์ปัจจุบัน การใช้ตัวอย่างและบทบาทสมมติ (Role Playing and Simulations) ใช้สถานการณ์จำลองที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทย

ในชีวิตจริง เช่น การจำลองสถานการณ์ในตลาด การจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องสวมบทบาทเป็นตัวละคร ในวรรณกรรมไทย

3. ทฤษฎีหลายประสาท (Multiple Intelligences) ทฤษฎีหลายประสาทของ Gardner เสนอว่ามนุษย์มีความฉลาดหลากหลายด้าน การประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาไทยสามารถทำได้ ดังนี้ การเรียนรู้ผ่านดนตรีและการเคลื่อนไหว (Musical and Bodily-Kinesthetic Intelligence) ใช้เพลง และการเคลื่อนไหวในการสอน เช่น การร้องเพลงไทย การเต้นรำตามเพลงไทย การจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวตามคำศัพท์ การเรียนรู้ผ่านภาพและการมองเห็น (Visual-Spatial Intelligence) ใช้ภาพ วีดิโอ และแผนภูมิในการสอน เช่น การใช้สื่อภาพในการอธิบายคำศัพท์ การใช้แผนภูมิในการสอน โครงสร้างประโยค

กล่าวสรุป คือ การประยุกต์ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้สมัยใหม่เหล่านี้จะช่วยให้การสอนภาษาไทย มีความหลากหลายและเข้าถึงผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเน้นการปฏิสัมพันธ์ การสร้าง ประสบการณ์ และการใช้ศักยภาพเฉพาะด้านของผู้เรียนให้เกิดประโยชน์สูงสุด

การพัฒนาารูปแบบการสอนแนวใหม่ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

การพัฒนาารูปแบบการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศโดยใช้แนวทางการเรียนรู้ที่ เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นั้นมีประโยชน์และความเหมาะสมอย่างยิ่ง เนื่องจากสามารถเพิ่มโอกาสในการ ใช้ภาษาไทยในบริบทจริง และช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับแต่ละ รูปแบบการสอนที่ท่านได้เสนอมา มีการประยุกต์ใช้ได้ดังนี้

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการที่ ส่งเสริมการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนและสนับสนุนกันและกัน ตามทฤษฎีของ วิกอตสกี (Beckett, G. H., & Miller, P. C., 2006) ที่ว่า "การเรียนรู้เกิดขึ้นผ่านปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น" การใช้กิจกรรมที่เน้นการสื่อสารจะช่วยส่งเสริมทักษะภาษาอย่างเข้มข้น ผ่านการฝึกฟัง พูด อ่าน เขียน ในบริบทที่หลากหลายและมีความหมาย ตัวอย่างกิจกรรมได้แก่ การสนทนาในกลุ่มเล็ก ๆ การทำงาน ร่วมกันในโครงการต่าง ๆ และการเรียนรู้ผ่านการอภิปรายและการแบ่งปันความคิดเห็น

การเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐาน (Project-Based Learning) การใช้โครงงานที่เกี่ยวข้อง กับการสร้างสื่อหรือการสัมภาษณ์ชาวไทยเป็นวิธีที่ยอดเยี่ยมในการให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับการใช้ภาษา ในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนได้คิดอย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์ผลงานที่มีความหมายและสามารถนำเสนอได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Sharan, Y., 2014) ตัวอย่างโครงงานได้แก่ การทำวิดีโอสัมภาษณ์ชาวไทย การสร้างบล็อกหรือเว็บไซต์เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และการจัด นิทรรศการหรือการนำเสนอโครงการเกี่ยวกับประเทศไทย

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning) การนำเสนอปัญหาที่ ผู้เรียนต้องวิเคราะห์และหาข้อมูลเพื่อแก้ไขเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะภาษาในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และนำเสนอข้อมูล การฝึกการแก้ไขปัญหาเช่นนี้ไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสาร เท่านั้น แต่ยังช่วยส่งเสริมความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการทำงานร่วมกันในทีม (Mathews-Aydinli, J., 2007) ตัวอย่างปัญหาและกิจกรรมได้แก่ การวิเคราะห์ปัญหาสังคมไทยและ

เสนอแนวทางการแก้ไข การทำวิจัยเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อมในประเทศไทย และการศึกษาและเสนอแผนพัฒนาชุมชนในท้องถิ่นไทย

กล่าวสรุป คือ รูปแบบการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนี้สอดคล้องกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และพัฒนาทักษะการสื่อสารแบบองค์รวม นอกจากนี้ยังช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีความหมายและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการส่งเสริมการสอนภาษาไทยแนวใหม่ในฐานะภาษาต่างประเทศ

ในยุคดิจิทัลที่เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงกระบวนการเรียนการสอน การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีความสำคัญอย่างยิ่ง การใช้เทคโนโลยีสามารถสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและน่าสนใจสำหรับผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) การใช้สื่อสังคมออนไลน์และแอปพลิเคชัน รวมถึงการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้เสมือนจริง การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีเหล่านี้ไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ยังช่วยกระตุ้นแรงจูงใจและการมีส่วนร่วมของผู้เรียนในกระบวนการเรียนรู้ภาษาไทย โดยมีดังนี้

การเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) การสร้างบทเรียนออนไลน์ เว็บไซต์หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับเรียนภาษาไทยเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติ

การใช้สื่อสังคมออนไลน์และแอปพลิเคชัน การใช้สื่อสังคมออนไลน์และแอปพลิเคชันเป็นอีกหนึ่งวิธีที่ช่วยในการเรียนการสอนภาษาไทย ตัวอย่างเช่น การสร้างกลุ่มเรียนบน Facebook หรือ Line เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการใช้แอปพลิเคชันฝึกภาษาไทย เช่น Thai Script และ Learn Thai Phrase งานวิจัยของ รสริน แซ่หลี่ (2560) พบว่าการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการเรียนภาษาไทยช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนได้

การสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้เสมือนจริง การจำลองสถานการณ์จริงผ่านเกมหรือ Virtual Reality เป็นวิธีที่สร้างสรรค์ในการสอนภาษาไทย ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ Parmalee (2008) ใช้สภาพแวดล้อมเสมือนจริง Second Life ในการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติ ผลการวิจัยพบว่าสภาพแวดล้อมเสมือนจริงช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจและสามารถใช้ภาษาไทยได้ดีขึ้น

กล่าวสรุป คือ การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยมีความน่าสนใจ สนุกสนานมากขึ้น เพิ่มโอกาสในการฝึกปฏิบัติ ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนยุคดิจิทัล ส่งเสริมการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นและสร้างแรงจูงใจได้ดี ซึ่งการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีเหล่านี้มีศักยภาพในการพัฒนาทักษะภาษาไทยของชาวต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน รวมทั้งสามารถปรับใช้ให้เหมาะสมกับความต้องการและระดับความสามารถของผู้เรียนได้อย่างยืดหยุ่น

ฉากทัศน์การสอนภาษาไทยแนวใหม่สู่การส่งเสริมการสอนภาษาต่างประเทศ

การสอนภาษาไทยแนวใหม่สู่การส่งเสริมการสอนภาษาต่างประเทศ มีฉากทัศน์ที่หลากหลาย ประเด็นหลักที่ช่วยสร้างการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและน่าสนใจมากขึ้น การผสมผสาน เทคโนโลยีขั้นสูง การออกแบบหลักสูตรที่ยืดหยุ่น การประเมินผลที่ทันสมัย การพัฒนาครูผู้สอน และ การศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติของผู้เรียน เป็นสิ่งสำคัญที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้ ดังนี้

การใช้เทคโนโลยีขั้นสูง

ปัญญาประดิษฐ์ (AI) การพัฒนาแอปพลิเคชันที่สามารถปรับเนื้อหาการสอนตามระดับของผู้เรียน และให้คำแนะนำและ feedback แบบเรียลไทม์ ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่เป็นส่วนตัว (พรพิมล เกียรติศิริกุล, 2563) เทคโนโลยีเสมือนจริง (VR) และเสริมจริง (AR) การสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่สมจริง เช่น การจำลองสถานการณ์การสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะภาษาในบริบทที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง (สมชาย พูนสวัสดิ์, 2564)

การออกแบบหลักสูตรที่ยืดหยุ่นและผสมผสาน

หลักสูตรแบบ Hybrid การรวมการเรียนรู้ออนไลน์และออฟไลน์ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเลือกเวลาและสถานที่เรียนตามสะดวก เช่น การใช้แพลตฟอร์มการเรียนรู้ออนไลน์ร่วมกับการพบปะพูดคุยในห้องเรียนจริง (ชุดิมา สุขจิต, 2562) กิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย การใช้กิจกรรมที่เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน เช่น การเรียนรู้ผ่านเกม, Language Escape Rooms, และการประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshops) ทำให้การเรียนรู้เป็นเรื่องสนุกและท้าทาย (นันทพร สุนทร, 2565)

การประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลายและทันสมัย

การประเมินผลแบบฟอร์มาทิฟ การประเมินความก้าวหน้าและให้ feedback ตลอดกระบวนการเรียนรู้ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงและพัฒนาทักษะได้อย่างต่อเนื่อง (ธีรพงษ์ กุลศิริ, 2562) การประเมินผลแบบเกม (Gamification) การใช้การประเมินที่ทำให้การเรียนรู้สนุกและท้าทาย ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้มากขึ้น (ณัฐพร แสงสุวรรณ, 2564).

การพัฒนาครูผู้สอน

การอบรมครู การให้ครูได้รับการอบรมในการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ และวิธีการสอนที่ทันสมัย ช่วยให้ครูมีความเชี่ยวชาญและสามารถใช้เครื่องมือการสอนที่หลากหลายได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สุวิมล แซ่ตัน, 2563) การสร้างชุมชนการเรียนรู้ของครู การให้ครูได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์และแนวปฏิบัติที่ดี ทำให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันและการพัฒนาทักษะการสอนอย่างต่อเนื่อง (ปริยาภรณ์ สมหวัง, 2565)

การศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติของผู้เรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้เรียน การใช้ข้อมูลพฤติกรรมการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงการสอนให้เหมาะสมกับแต่ละบุคคล ทำให้การสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น (อังคณา ศิริพร, 2563) การสำรวจแรงจูงใจและทัศนคติ การเข้าใจปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้จะช่วยพัฒนาวิธีการสอนที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนได้ดีขึ้น (วิไลวรรณ ทรงกลด, 2564)

การบูรณาการแนวทางเหล่านี้จะสร้างกระบวนการเรียนการสอนภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพ และสามารถปรับใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพเช่นกัน โดยการสร้าง

แรงจูงใจ สัมผัสภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ และทบทวนเพื่อเสริมความเข้าใจในระยะยาว (การศึกษาผลกระทบของกระบวนการ MEN2C และ 7 Techniques)

ความท้าทายและอุปสรรคในการนำกระบวนการเรียนรู้แบบใหม่มาใช้รวมถึงแนวทางการแก้ไข ปัญหา

การนำกระบวนการเรียนรู้แบบใหม่มาใช้ในการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ แนวใหม่เป็นแนวทางที่มีศักยภาพในการปรับปรุงประสิทธิภาพการเรียนการสอน อย่างไรก็ตาม การนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในกระบวนการนี้ก็ต้องเผชิญกับความท้าทายและอุปสรรคหลายประการทั้งในด้านการปรับตัวของครูผู้สอนและผู้เรียน การเข้าถึงอุปกรณ์และอินเทอร์เน็ต (สุกิจ ศรีธรรม, 2562)

ความท้าทายและอุปสรรค

การปรับตัวของครูผู้สอนและผู้เรียน ครูผู้สอนบางคนอาจไม่มีทักษะหรือความเชี่ยวชาญในการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการสอน การปรับเปลี่ยนวิธีการสอนจากรูปแบบดั้งเดิมมาเป็นรูปแบบใหม่จึงต้องการการฝึกอบรมและการสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง (สุวิทย์ เมธาวี, 2561)

1) การเข้าถึงอุปกรณ์และอินเทอร์เน็ต พื้นที่ห่างไกลหรือพื้นที่ที่มีทรัพยากรทางเทคโนโลยีไม่เพียงพอเป็นอุปสรรคสำคัญ ผู้เรียนบางคนอาจไม่มีอุปกรณ์หรือการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่ดีเพียงพอในการเข้าถึงบทเรียนออนไลน์หรือแอปพลิเคชันการเรียนรู้ต่าง ๆ (สุภัทรา ทองประเสริฐ, 2563)

2) ความต้องการเวลาและความพยายามในการปรับตัว การปรับเปลี่ยนวิธีการสอนจากรูปแบบดั้งเดิมมาเป็นการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ต้องการเวลาในการปรับตัว ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้วิธีการใช้เทคโนโลยีหรือการปรับตัวกับวิธีการสอนใหม่ ๆ ที่เน้นการใช้สื่อดิจิทัลมากขึ้น (สุกิจ ศรีธรรม, 2562)

แนวทางการแก้ไข ปัญหา

พัฒนาทักษะและความรู้ของครู ควรมีการฝึกอบรมครูผู้สอนเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีในการสอนอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการสนับสนุนและให้คำปรึกษาเพื่อให้ครูมีความมั่นใจในการใช้เทคโนโลยี (รสริน แซ่หลี่, 2560)

1) เพิ่มการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยี หน่วยงานการศึกษาควรลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยี เช่น การจัดหาอุปกรณ์การเรียนและการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่มีคุณภาพ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงบทเรียนออนไลน์ได้อย่างทั่วถึง (ณัฐชา วัฒนาวงศ์, 2565)

2) สร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างครู การสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างครูเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์และแนวปฏิบัติที่ดีจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนและสร้างความมั่นใจในการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ (ปริญา สุขประเสริฐ, 2564)

3) พัฒนาบทเรียนที่มีความยืดหยุ่น บทเรียนควรมีความยืดหยุ่นและสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความต้องการและความสามารถของผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อตอบสนองความต้องการที่แตกต่างกันของผู้เรียนจากวัฒนธรรมต่าง ๆ (วรินทรา วงศ์มณี, 2566)

กล่าวสรุป คือ การศึกษาและวิเคราะห์ความท้าทายและอุปสรรคในการนำกระบวนการเรียนรู้แบบใหม่มาใช้ในการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศแนวใหม่อย่างละเอียด รวมถึงการพัฒนา

แนวทางการแก้ไขปัญหาที่มีประสิทธิภาพ จะเป็นกุญแจสำคัญในการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จในยุคดิจิทัล

ทิศทางการพัฒนากระบวนการเรียนรู้และการสอนภาษาไทยแนวใหม่ในฐานะภาษาต่างประเทศในอนาคต

ในการเสนอแนะแนวทางการวิจัยเพิ่มเติมเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้และการสอนภาษาไทยแนวใหม่ในฐานะภาษาต่างประเทศ มีหลายประเด็นที่สามารถสำรวจและวิจัยได้ เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากและตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนที่หลากหลาย (ณัฐพร แสงสุวรรณ, 2564) ดังนี้

มิติที่ 1 การนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ในการสอนภาษาไทย การใช้ AI และ Machine Learning: สำรวจการนำปัญญาประดิษฐ์และการเรียนรู้ของเครื่องมาใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอน เช่น การสร้างแอปพลิเคชันที่สามารถปรับเนื้อหาการสอนตามระดับความสามารถของผู้เรียน และการใช้ Virtual Reality (VR) และ Augmented Reality (AR) วิจัยผลกระทบของการใช้ VR และ AR ในการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีความสมจริงและเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีปฏิสัมพันธ์สูง

มิติที่ 2 การออกแบบหลักสูตรและวิธีการสอนที่ยืดหยุ่น การออกแบบหลักสูตรแบบ Hybrid: สำรวจผลกระทบของการรวมการเรียนรู้แบบออนไลน์และออฟไลน์เข้าด้วยกัน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนในรูปแบบที่เหมาะสมกับตนเอง และการพัฒนาและประยุกต์ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย วิจัยการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน เช่น Language Escape Rooms หรือ Language Meetups เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารในสถานการณ์จริง

มิติที่ 3 การศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติของผู้เรียน การวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการเรียนรู้: วิจัยการใช้ข้อมูลจากการติดตามพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อวิเคราะห์และปรับปรุงการสอนให้ตรงกับความ需求和ลักษณะเฉพาะของผู้เรียนแต่ละคน และการสำรวจทัศนคติและแรงจูงใจของผู้เรียน: สำรวจปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติและแรงจูงใจของผู้เรียนในการเรียนภาษาไทย เพื่อพัฒนาวิธีการสอนที่สามารถกระตุ้นและรักษาแรงจูงใจของผู้เรียนได้อย่างต่อเนื่อง

มิติที่ 4 การพัฒนาทักษะและความรู้ของครูผู้สอน การอบรมและพัฒนาครูผู้สอน: วิจัยวิธีการอบรมครูผู้สอนในการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ ในการสอนภาษาไทย รวมถึงการให้ครูได้ฝึกปฏิบัติและแลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน และการพัฒนาสื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพ: วิจัยการสร้างสื่อการสอนที่มีความน่าสนใจและมีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างการเรียนรู้

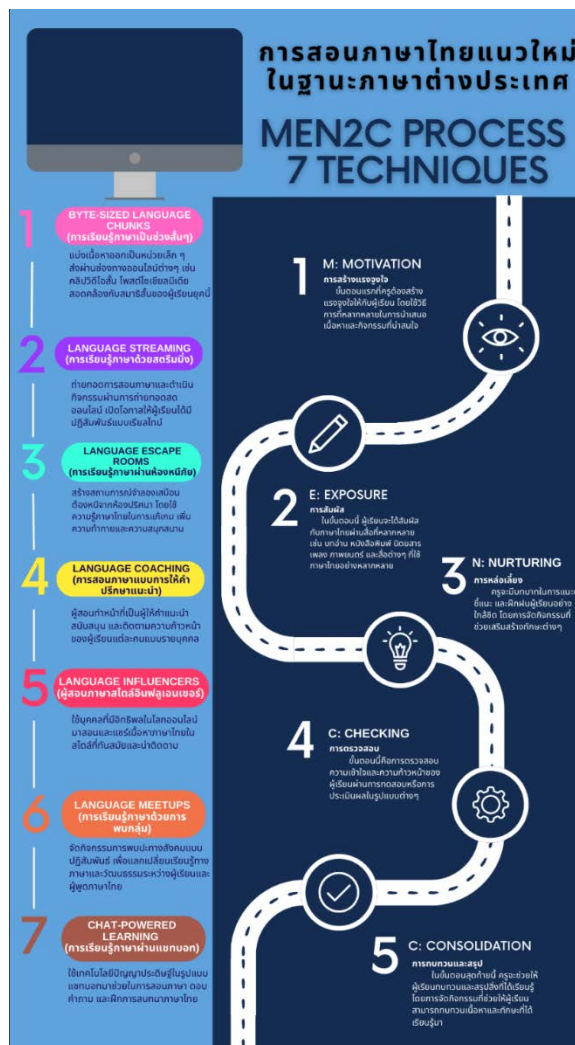
มิติที่ 5 การประเมินผลการเรียนรู้ การพัฒนาวิธีการประเมินผลที่หลากหลาย: วิจัยการใช้วิธีการประเมินผลที่สามารถวัดความก้าวหน้าและทักษะของผู้เรียนได้อย่างถูกต้องและครอบคลุม เช่น การใช้การประเมินผลแบบเกม (Gamification) และการใช้การประเมินผลแบบพอร์มาทิฟ: สำรวจผลกระทบของการใช้การประเมินผลแบบพอร์มาทิฟในการปรับปรุงการเรียนการสอนและการให้ข้อมูลป้อนกลับที่เป็นประโยชน์แก่ผู้เรียน

การวิจัยแนวทางเหล่านี้จะช่วยพัฒนากระบวนการเรียนรู้และการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยการนำเทคโนโลยี เช่น AI, VR และ AR ซึ่งการพัฒนา

ทักษะของครูและการประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลายจะช่วยวัดความก้าวหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ แนวทางเหล่านี้สอดคล้องกับกระบวนการ MEN2C และ 7 Techniques โดยการสร้างแรงจูงใจ สัมผัส ภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ และทบทวนเพื่อเสริมความเข้าใจในระยะยาว

การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศรูปแบบ MEN2C Process 7 Techniques

การสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่สามารถนำเทคนิคหลายแบบ มาประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ หนึ่งในรูปแบบที่มีประสิทธิภาพคือ MEN2C Process 7 Techniques ซึ่งประกอบด้วย 5 เทคนิคหลัก ดังนี้

ภาพที่ 1 การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศรูปแบบ MEN2C Process 7 Techniques ที่มา : ผู้เขียนบทความวิชาการ

1. การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศรูปแบบ MEN2C Process

ขั้นตอนที่ 1 M: Motivation (การสร้างแรงจูงใจ)

ขั้นตอนแรกที่ต้องสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน โดยใช้วิธีการที่หลากหลายในการนำเสนอเนื้อหาและกิจกรรมที่น่าสนใจ เช่น การใช้เกม การแสดงบทบาทสมมติ การเชื่อมโยงเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตประจำวันหรือประสบการณ์ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้สึกสนุกสนานและอยากเรียนรู้ภาษาไทย

ขั้นตอนที่ 2 E: Exposure (การสัมผัส)

ในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนจะได้สัมผัสกับภาษาไทยผ่านสื่อที่หลากหลาย เช่น บทอ่าน หนังสือพิมพ์ นิติสาร เพลง ภาพยนตร์ และสื่อต่างๆ ที่ใช้ภาษาไทยอย่างหลากหลาย เพื่อเพิ่มประสบการณ์และความคุ้นเคยกับภาษาไทย นอกจากนี้ การจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาไทยจริงในสถานการณ์ต่างๆ จะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและทักษะการใช้ภาษา

ขั้นตอนที่ 3 N: Nurturing (การหล่อเลี้ยง)

ครูจะมีบทบาทในการแนะนำ ชี้แนะ และฝึกฝนผู้เรียนอย่างใกล้ชิด โดยการจัดกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างทักษะต่างๆ เช่น การฝึกพูด การฝึกฟัง การฝึกเขียน และการฝึกอ่าน ครูจะต้องให้คำแนะนำและแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนอย่างเหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะภาษาไทยอย่างต่อเนื่องและแข็งแกร่ง

ขั้นตอนที่ 4 C: Checking (การตรวจสอบ)

ขั้นตอนนี้คือการตรวจสอบความเข้าใจและความก้าวหน้าของผู้เรียนผ่านการทดสอบหรือการประเมินผลในรูปแบบต่างๆ เช่น การทำข้อสอบ การสอบปากเปล่า หรือการประเมินผลจากงานที่ผู้เรียนทำ เพื่อให้ครูทราบถึงจุดแข็งและจุดที่ต้องพัฒนาเพิ่มเติมของผู้เรียน และสามารถปรับปรุงการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน

ขั้นตอนที่ 5 C: Consolidation (การทบทวนและสรุป)

ในขั้นตอนสุดท้ายนี้ ครูจะช่วยให้ผู้เรียนทบทวนและสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ โดยการจัดกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถทบทวนเนื้อหาและทักษะที่ได้เรียนรู้อย่างเป็นระบบ เช่น การทำแบบฝึกหัด การสนทนาเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน หรือการสรุปบทเรียนด้วยการเขียนเรียงความ เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและจดจำองค์ความรู้ได้อย่างแม่นยำและยั่งยืน

กระบวนการ MEN2C นี้ไม่เพียงแต่ช่วยให้นักเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีประสิทธิภาพ แต่ยังสร้างแรงบันดาลใจและความสนใจให้กับผู้เรียน ทำให้การเรียนรู้ภาษาไทยเป็นเรื่องที่น่าสนใจและมีคุณค่าต่อผู้เรียนในระยะยาว

2. เทคนิคการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศบนโลกที่ผันผวนที่น่าสนใจและทันสมัย

เทคนิคที่ 1 Byte-Sized Language Chunks (การเรียนรู้ภาษาเป็นช่วงสั้นๆ)

เทคนิคการเรียนรู้เน้นการแบ่งเนื้อหาออกเป็นหน่วยเล็กๆ ที่สามารถเข้าใจและเรียนรู้ได้ภายในระยะเวลาสั้นๆ เพื่อให้สอดคล้องกับการสมาธิสั้นของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน เนื้อหาเหล่านี้สามารถส่งผ่านช่องทางออนไลน์ต่างๆ เช่น คลิปวิดีโอสั้น โพสต์โซเชียลมีเดีย หรือแม้กระทั่งอินโฟกราฟิกส์ ประโยชน์ คือ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลา ทำให้การเรียนรู้ไม่จำกัดอยู่ในห้องเรียนเนื้อหาที่

แบ่งเป็นหน่วยเล็กๆ ทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำได้ง่ายขึ้น และลดความรู้สึกเครียดหรือเหนื่อยล้าจากการเรียนรู้ในระยะยาว

เทคนิคที่ 2 Language Streaming (การเรียนรู้ภาษาด้วยสตรีมมิ่ง)

การใช้เทคโนโลยีการสตรีมมิ่งเพื่อถ่ายทอดการสอนภาษาและดำเนินกิจกรรมต่างๆ ผ่านการถ่ายทอดสดออนไลน์ ทำให้ผู้เรียนสามารถมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนได้แบบเรียลไทม์ ไม่ว่าจะเป็นการซักถามข้อสงสัย การทำกิจกรรมร่วมกัน หรือการรับคำแนะนำทันที ประโยชน์ คือ ผู้เรียนสามารถซักถามและได้รับคำตอบทันที เพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ผู้เรียนสามารถซักถามและได้รับคำตอบทันที เพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ เพิ่มโอกาสในการมีปฏิสัมพันธ์และการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และลดข้อจำกัดด้านสถานที่และเวลาในการเรียนการสอน

เทคนิคที่ 3 Language Escape Rooms (การเรียนรู้ภาษาผ่านห้องหนีภัย)

การสร้างสถานการณ์จำลองเสมือนต้องหนีจากห้องปริศนา โดยผู้เรียนจะต้องใช้ความรู้ภาษาไทยในการแก้ไขปัญหาและปริศนาต่างๆ เพื่อหนีออกจากห้องให้ได้ สถานการณ์นี้จะเพิ่มความท้าทายและความสนุกสนานในการเรียนรู้ ประโยชน์ คือ ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์และการแก้ไขปัญหา เพิ่มการทำงานร่วมกันในกลุ่มผู้เรียน และทำให้การเรียนรู้ภาษาไทยเป็นเรื่องสนุกและน่าสนใจ

เทคนิคที่ 4 Language Coaching (การสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษาแนะนำ)

ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำแนะนำ สนับสนุน และติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียนแต่ละคนแบบรายบุคคล โดยเน้นการสอนที่ตรงกับความต้องการและระดับทักษะของผู้เรียน ประโยชน์ คือ ทำให้ผู้เรียนได้รับการสอนที่ตรงกับความต้องการและระดับทักษะของตนเอง เพิ่มโอกาสในการพัฒนาทักษะทางภาษาที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ และสร้างความมั่นใจและแรงจูงใจในการเรียนรู้

เทคนิคที่ 5 Language Influencers (ผู้สอนภาษาสไตล์อินฟลูเอนเซอร์)

การใช้บุคคลที่มีอิทธิพลในโลกออนไลน์ (Influencers) มาสอนและแชร์เนื้อหาภาษาไทยในสไตล์ที่ทันสมัยและน่าติดตาม ทำให้การเรียนรู้ภาษาไทยมีความน่าสนใจและสนุกสนานมากขึ้น ประโยชน์ คือ ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ทำให้การเรียนรู้ภาษาไทยเป็นเรื่องสนุกและน่าสนใจ และเพิ่มการมีส่วนร่วมและความตั้งใจในการเรียนรู้

เทคนิคที่ 6 Language Meetups (การเรียนรู้ภาษาด้วยการพบกลุ่ม)

การจัดกิจกรรมการพบปะทางสังคมแบบปฏิสัมพันธ์ เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางภาษาและวัฒนธรรมระหว่างผู้เรียนและผู้พูดภาษาไทย โดยกิจกรรมนี้สามารถจัดได้ทั้งในรูปแบบออนไลน์และออฟไลน์ ประโยชน์ คือ สร้างโอกาสในการใช้ภาษาจริง เพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาไทย และส่งเสริมการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน

เทคนิคที่ 7 Chat-Powered Learning (การเรียนรู้ภาษาผ่านแชทบอท)

การใช้เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ในรูปแบบแชทบอทมาช่วยในการสอนภาษา ตอบคำถาม และฝึกการสนทนาภาษาไทย ผู้เรียนสามารถฝึกฝนได้ตลอดเวลาและสามารถเลือกเรียนรู้ได้ตามความสะดวกของตนเอง ประโยชน์ คือ เพิ่มความสะดวกสบายในการเรียนรู้ภาษา สามารถฝึกฝนได้ตลอดเวลา และลดข้อจำกัดด้านเวลาและสถานที่ในการเรียนรู้

เทคนิคเหล่านี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศได้อย่างน่าสนใจ โดดเด่น ทันสมัย และสอดคล้องกับวิถีชีวิตของผู้เรียนและผู้สอนในโลกปัจจุบัน

การเชื่อมโยงกับทฤษฎีการสอนภาษา

การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศผ่านกระบวนการ MEN2C Process และเทคนิคต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการปรับใช้ทฤษฎีให้เข้ากับบริบทปัจจุบัน ซึ่งส่งผลต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ

1. **การสร้างแรงจูงใจ (M: Motivation)** เชื่อมโยงกับทฤษฎีการเรียนรู้แบบพหุปัญญาของ Howard Gardner ที่เน้นให้ครูออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความหลากหลายของผู้เรียน โดยเฉพาะการเชื่อมโยงกิจกรรมให้เข้ากับชีวิตประจำวันและประสบการณ์ส่วนตัว ทำให้เกิดแรงจูงใจและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน

2. **การสัมผัส (E: Exposure)** เชื่อมโยงกับทฤษฎีการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ของ John Dewey ที่เน้นการเรียนรู้ผ่านการสัมผัสประสบการณ์จริง ซึ่งการสัมผัสกับภาษาไทยผ่านสื่อหลากหลาย เช่นนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในวัฒนธรรมและภาษาได้ลึกซึ้งขึ้น

3. **การหล่อเลี้ยง (N: Nurturing)** แนวคิดนี้สอดคล้องกับทฤษฎี Zone of Proximal Development (ZPD) ของ Lev Vygotsky ที่ระบุว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ดีเมื่อมีการแนะนำและสนับสนุนจากผู้ที่มีความเชี่ยวชาญ การให้ครูทำหน้าที่เป็นผู้หล่อเลี้ยงและให้คำแนะนำช่วยเสริมทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. **การตรวจสอบ (C: Checking)** ทฤษฎีการประเมินแบบ Formative Assessment ของ Michael Scriven และ Richard Paul ซึ่งเน้นการประเมินผลเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ในระยะสั้น การตรวจสอบความเข้าใจอย่างต่อเนื่องจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะตามจุดที่ต้องการเสริม

5. **การทบทวนและสรุป (C: Consolidation)** ทฤษฎีการทบทวนของ Hermann Ebbinghaus ที่ชี้ให้เห็นว่าการทบทวนและสรุปเนื้อหาเป็นปัจจัยสำคัญในการช่วยให้การจดจำมีประสิทธิภาพและคงทน

ผลกระทบของการใช้เทคโนโลยีและกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย

การใช้เทคนิคต่าง ๆ เช่น Byte-Sized Language Chunks และ Language Streaming แสดงให้เห็นถึงการตอบสนองต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล ซึ่งมีการสำรวจพบว่าผู้เรียนที่ใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบย่อยและเรียนรู้ผ่านการสตรึมมีความเข้าใจเนื้อหาที่ดีกว่า และสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์จริงได้เร็วขึ้น เนื่องจากการมีปฏิสัมพันธ์แบบเรียลไทม์ช่วยกระตุ้นการคิดและการเรียนรู้โดยธรรมชาติ เทคนิค Language Escape Rooms และ Language Meetups ส่งผลให้การเรียนรู้มีความสนุกสนานและมีการร่วมมือกัน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกท้าทายและได้พัฒนาทักษะทางภาษาในเชิงปฏิบัติ และในขณะเดียวกันก็ช่วยสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมผ่านการทำงานเป็นกลุ่ม

ดังนั้น กระบวนการ MEN2C Process และเทคนิคการสอนที่ทันสมัยเหล่านี้ ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีประสิทธิภาพและน่าสนใจมากขึ้น

การนำเทคนิค MEN2C 7 Techniques มาประยุกต์ใช้

การนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาประยุกต์ใช้ เช่น การใช้โปรแกรมเรียนออนไลน์ หรือการใช้แอปพลิเคชันเพื่อฝึกทักษะภาษาไทย

การใช้สื่อการสอนที่น่าสนใจ เช่น สื่อภาพ สื่อเสียง และสื่อสัมผัส เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน

การพาไปศึกษานอกสถานที่ เช่น การไปเยี่ยมชมสถานที่สำคัญทางวัฒนธรรม หรือการไปดูการแสดงทางวัฒนธรรม

การให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา ผ่านการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ หรือการมีเพื่อนร่วมชั้นที่เป็นเจ้าของภาษา

การใช้เทคนิค MEN2C 7 Techniques จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่มีความสุขสนุกสนานและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บทสรุป

การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีความสำคัญมากขึ้นในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะในบริบทของความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการรักษาเอกลักษณ์ของภาษาไทย การนำเทคโนโลยีขั้นสูง เช่น ปัญญาประดิษฐ์ (AI) และความเสมือนจริง (VR) มาใช้ร่วมกับการออกแบบหลักสูตรแบบ Hybrid และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย ช่วยสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและน่าสนใจให้แก่ผู้เรียน กระบวนการ MEN2C Process ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ การสร้างแรงจูงใจ (Motivation), การสัมผัสภาษา (Exposure), การหล่อเลี้ยงทักษะ (Nurturing) การตรวจสอบความเข้าใจ (Checking), และการทบทวนและสรุป (Consolidation) พร้อมด้วย 7 Techniques ที่เน้นการเรียนรู้ยุคใหม่ ได้แก่ Byte-Sized Language Chunks, Language Streaming, Language Escape Rooms, Language Coaching, Language Influencers, Language Meetups, และ Chat-Powered Learning สามารถพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีความยืดหยุ่น ทันสมัย และตอบโจทย์ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ แนวทางเหล่านี้ไม่เพียงแต่พัฒนาทักษะภาษาไทยเท่านั้น แต่ยังสามารถนำไปปรับใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ได้อย่างกว้างขวาง การเรียนการสอนที่ยืดหยุ่นและหลากหลาย จะช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีคุณค่า เข้าใจภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น พร้อมทั้งตอบสนองต่อความต้องการในโลกที่ผันผวน

ข้อเสนอแนะในการนำกระบวนการ MEN2C และเทคนิคการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศไปใช้

1. พัฒนาการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ควรปรับปรุงการสอนให้เป็นไปตามความต้องการและความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน โดยครูสามารถใช้เทคนิค Language Coaching ที่เน้นการให้คำปรึกษาและสนับสนุนแบบรายบุคคล เพื่อให้การเรียนรู้มีความเป็นส่วนตัวมากขึ้น และช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะภาษาไทยได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. ใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือในการสอน นำเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น AI, VR และแพลตฟอร์มออนไลน์ มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทย เช่น การใช้แชทบอทในการฝึกสนทนา หรือการจัดการเรียนรู้ผ่านการสตรีมมิ่งแบบเรียลไทม์ เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนและใช้ภาษาไทยในสถานการณ์ต่างๆ ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง เพิ่มความเข้าใจและความสามารถในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ออกแบบกิจกรรมที่หลากหลายและน่าสนใจ สร้างกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหลากหลายและสนุกสนาน เช่น Language Escape Rooms ที่ผู้เรียนต้องใช้ภาษาไทยในการแก้ไขปัญหาและปริศนาต่างๆ การเรียนรู้ภาษาเป็นช่วงสั้นๆ (Byte-Sized Language Chunks) ผ่านคลิปวิดีโอหรือโพสต์โซเชียลมีเดีย เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกกับการเรียนรู้และเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทย

4. เน้นการสัมผัสและการใช้ภาษาจริง จัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับภาษาไทยและใช้ภาษาจริงในสถานการณ์ที่หลากหลาย เช่น การไปเยี่ยมชมสถานที่สำคัญทางวัฒนธรรมการเข้าร่วม Language Meetups เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเจ้าของภาษา หรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นอกสถานที่ เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาไทยในสถานการณ์จริง และสามารถนำทักษะที่เรียนรู้ไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

5. ประเมินและปรับปรุงกระบวนการสอนอย่างต่อเนื่อง ควรมีการประเมินผลการเรียนรู้และการสอนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อทราบถึงจุดแข็งและจุดที่ต้องพัฒนาเพิ่มเติมของผู้เรียน โดยการใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย เช่น การทำข้อสอบ การสอบปากเปล่า การประเมินผลจากงานที่ผู้เรียนทำ จากนั้นครูควรนำข้อมูลเหล่านั้นมาปรับปรุงการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ชุตินา สุขจิต. (2562). การออกแบบหลักสูตร Hybrid ในการสอนภาษาไทย: แนวทางและผลการประเมิน. วารสารวิทยาการการศึกษา, 10(3), 123-140.
- ปริญญ์ สุขประเสริฐ. (2564). การสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างครูในการใช้เทคโนโลยีการศึกษา. วารสารการจัดการการศึกษา, 8(2), 66-78.
- ปรียาภรณ์ สมหวัง. (2565). การพัฒนาสื่อการสอนภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพ: การวิจัยและการประยุกต์ใช้. วารสารวิจัยการศึกษา, 16(1), 98-115.
- ธีรพงษ์ กุลศิริ. (2562). การพัฒนาวิธีการประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลายในวิชาภาษาไทย. วารสารการประเมินผลการศึกษา, 8(2), 45-60.
- ณัฐชา วัฒนวงศ์. (2565). การพัฒนาบทเรียนออนไลน์ที่มีความยืดหยุ่นเพื่อการเรียนรู้ภาษาไทย. วารสารการพัฒนาการศึกษา, 13(4), 85-99.
- ณัฐพร แสงสุวรรณ. (2564). การใช้การประเมินผลแบบฟอร์มมาทีฟในการสอนภาษาไทย: การศึกษาผลกระทบและประสิทธิภาพ. วารสารการวิจัยและพัฒนาการสอน, 12(3), 72-89.
- นันทพร สุนทร. (2565). การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในการสอนภาษาไทย: การศึกษาผลกระทบ. วารสารการสอนภาษาไทย, 15(4), 89-105.
- พรพิมล เกียรติศิริกุล. (2563). การใช้ปัญญาประดิษฐ์ในการเรียนการสอนภาษาไทย: การประยุกต์ใช้และประสิทธิภาพ. วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษา, 12(2), 45-60.
- รสริน แซ่หลี่. (2560). การใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรินทรา วงศ์มณี. (2566). การส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือในชั้นเรียนภาษาไทยผ่านการใช้เทคโนโลยี. วารสารวิจัยการศึกษา, 18(1), 101-115.

- วิไลวรรณ ทรงกลด. (2564). ปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติและแรงจูงใจของผู้เรียนในการเรียนภาษาไทย. วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ภาษาไทย, 14(2), 112-130.
- สมชาย พูนสวัสดิ์. (2564). การใช้เทคโนโลยี VR และ AR ในการสอนภาษาไทย: การพัฒนาและผลกระทบ. วารสารการศึกษาและการพัฒนา, 9(1), 67-82.
- สุกิจ ศรีธรรม. (2562). การพัฒนาความเชี่ยวชาญในการใช้เทคโนโลยีของครูผู้สอนภาษาไทย. วารสารการศึกษา, 22(1), 99-115.
- สุภัทรา ทองประเสริฐ. (2563). การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีเพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนออนไลน์. วารสารวิชาการการศึกษา, 15(3), 32-47.
- สุวิทย์ เมธาวี. (2561). การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ. วารสารวิจัยและพัฒนา, 10(2), 45-58.
- สุวิมล แซ่ตัน. (2563). การอบรมครูผู้สอนในการใช้เทคโนโลยีใหม่ในการสอนภาษาไทย: แนวทางและผลการประเมิน. วารสารวิชาชีพครู, 11(3), 75-90.
- อังคณา ศิริพร. (2563). การวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาไทย: กรณีศึกษานักเรียนต่างชาติ. วารสารการศึกษาไทย, 13(1), 54-70.
- Beckett, G. H., & Miller, P. C. (2006). **Project-based second and foreign language education: Past, present, and future.** Information Age Publishing.
- Educational Media and Technology 2008, Vienna, Austria. Parmalee, J. (2008). **Teaching Thai Mathews-Aydinli, J. (2007). Problem-based learning and adult English language learners.** CAELA Brief. Language through Virtual Environments: The Use of Second Life for Thai Language Learning. Proceedings of the World Conference on.
- Sharan, Y. (2014). **Learning to cooperate for cooperative learning.** Anales de psicologia/Annals of Psychology, 30(3), 802-807.

คุณธรรมของขงจื้อสู่คุณลักษณะครูที่ดี

Confucius' virtues lead to characteristics of a good teacher.

วรพรรณ ขาวประทุม

Worapan Khaopratoom

Received : October 4, 2024

Revised : October 29, 2024

Accepted : October 31, 2024

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวคิดเรื่องคุณธรรมของครูตามหลักปรัชญาของขงจื้อ เพื่อประยุกต์ใช้ในการพัฒนาครูให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขงจื้อเป็นนักปราชญ์จีนที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อความคิด ค่านิยม และวัฒนธรรมจีนมาอย่างยาวนาน คำสอนของท่านยังคงทรงคุณค่าและสามารถนำมาปรับใช้กับครูในยุคปัจจุบันได้เป็นอย่างดี บทความนี้นำเสนอคุณธรรม 8 ประการตามแนวคิดของขงจื้อ ซึ่งประกอบด้วย เหริน (ความเมตตา) อี้ (ความชอบธรรม) หลี่ (มารยาท) จื่อ (ความรู้รอบรู้) ซิ่น (ความซื่อสัตย์) หยง (ความกล้าหาญ) เซียน (ความถ่อมตน) และ กง (ความเคารพ) โดยอธิบายความหมายและแนวทางการนำไปใช้ในบริบทของความเป็นครู คุณธรรมเหล่านี้จะช่วยให้ครูสามารถพัฒนาศิษย์ได้อย่างเต็มศักยภาพ ทั้งด้านความรู้และคุณธรรม ผ่านการเป็นแบบอย่างที่ดีและกระบวนการสอนที่มีประสิทธิภาพ อันจะนำไปสู่การสร้างคนดีและคนเก่งเพื่อพัฒนาสังคมต่อไปในอนาคต แนวคิดของขงจื้อยังคงทันสมัยและเป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนาครูได้อย่างยั่งยืน

คำสำคัญ : ขงจื้อ, คุณธรรมความเป็นครู, การพัฒนาครู, ปรัชญาจีน

ABSTRACT

This article aims to present the concept of teacher virtues based on Confucian philosophy, in order to apply them for the development of more complete teachers. Confucius was a Chinese philosopher who had a profound influence on Chinese thought, values, and culture for a long time. His teachings remain valuable and can be well adapted to teachers in the modern era. This article presents eight virtues according to Confucian ideas, which consist of Ren (benevolence), Yi (righteousness), Li (propriety), Zhi (wisdom), Xin (integrity), Yong (courage), Qian (humility), and Gong (respect). It explains the meanings and guidelines for applying these virtues in the context of being a teacher. These virtues will enable teachers to fully develop their students' potential, both in terms of knowledge and morality, through being good role models and effective teaching processes. This will lead to the cultivation of good and capable individuals to further develop society in the future. Confucian ideas remain relevant and serve as an important approach for sustainable teacher development.

Keywords : Confucius, teacher virtues, teacher development, Chinese philosophy

“...ผู้ที่เป็นครูอาจารย์นั้น ใ่วจะมีแต่ความรู้ในทางวิชาการ และในทางการสอนเท่านั้น ก็หาไม่จะต้องรู้จักอบรมเด็กทั้งในด้าน ศีลธรรม จรรยา และวัฒนธรรม รวมทั้งให้มี ความสำนึกรับผิดชอบ ในหน้าที่ด้วย...”

พระบรมราโชวาทของในหลวงรัชกาลที่ 9

พิธีพระราชทานปริญญาบัตรของวิทยาลัยวิชาการศึกษา

15 ธันวาคม 2503

การศึกษา คือ กระบวนการเรียนรู้เพื่อสร้างความเจริญงอกงามแก่บุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ ผ่านการฝึก การอบรม การสืบสานวัฒนธรรม การสร้างความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ขึ้นจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคม การเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม, 2542) การศึกษาช่วยพัฒนาคนให้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะในการประกอบอาชีพ สามารถพึ่งตนเองและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ช่วยถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม ค่านิยม ศีลธรรม จริยธรรม การดำเนินวิถีชีวิตในสังคม ช่วยพัฒนาคนให้มีสติปัญญา มีการคิดอย่างมีเหตุผล รู้จักแก้ปัญหา มีความคิดสร้างสรรค์ สามารถพัฒนาตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า การศึกษาเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาประเทศ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และความมั่นคงของประเทศ ซึ่งการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพจะช่วยสร้างทรัพยากรมนุษย์ที่มีศักยภาพครอบคลุมทุกช่วงวัยเหมาะสมกับยุคสมัย ยกระดับการแข่งขันของประเทศ เป็นกำลังสำคัญในการ

พัฒนาประเทศต่อไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560 ; พรชัย หนูแก้ว, 2554 ; บุญเลี้ยง ทุมทอง : 2556 ; สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

การศึกษา นับว่ามีความสำคัญมากต่อการพัฒนาคน เพราะไม่ว่าจะทำการพัฒนาในส่วนใด ต้องเริ่มมาจากการพัฒนาคนเสียก่อน การพัฒนาคนสามารถทำได้หลากหลายรูปแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้การศึกษา การพัฒนาประเทศต้องพัฒนาควบคู่ไปกับการพัฒนาคนโดยต้องคำนึงถึงการศึกษาเป็นสำคัญ ยิ่งในยุคของเทคโนโลยีสารสนเทศที่ก้าวล้ำนำโลกไปมาก การศึกษาก็ต้องพัฒนาไปให้ทัน (อาภรณ์ รัตนมณี, 2553) การศึกษาจะสามารถพัฒนาคนได้มากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับกลไกที่สำคัญของระบบการศึกษา คือ “ครู”

“ครู” คือ บุคลากรวิชาชีพทางการศึกษา ทำหน้าที่หลักในการจัดการเรียนการสอน หรือถ่ายทอดความรู้ให้แก่ศิษย์ ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ พัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของศิษย์เพื่อให้มีจิตสำนึกรับผิดชอบ มีจิตสาธารณะ คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน และประพฤติตามจรรยาบรรณวิชาชีพเป็นสำคัญ โดยครูมีหน้าที่รับผิดชอบในการวางแผนจัดการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ทางการศึกษา ตลอดจนให้การอบรมบ่มนิสัยให้ศิษย์เป็นคนดี มีความรู้ และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546 ; Good, C.V. , 1973)

“ครู” เป็นผู้ที่มามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาศิษย์ให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ ทั้งด้านความรู้ ทักษะ และคุณธรรม จริยธรรม เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติ บทบาทของครูแบ่งได้เป็น 5 ฐานะ (ขวลิต ชูกำแพง, 2550; ทิศนา ขัมมณี, 2563) ดังนี้

1. ครูในฐานะเป็นผู้สอน (Teacher) มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ให้แก่ศิษย์ เพื่อให้ศิษย์เกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองตามเป้าหมายของหลักสูตร โดยมีหน้าที่วางแผนการสอน (Planning) จัดการเรียนการสอน (Instruction) วัดและประเมินผล (Evaluation) พัฒนาดตนเองและวิชาชีพ (Professional Development)
2. ครูในฐานะเป็นผู้อบรมสั่งสอน (Educator) มีบทบาทสำคัญในการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ให้แก่ศิษย์ เพื่อให้ศิษย์เป็นคนดี มีวินัย และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ ไม่ว่าจะเป็นการเป็นแบบอย่างที่ดี (Role Model) การอบรมบ่มนิสัย (Discipline) การปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม (Moral Education) การให้คำปรึกษา และแนะแนว (Guidance and Counseling)
3. ครูในฐานะเป็นผู้แนะแนว (Guidance) มีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือ สนับสนุน ให้คำปรึกษาแก่ศิษย์ทั้งด้านการเรียน อาชีพ และการดำรงชีวิต เพื่อให้ศิษย์รู้จักและเข้าใจตนเอง สามารถปรับตัว และตัดสินใจเลือกแนวทางในการพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการสารสนเทศ (Information Service) การให้บริการให้คำปรึกษา (Counseling Service) การให้บริการจัดวางตัวบุคคล (Placement Service) การให้บริการติดตามและประเมินผล (Follow-up and Evaluation Service)
4. ครูในฐานะเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ (Facilitator) มีบทบาทสำคัญในการจัดสภาพแวดล้อม บรรยากาศ และกิจกรรมการเรียนรู้ที่เอื้อให้ศิษย์สามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ครูจะลดบทบาทในการถ่ายทอดความรู้ไม่ใช่ผู้ชี้นำ แต่จะทำหน้าที่กระตุ้น สนับสนุน และชี้แนะ

แนวทางให้ศิษย์แสวงหาความรู้และเรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ ครูในฐานะผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ไม่จำเป็นการออกแบบการเรียนรู้ (Learning Design) การจัดเตรียมสื่อและแหล่งเรียนรู้ (Learning Resources) การกระตุ้นและให้คำชี้แนะ (Stimulate and Guide) การประเมินเพื่อการพัฒนา (Formative Assessment)

5. ครูในฐานะเป็นผู้วิจัย (Researcher) มีบทบาทสำคัญในการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ด้วยกระบวนการวิจัย เพื่อนำองค์ความรู้ที่ได้มาพัฒนาการจัดการเรียนการสอน แก้ปัญหาและพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา อันจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพการศึกษาในภาพรวม ไม่ว่าจะเป็น การวิจัยในชั้นเรียน (Classroom Action Research) พัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา (Educational Innovation) การวิจัยทางการศึกษา (Educational Research) และการนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนา (Utilizing Research Results)

จากข้อความข้างต้น ครูมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะเป็นกลไกในการขับเคลื่อนการศึกษา ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในโรงเรียนหรือสถานศึกษา ครูมีบทบาทที่มากมายในการสนับสนุนทั้งทางกายและทางใจให้แก่ศิษย์ โดยมีเจตนาผลักดันให้ศิษย์ประสบความสำเร็จ และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข แต่กว่าที่ครูจะฝึกฝนตนเองเพื่อให้มีบทบาทดังกล่าวไม่ใช่เรื่องง่ายนัก ยังต้องได้รับการพัฒนาคุณลักษณะความเป็นครูทั้งภายในและภายนอก เพื่อการเป็นครูที่สมบูรณ์แบบ

คุณลักษณะความเป็นครู เป็นสิ่งที่ครูต้องสร้างและพัฒนาขึ้นด้วยตนเอง จนเป็นอุปนิสัยติดตัว ซึ่งต้องอาศัยความมุ่งมั่น ตั้งใจ และระยะเวลาในการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ โดยคุณลักษณะความเป็นครูจะส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพการจัดการเรียนรู้ ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์ ตลอดจนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ศิษย์ประสบความสำเร็จทางการเรียนและการดำเนินชีวิต (ธนวรรณ เหมือนวงศ์, 2562) คุณลักษณะความเป็นครู เป็นลักษณะนิสัย ท่าทาง การแสดงออก และภาพลักษณ์ที่ครูพึงมี ซึ่งจะต้องมีความเหมาะสมกับการประกอบวิชาชีพครู โดยครอบคลุมทั้งด้านคุณลักษณะภายนอก เช่น การแต่งกาย กิริยามารยาท การพูด และคุณลักษณะภายใน เช่น ความใฝ่รู้ ความรับผิดชอบ ความเมตตา กรุณา เป็นต้น ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้ครูปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์ (วรินทิพย์ มาศชาย, 2563) คุณลักษณะที่ดีงามของครูที่สำคัญลักษณะหนึ่ง คือ คุณธรรมความเป็นครู ซึ่งมีต่อตนเอง ศิษย์ เพื่อนร่วมงาน และสังคม เป็นพื้นฐานที่ครูสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับศิษย์ โดยมีนักการศึกษาไทย ได้ให้นิยามและคุณลักษณะของคุณธรรมความเป็นครูไว้ (พระมหาบุญเลิศ วรรธโม, 2563 ; รัตนะ บัวสนธ์, 2563) 1) ครูต้องเป็นผู้ที่มีความรัก ความเมตตา มีความปรารถนาดีต่อศิษย์ 2) ครูต้องเป็นผู้มีความยุติธรรม ให้ความเสมอภาคแก่ศิษย์ทุกคน 3) ครูต้องมีความซื่อสัตย์ ประพฤติตนด้วยความสุจริต ไม่แสวงหาผลประโยชน์ที่ไม่ควรได้ 4) ครูต้องเป็นผู้มีความรับผิดชอบ รับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ทุ่มเทเวลาและความพยายาม 5) ครูต้องเป็นผู้มีความอดทนอดกลั้น รู้จักควบคุมอารมณ์ ใช้สติในการแก้ปัญหา 6) ครูต้องเป็นผู้มีความเสียสละ เสียสละความสุขส่วนตน เวลา และทรัพยากรส่วนตัวเพื่อประโยชน์ของศิษย์และส่วนรวม 7) ครูต้องเป็นแบบอย่าง เป็นแบบอย่างให้ศิษย์ทั้งความประพฤติ การพูดจา กิริยามารยาท รวมถึงการแต่งกายด้วย

ในบทความฉบับนี้ผู้เขียนจักขอนำเสนอคุณธรรมความเป็นครูโดยการนำแนวคิดจากเมธี
ตะวันออกเข้ามาเสนอเป็นอีกแนวทางหนึ่งในการพัฒนาความเป็นครูให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น
โดยเมธีตะวันออกที่ว่านั้นจักขอกล่าวถึงนักปราชญ์คนสำคัญของชาวจีน ได้แก่ ขงจื๊อ

รูปภาพที่ 1 เมธีขงจื๊อ

(โดย พระอรุณ พุทธิโนโต, 2565 นิตยสารศิลปวัฒนธรรม.)

ขงจื๊อ หรือ ขงฟู่จื๊อ เป็นนักปรัชญาจีนที่มีชื่อเสียง และทรงอิทธิพลที่สุดคนหนึ่งในประเทศจีน
มามากกว่า 2,500 ปี ในราชวงศ์ฉิน และมีชีวิตอยู่ระหว่าง 551- 479 ปีก่อนคริสต์ศักราช ซึ่งแนวคิดและ
ปรัชญาของท่านได้วางรากฐานความคิด ค่านิยม และวัฒนธรรมจีน ท่านได้อุทิศตนในการสอนและ
เผยแพร่แนวคิดของตน จนมีสานุศิษย์จำนวนมาก ด้วยชื่อเสียงและอิทธิพลอันยิ่งใหญ่ของขงจื๊อ ทำให้
แนวคิด ปรัชญา และคำสอนของท่านได้รับการยอมรับและปฏิบัติสืบต่อกันมานับพันปี กลายเป็นส่วน
หนึ่งของวัฒนธรรมจีน และเป็นรากฐานสำคัญในการหล่อหลอมแนวคิดของชาวจีนจวบจนปัจจุบัน
(Yao, 2000) อีกทั้งแนวคิดของท่านยังทรงคุณค่า เป็นแรงบันดาลใจให้แก่ครูในยุคปัจจุบันได้อย่างดี
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นคุณธรรมของครูที่ยังคงเป็นแนวคิดที่ผู้เขียนเห็นว่ามีความร่วมสมัย
(เฉลิมพล เกิดเจริญ, 2562 ; วิจารย์ พานิช, 2555 ; อำนวย คำตื้อ, 2561) ในบทความนี้ผู้เขียนขอ
นำเสนอแนวคิด หลักคุณธรรม 8 ประการ ของขงจื๊อ ที่เน้นการพัฒนาตนเอง การสร้างความสัมพันธ์ที่ดี
ระหว่างบุคคล และการสร้างสังคมที่กลมเกลียว ซึ่งเป็นลักษณะที่เหมาะสมกับความเป็นครูอย่างยิ่ง
ผู้เขียนจึงเห็นว่าควรนำมาพัฒนาครูอย่างเหมาะสมเพื่อการพัฒนาการศึกษาและสังคมได้อย่างแท้จริง
โดยคุณธรรม 8 ประการ (Tu, 1998 ; Chan, 1963 ; Yao, 2000 ; Ames, R. T., & Rosemont, H.,
1998; Huang, C. C.,1997; Shim, S. H., 2008: 515-538; Tan, C., 2017: 95-113) ประกอบด้วย

1. เหริน (仁) คือ ความเมตตา กรุณา มีมนุษยธรรม ความรัก และความเอื้ออาทรต่อเพื่อน
มนุษย์ ถือว่าคุณธรรมสูงสุดที่มนุษย์พึงมี เป็นการแสดงออกถึงความรัก และความห่วงใยต่อผู้อื่น การมี
จิตใจเมตตา เห็นอกเห็นใจ และพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน รวมถึงการให้อภัยไม่ผูกใจเจ็บ และ
ปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความเคารพและให้เกียรติ

ครูจะต้องเป็นผู้ที่มีเมตตา กรุณา มีมนุษยธรรมกับศิษย์ คำนึงถึงประโยชน์สุขของศิษย์เป็นหลัก
ห่วงใย และเอาใจใส่ต่อศิษย์อย่างเท่าเทียม ไม่ลำเอียง เข้าใจในความแตกต่างระหว่างบุคคล และพร้อม

ที่จะให้ความช่วยเหลือศิษย์ที่มีปัญหา หลักเหริน จะทำให้ครูสามารถสร้างสัมพันธ์ภาพที่แน่นแฟ้นและสร้างความไว้วางใจกับศิษย์ อันเป็นพื้นฐานสำคัญของการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ เมื่อศิษย์รู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย และได้รับการยอมรับจากครู ก็จะเกิดความเชื่อมั่น กระตือรือร้น และเปิดใจที่จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากครู ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ ตามปรัชญาการศึกษาของขงจื้อ (Yao, 2000) ที่เน้นการสร้างมนุษย์ให้สมบูรณ์ทั้งด้านความรู้และคุณธรรม ผ่านความสัมพันธ์ทั้งดงามระหว่างครูกับศิษย์

2. อี้ (义) คือ ความชอบธรรม ความถูกต้องเหมาะสม และมีความยุติธรรมเป็นที่ตั้ง ไม่เอนเอียงหรือลำเอียง เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม

ครูจะต้องเป็นผู้ที่มีความเที่ยงตรง เที่ยงธรรม ปราศจากความลำเอียงหรืออคติ ต่อศิษย์ มองศิษย์ สอนศิษย์ด้วยใจที่เป็นกลาง มีสติรู้ตัวอยู่เสมอ ไม่หวั่นไหวไปกับสิ่งยั่วยุ เช่น การไม่ตั้งตนมีอำนาจเหนือศิษย์ แต่ต้องมีใจที่เป็นกลาง โดยครูต้องฝึกฝนอบรม ตรวจสอบ และชำระจิตใจของตนเสมอ ครูต้องยึดมั่นในหลักการจรรยาบรรณวิชาชีพครู การปฏิบัติตนตามหลัก "อี้" จะช่วยให้ครูเป็นแบบอย่างของความชอบธรรมและความถูกต้องให้กับศิษย์ ช่วยปลูกฝังและขัดเกลาจิตใจของศิษย์ให้มีคุณธรรมและจริยธรรมที่ดีงาม เมื่อศิษย์ได้เห็นแบบอย่างที่ดีจากครู ก็จะเกิดความเชื่อมั่นและยึดถือครูเป็นต้นแบบในการดำเนินชีวิต ซึ่งจะส่งผลให้ศิษย์เติบโตเป็นคนดีที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม สามารถแยกแยะความถูกผิดและเลือกปฏิบัติในสิ่งที่ชอบธรรมได้ด้วยตนเอง ตามเป้าหมายของการจัดการศึกษาในปรัชญาขงจื้อ ที่มุ่งสร้างคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรม ผ่านการเรียนรู้และการเลียนแบบของครูผู้ทรงคุณธรรม

3. หลี่ (礼) คือ ความสุภาพ มารยาท และการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม การรู้จักกาลเทศะ วางตัวให้เหมาะสมกับสถานการณ์และบทบาทหน้าที่ การปฏิบัติตนตามขนบธรรมเนียม ประเพณี และแบบแผนที่ดีงาม การแสดงความเคารพและให้เกียรติผู้อื่น

ครูจะต้องแสดงตนให้เหมาะสมกับกาลเทศะ มีมารยาท อารมณ์รักษามารยาทขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมที่ดีงาม เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับศิษย์ รู้จักให้เกียรติผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน แสดงกิริยามารยาทที่สุภาพ การปฏิบัติตนตามหลัก "หลี่" จะช่วยให้ครูสามารถสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นระเบียบเรียบร้อย และเอื้อต่อการพัฒนาศักยภาพของศิษย์ เมื่อศิษย์ได้เรียนรู้และฝึกฝนความสุภาพ มารยาท และการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ก็จะเติบโตเป็นคนที่มีความรู้ กาลเทศะ และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างสงบสุข ซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญของคนดี และพลเมืองดีตามปรัชญาการศึกษาของขงจื้อ อันมุ่งหวังให้ศิษย์เป็นทั้งคนเก่งและคนดี สามารถดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องเหมาะสมท่ามกลางความสัมพันธ์เชิงจริยธรรมของสังคม

4. จื่อ (智) คือ ความรอบรู้ ปัญญา การแสวงหาความรู้ การใฝ่รู้ใฝ่เรียน พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง รู้จักใช้เหตุผลและวิจารณ์ญาณในการคิดวิเคราะห์และตัดสินใจ รวมทั้งการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาและสร้างประโยชน์แก่สังคม

ครูจะต้องเป็นผู้มีสติปัญญา เป็นผู้มองกว้าง ใจกว้าง คิดเห็นในทางที่ถูกต้อง แยกแยะปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติงานได้อย่างดีงาม ก่อประโยชน์แก่ตนเอง ศิษย์ และเพื่อนร่วมงานทุกระดับ ครูต้องมีความรู้อย่างถ่องแท้ในสาขาวิชาที่ตนสอน สามารถถ่ายทอดและอธิบายเนื้อหาได้อย่างชัดเจน

และเข้าใจง่าย การปฏิบัติตนตามหลัก จื่อ นี้ จะช่วยให้ครูสามารถพัฒนาศักยภาพทางปัญญาของศิษย์ได้อย่างเต็มที่ ผ่านการถ่ายทอดความรู้ การส่งเสริมการคิด การสร้างแรงบันดาลใจ และการเชื่อมโยงความรู้กับชีวิตจริง เมื่อศิษย์ได้พัฒนาปัญญาและความใฝ่รู้อย่างแท้จริง ก็จะสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

5. ซิน (信) คือ ความน่าเชื่อถือ การรักษาคำพูด พุดจริงทำจริงในสิ่งที่สัญญาไว้ ไม่โกหก หลอกลวงหรือเบี่ยงเบนความจริง การปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความจริงใจ และที่สำคัญคือการรักษาสัจจะ ครูจะต้องเป็นผู้ที่มีความจริงใจ มีจิตใจที่บริสุทธิ์ มีความแน่วแน่ต่อการกระทำ ต่อหน้าที่ของตนเอง ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ศิษย์ ต้องมีความศรัทธาในตนเอง ในวิชาชีพครูและศรัทธาเชื่อมั่นในศิษย์ด้วย ซินจะช่วยสร้างสัมพันธภาพที่ตระหว่างครูกับศิษย์ อันเกิดมาจากความไว้วางใจ ความน่าเชื่อถือ และความซื่อสัตย์ที่ครูมีต่อศิษย์ เมื่อศิษย์ไว้วางใจและเชื่อมั่นในตัวครู ก็จะเกิดความเคารพ นับถือ และพร้อมที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองตามคำแนะนำของครู ซึ่งจะนำไปสู่บรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี

6. หยง (勇) คือ ความกล้าหาญ ความเด็ดเดี่ยว การกล้าที่จะยืนหยัดในสิ่งที่ถูกต้อง แม้จะเผชิญกับอุปสรรคหรือสถานการณ์ที่ยากลำบาก ไม่ย่อท้อ มีความมุ่งมั่น กล้าเสี่ยง และอุทิศตนเพื่อสิ่งที่เชื่อมั่นและยึดถือ

ครูต้องกล้าตัดสินใจและลงมือทำในสิ่งที่ถูกต้อง แม้จะต้องเผชิญกับอุปสรรคหรือแรงกดดันจากภายนอก การยืนหยัดในหลักการและความเชื่อที่ดีงาม ไม่หวั่นไหวต่อสิ่งยั่วยุหรือผลประโยชน์อันมิควรได้ การปฏิบัติตนตามหลัก "หยง" จะช่วยให้ครูสามารถสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ท้าทาย กระตุ้นให้ศิษย์กล้าคิด กล้าทำ และกล้าเผชิญกับอุปสรรคด้วยความมุ่งมั่น เมื่อศิษย์ได้ฝึกฝนและพัฒนาความกล้าหาญทั้งทางร่างกายและจิตใจ ก็จะเติบโตเป็นคนที่เข้มแข็ง อดทน และพร้อมที่จะต่อสู้กับความยากลำบากในชีวิต รวมทั้งกล้าที่จะปกป้องความถูกต้องและความยุติธรรมให้คงอยู่ในสังคม ซึ่งเป็นคุณลักษณะของผู้นำและนักปราชญ์ที่พึงประสงค์ตามปรัชญาการศึกษาของขงจื๊อ อันมุ่งมั่นที่จะสร้างคนดีและคนเก่งเพื่อรับใช้บ้านเมืองและพัฒนาสังคมให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป

7. เชียน (謙) คือ ความถ่อมตน การไม่หยิ่งยโส การไม่โอวดดีหรือคุยโว ไม่ถือตัวหรือดูถูกผู้อื่น การมีจิตใจที่อ่อนน้อมถ่อมตน พร้อมที่จะเรียนรู้รับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น การปฏิบัติกับทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง

ครูสามารถสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่อบอุ่น ปลอดภัย และเปิดกว้างสำหรับการแลกเปลี่ยนความรู้และทัศนะที่หลากหลาย เมื่อศิษย์ได้เรียนรู้และเลียนแบบความถ่อมตนจากครู ก็จะเติบโตเป็นคนที่รู้จักการวางตัว ไม่หยิ่งทะนง พร้อมที่จะรับฟังผู้อื่นด้วยความเคารพ และเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม อันเป็นเป้าหมายปลายทางของการจัดการศึกษา ในหลักคิดของขงจื๊อที่มุ่งสร้างคนให้สมบูรณ์พร้อมทั้งความรู้และคุณธรรม สามารถดำรงตนอย่างสง่างามท่ามกลางสัมพันธภาพอันดีงามในทุกระดับของสังคม

8. กง (恭) คือ ความเคารพ การให้เกียรติผู้อื่น การแสดงความเคารพต่อผู้อื่นทั้งกาย วาจา ใจ การให้เกียรติ และการยอมรับในความแตกต่างหลากหลายของผู้คน การวางตัวให้เหมาะสมตามฐานะและแสดงความนอบน้อมต่อผู้ใหญ่ การอ่อนน้อมต่อผู้อื่น

ครูจะต้องตระหนักและยอมรับในความแตกต่างหลากหลายของศิษย์ ทั้งด้านความสามารถ ความสนใจ และพื้นฐานครอบครัว ไม่เปรียบเทียบศิษย์ด้วยมาตรฐานเดียวกัน ให้ความสำคัญในการเรียนรู้ และพัฒนานตนเองตามศักยภาพพร้อมให้คำแนะนำ และให้กำลังใจอย่างเหมาะสม การปฏิบัติตนตามหลัก "กง" จะช่วยให้ครูสามารถสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เคารพซึ่งกันและกัน ทั้งระหว่างครูกับศิษย์ ครูกับครู และครูกับผู้บริหารโรงเรียน เมื่อศิษย์ได้ซึมซับแบบอย่างในเรื่องของการยอมรับความแตกต่างหลากหลายของครูแล้ว ศิษย์ก็จะเติบโตเป็นผู้ที่รู้จักให้เกียรติและนับถือผู้อื่น อันจะนำไปสู่การสร้างสายสัมพันธ์อันดี และความสามัคคีทั้งในโรงเรียนและชุมชน ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของสังคมที่สงบสุขและมีอารยธรรมตามหลักคิดของขงจื๊อ ที่มุ่งสร้างปัจเจกชนให้เคารพต่อตนเอง ผู้อื่น และสถาบันทางสังคม เพื่อร่วมกันสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่บ้านเมืองและสังคมโดยรวมอย่างยั่งยืน

การศึกษาเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาคนให้มีความรู้ ความสามารถ มีคุณธรรม จริยธรรม และดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ด้วยความสำคัญดังกล่าวผู้ที่เป็ "ครู" จึงมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนการศึกษาให้บรรลุเป้าหมาย บทควมนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวคิด คุณธรรมของขงจื๊อที่สอดคล้องกับคุณลักษณะของครูที่ดี ประกอบด้วยคุณธรรม 8 ประการ ได้แก่ 1) เทริน คือ ความเมตตากรุณา 2) อี้ คือ ความชอบธรรม 3) หลี่ คือ ความสุภาพและมารยาท 4) จื่อ คือ ความรอบรู้ 5) ซิน คือ ความซื่อสัตย์ 6) หยง คือ ความกล้าหาญ 7) เซียน คือ ความถ่อมตน และ 8) กง คือ ความเคารพ ซึ่งแนวคิดของขงจื๊อที่มีมาอย่างยาวนานและทรงคุณค่านี้สามารถนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาครูเพื่อเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาศิษย์ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งด้านความรู้ และคุณธรรม อันจะนำไปสู่การสร้างสรรค์สังคมที่มีคุณภาพสืบไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). **แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579**. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- เฉลิมพล เกิดเจริญ. (2562). **หลักการศึกษาในปรัชญาขงจื๊อ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2550). **การวิจัยในชั้นเรียน**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทิศนา ขัมมณี. (2563). **ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนวรรณ เหมือนวงศ์. (2562). **บุคลิกภาพของครูที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอน**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2556). **การพัฒนาหลักสูตร**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรชัย หนูแก้ว. (2554). **หลักการศึกษา**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พระมหาบุญเลิศ วรรณโม. (2563). **คุณธรรมจริยธรรมสำหรับวิชาชีพครู**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม. (2542, 19 สิงหาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่มที่ 116 ตอนที่ 74 ก. หน้า 1-23.

- พระอรุณ พุทธินนโท. (2546). **รัฐบาลที่เลวร้ายยิ่งกว่าเสือ...สุภาษิตขงจื้อ กับคำถามแรกแห่งปี 2546**. นิตยสารศิลปวัฒนธรรม, จาก https://www.silpa-mag.com/quotes-in-history/article_6660. สืบค้น 10 ตุลาคม 2567.
- รัตนะ บัวสนธิ์. (2563). **คุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพครู**. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วรินทร์พย์ มาศชาย. (2563). **การพัฒนาบุคลิกภาพความเป็นครูมืออาชีพ**. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). **วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). **แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579**. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- อำนวย คำดื้อ. (2561). **ขงจื้อ: ปรมจารย์แห่งแดนมังกร**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน.
- Ames, R. T., & Rosemont, H. (1998). **The Analects of Confucius: A philosophical translation**. New York, NY: Ballantine Books.
- Chan, W. T. (1963). **A source book in Chinese philosophy**. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Good, C. V. (1973). **Dictionary of education (3rd ed.)**. New York: McGraw-Hill.
- Huang, C. C. (1997). **The Analects of Confucius**. Oxford University Press.
- Shim, S. H. (2008). **A philosophical investigation of the role of teachers: A synthesis of Plato, Confucius, Buber, and Freire**. *Teaching and Teacher Education*, 24(3), 515-535.
- Tan, C. (2017). **Teaching and learning in Confucian perspective**. In *Educational Theory and Contestable Values in Liberal Societies* (pp. 95-113). Springer, Singapore.
- Tu, W. (1998). **Humanity and self-cultivation: Essays in Confucian thought**. Boston, MA: Cheng & Tsui.
- Yao, X. (2000). **An Introduction to Confucianism**. Cambridge: Cambridge University Press.

คำแนะนำสำหรับผู้ส่งบทความ

วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ความรู้ทางวิชาการและผลงานวิจัยที่มีคุณค่าแก่ผู้สนใจทั่วไป และเพื่อเป็นสื่อกลางแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แนวความคิด เชิงวิชาการของคณาจารย์และนักวิชาการทางการศึกษาทั้งในและนอกสถาบัน โดยมีกำหนดเผยแพร่ปีละ 2 ฉบับ บทความที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารจะต้องผ่านการตรวจพิจารณาจากกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิ หากมีความเห็นว่าจะต้องมีการปรับแก้ไขทางกองบรรณาธิการจะส่งคืนเพื่อแก้ไขและ ขอสงวนสิทธิ์การพิจารณาไม่ลงพิมพ์เมื่อไม่ผ่านการพิจารณา ผู้ที่มีความประสงค์จะส่งบทความเพื่อรับการพิจารณาตีพิมพ์ให้ปฏิบัติตามคำแนะนำ ดังต่อไปนี้

หลักเกณฑ์การส่งบทความและการพิมพ์บทความ

1. ต้นฉบับต้องพิมพ์ตามรูปแบบและคำแนะนำในการเขียนบทความของวารสารนี้
2. ต้นฉบับที่ส่งมาให้พิจารณาจะตีพิมพ์จะต้องไม่เคยตีพิมพ์ในวารสารฉบับอื่นมาก่อน และจะต้องไม่ส่งตีพิมพ์ซ้ำซ้อนในวารสารหลายฉบับในเวลาเดียวกัน
3. การตีพิมพ์บทความลงในวารสาร จะพิจารณาการตอบรับการลงตีพิมพ์เมื่อบทความผ่านตามขั้นตอนการปฏิบัติงานของวารสาร
4. กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาและตีพิมพ์บทความทุกเรื่องรวมทั้งการปรับปรุงบทความบางส่วนตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นผู้อ่านบทความ
5. บทความที่ตีพิมพ์ลงในวารสาร ถือว่าเป็นผลงานวิจัย ผลงานสร้างสรรค์ และผลงานวิชาการของผู้เขียนไม่ใช่ความคิดเห็นของกองบรรณาธิการ ผู้เขียนต้องรับผิดชอบต่อบทความของตน
6. บทความที่ได้ผ่านการพิจารณาแล้ว ทางกองบรรณาธิการจะแจ้งผลการพิจารณาให้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษร

การส่งบทความ

การส่งบทความที่วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ได้ที่ Website : <https://so08.tci-thaijo.org/index.php/EJFE>

รูปแบบการพิมพ์บทความ

1. พิมพ์ลงบนกระดาษ ตั้งค่ากระดาษเป็น B5 (JIS) โดยจำนวนหน้าของเนื้อหาและเอกสารอ้างอิงรวมทั้งสิ้นไม่เกิน 15 หน้า ใช้รูปแบบของ Word ตัวอักษร TH Sarabun PSK และแต่ละหน้าไม่เกิน 30 บรรทัด
2. ข้อปฏิบัติในการพิมพ์แต่ละหัวข้อ/ส่วนประกอบ

ที่	ส่วนประกอบ	คำอธิบาย
1	ชื่อเรื่อง/บทความ	ระบุชื่อบทความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ขนาดตัวอักษร 16 พอยท์ ชนิตหนา ไว้กึ่งกลางหน้ากระดาษ
2	ชื่อผู้เขียนบทความ	ระบุชื่อผู้วิจัย ผู้ร่วมวิจัย (ถ้ามี) อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทุกคน ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และไม่ใช่ตำแหน่งวิชาการหรือคำนำหน้า เช่น นาย/นาง/นางสาว/อาจารย์ ขนาดตัวอักษร 14 พอยท์ ชนิตหนา ไว้กึ่งกลางหน้ากระดาษ
3	สังกัดผู้เขียนบทความ	ถ้าเป็นนักศึกษา ให้ระบุวุฒิการศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา และชื่อสถาบันการศึกษา ถ้าไม่ใช่นักศึกษา ให้ระบุวุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ และชื่อหน่วยงานที่สังกัด (ถ้ามี) ขนาดตัวอักษร 12 พอยท์ ชนิตธรรมดา ไว้ที่เชิงอรรถท้ายหน้า
4	บทคัดย่อ (Abstract)	บทคัดย่อบทความวิจัย บทคัดย่อภาษาไทย ไม่เกิน 10 บรรทัด และบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ไม่เกิน 250 คำ เขียนโดยสรุปซึ่งมีเนื้อหาประกอบด้วย วัตถุประสงค์การวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย (กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล) และผลการวิจัย บทคัดย่อบทความวิชาการ บทคัดย่อภาษาไทย ไม่เกิน 10 บรรทัดและบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ไม่เกิน 250 คำ เขียนโดยสรุปสาระสำคัญจากเนื้อหา * เขียนเป็นความเรียง ไม่ใช่หมายเลขลำดับหัวข้อในย่อหน้า
5	คำสำคัญ (Keywords)	ระบุคำสำคัญ 2-5 คำทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษไว้ท้ายบทคัดย่อทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ
6	เนื้อหา (Content)	บทความวิจัย หัวข้อที่เสนอในเนื้อหา ประกอบด้วย 1. ความเป็นมาและความสำคัญ (Statement of the Problem) 2. วัตถุประสงค์การวิจัย (Objectives) 3. สมมุติฐานการวิจัย (ถ้ามี) (Research Hypothesis) 4. กรอบแนวคิดในการวิจัย (Research Framework) 5. วิธีดำเนินการวิจัย (Methodology) 5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (Population and Sample) หรือแหล่งข้อมูล/ผู้ให้ข้อมูล (Source of Data / Informant) 5.2 เครื่องมือวิจัย (Research Instrument/Tool) - การสร้างและหาคุณภาพ และรายงานคุณภาพเครื่องมือแต่ละชนิด 5.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection)

ที่	ส่วนประกอบ	คำอธิบาย
		5.4 การวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis) รวมผลการวิเคราะห์ข้อมูล อาจมีตารางหรือภาพประกอบ 6. สรุปผลการวิจัย (Conclusion) ระบุผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย 7. อภิปรายผลการวิจัย (Discussion) ระบุประเด็นที่เป็นผลการวิจัยที่สำคัญในแต่ละวัตถุประสงค์ โดยมีการอ้างอิงทฤษฎีหรืองานวิจัย 8. ข้อเสนอแนะ (Suggestion) 8.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ 8.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป หัวข้อเนื้อหาทั้ง 8 หัวข้อ ไม่ต้องระบุหมายเลข ใช้ขนาดตัวอักษร 14 พอยท์ ชนิดหนา ส่วนรายละเอียดเนื้อหาใช้ขนาดตัวอักษร 14 พอยท์ ชนิดธรรมดา บทความวิชาการ หัวข้อที่เสนอในเนื้อหา ประกอบด้วย บทนำ (Introduction) เนื้อหา (Content) และสรุป (Conclusion) ใช้ขนาดตัวอักษร 14 พอยท์ ชนิดหนา ส่วนรายละเอียดเนื้อหาใช้ขนาดตัวอักษร 14 พอยท์ ชนิดธรรมดา
7	ตาราง (ถ้ามี)	ใช้ตารางแบบเส้นคู่ เปิด-ปิดตาราง
8	ภาพ (ถ้ามี)	รูปภาพประกอบ บันทึกเป็นไฟล์ที่มีนามสกุล .JPEG
9	การอ้างอิงในเนื้อหา	ลงรายการตามรูปแบบ APA ดังตัวอย่างรูปแบบการอ้างอิงแทรกในเนื้อหา ข้างท้ายนี้
10	เอกสารอ้างอิง (References)	ลงรายการบรรณานุกรมตามรูปแบบ APA ดังตัวอย่างรูปแบบรายการบรรณานุกรมในเอกสารอ้างอิง ข้างท้ายนี้ นำเสนอเฉพาะรายการที่มีการอ้างอิงในเนื้อหาบทความ ให้ครบทุกรายการ

ตัวอย่างรูปแบบการอ้างอิงแทรกในเนื้อหา

1. หนังสือ

1.1 ผู้แต่งคนเดียว

(สมพงษ์ ชูมาก, 2548, หน้า 10-12)

(สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา, 2531)

(Wilson, 2007, p. 67)

1.2 ผู้แต่งมากกว่า 3 คน

(อวยพร พานิช และคนอื่นๆ, 2548, หน้า 51-53)

(Crouhy, et al., 2006, pp. 75-78)

1.3 ผู้แต่งเป็นหน่วยงาน

(มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2546, หน้า10-11)

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2541, หน้า5-6)

(Ministry of Education, 2002, pp.70-71)

2. วิทยานิพนธ์

(เชวงศักดิ์ เขียวเงิน, 2543, บทคัดย่อ)

(โอกามา จำเภา, 2550)

(Almeida, 1990)

3. รายงานการประชุม

(นิทัศน์ ภัทรโยธิน, 2540, หน้า 30)

(Paitoon Sinlarat, 1995, p.217)

4. วารสาร

(Bekerian, 1993, pp. 574-575)

5. หนังสือพิมพ์

(สมศรี หาญอนันตสุข, 2550, หน้า 7)

(Krishman, 2007, pp. 1, 12)

6. จุลสาร แผ่นพับ แผ่นปลิว

(การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2541)

(Research and Training Center on Independent Living, 1993)

7. โสตทัศนวัสดุ

(ยุพดี พยัคฆพันธ์, 2530)

8. ซีดีรอม

(อุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร, 2543)

(Social Science Index, 1999)

9. เอกสารอิเล็กทรอนิกส์

9.1 หนังสืออิเล็กทรอนิกส์

(อรรถศิษฐ์ วงศ์มณีโรจน์, 2542)

(Abell, 2002)

9.2 วารสารอิเล็กทรอนิกส์

(Kenneth, 1998)

9.3 หนังสือพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์

(ชุม, (นามแฝง), 25 ตุลาคม 2542)

(ศธ. ยุติการถ่ายโอนสถานศึกษาบัญชี 2, 2550)

9.4 เอกสารจากเวปไซด์ (www.)

(ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ, ม.ป.ป.)

(Ministry of Education, 2005)

10. การสัมภาษณ์

(ดิลก บุญเรืองรอด, 2543, กรกฎาคม 14)

(Page, 1991, March 5)

ตัวอย่างรูปแบบรายการบรรณานุกรมในเอกสารอ้างอิง

1. หนังสือ

1.1 ผู้แต่งคนเดียว

สมพงษ์ ชูมาก. (2548). **กฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีเมือง**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

กัลยานิวัฒนา, สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้า. (2531). **เจ้านายเล็กๆ ยุวกษัตริย์**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ :

ด้านสุทธาการพิมพ์.

Wilson, K. (2007). **Smart choice**. (2nd ed). London : Oxford University Press.

1.2 ผู้แต่งมากกว่า 3 คน

อวยพร พานิช และคนอื่นๆ. (2548). **ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Crouhy, M., et al. (2006). **The essentials of risk management**. New York : McGraw-Hill.

1.3 ผู้แต่งเป็นหน่วยงาน

สุโขทัยธรรมาธิราช, มหาวิทยาลัย. (2546). **เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาการวิจัยการบริหารการศึกษา**.

นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

การศึกษาแห่งชาติ, สำนักงานคณะกรรมการ. (2541). **การปฏิรูปการเรียนรู้ตามแนวคิด 5 ทฤษฎี**. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์โอเดียนสแควร์.

Education, Ministry of. (2002). **Chiangmai : NopBueri Si Nakon Ping**. Bangkok : Ministry of

Education.

2. วิทยานิพนธ์

เขวงศักดิ์ เขียวเงิน. (2543). **การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของ สถาบันราชภัฏกำแพงเพชร**.

วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สถาบันราชภัฏกำแพงเพชร.

โอกามา จำเภา. (2550). **การจัดการตลาดทางเลือกเกษตรอินทรีย์ : กรณีศึกษาสหกรณ์การเกษตรยั่งยืน**

แม่ทาจำกัด ตำบลแม่ทา กิ่งอำเภอแม่อนจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์พัฒนารัฐบาลชุมชนมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

Almeida, D.M. (1990). **Father's participation in family work : Consequences for fathers' stress and father child relation**. Master's thesis, University of Victoria.

3. รายงานการประชุม

นิทัศน์ ภทรโยธิน. (2540). ตลาดซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า ในการประชุมนักบัญชีทั่วประเทศ ครั้งที่ 15 วิสยทัศน์นักบัญชีไทย. วันที่ 27-28 มิถุนายน พ.ศ. 2540 (หน้า 19-35). กรุงเทพฯ : สมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย.

Paitoon Sinlarat. (1995). Success and failure of facility in Thai university. In Somwang Pitiyanuwat, et al. (Eds), **Preparing teachers for All the World's Children : An Era of Transformation Proceedings of International Conference, Bangkok 1992**. (pp. 217-233). Bangkok : UNICEF.

4. วารสาร

มัลลวีร์ อุดลวัฒน์ศิริ, นิตย์ บุหลามมงคล และวิลาวัลย์ จตุรธำรง. (2549, กรกฎาคม-ธันวาคม). การศึกษาและพัฒนาพฤติกรรมทางจริยธรรมของเยาวชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. **วารสารศึกษาศาสตร์**, 29 (3-4), 83-92.

Bekerian, D.A. (1993, June). In search of the typical eyewitness. **American Psychologist**, 48, 574-576.

5. หนังสือพิมพ์

สมศรี หาญอนันตสุข. (2550, มิถุนายน 26). ภาครัฐธรรมนุญใหม่จะสร้างมิติใหม่ให้สังคมพุทธ. **มติชน**, หน้า 7.
Krishman, E. (2007, June 26). Rebuilding self-esteem **Bangkok post**, p.1, 12.

6. จุลสาร แผ่นพับ แผ่นปลิว

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2541). **ท่องเที่ยวสงขลา**. [แผ่นพับ]. สงขลา : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
Research and Training Center on Independent Living. (1993). **Guidelines for reporting and writing about people with disabilities**. [Brochure]. Lawrence : Research and Training Center on Independent Living.

7. โสตทัศนวัสดุ

ยุพดี พยัฆพันธ์ (ผู้บรรยาย). (2530). **ยาสมุนไพรรักษาโรค**. [แผ่นบันทึกเสียง]. กรุงเทพฯ : องค์การวิทยาศาสตร์การแพทย์.

8. ซีดีรอม

อุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร. (2543). [CD-ROM]. Available : ฐานข้อมูลไปดูให้เต็มตาแล้วค่าความเป็นไทย. [2544, มิถุนายน 23].

Social Science Index. (1999). [CD-ROM]. Available : UMI/Social Science Index. [2005, June 26].

9. เอกสารอิเล็กทรอนิกส์

9.1 หนังสืออิเล็กทรอนิกส์

อรรถศิษฐ์ วงศ์มณีโรจน์. (2542). **ความอุดมสมบูรณ์ของดิน**. [Online]. Available : <http://158.108.200.11/soil009hom-1/009421/chap1.htm#era1>. [2550, กุมภาพันธ์ 20].

Abell, S.K. (2002). **Science teacher education : An international perspective**. [Online]. Available : <http://ebook.Springerlink.com/Search/Search Results.aspx?>. [2007, June 30].

9.2 วารสารอิเล็กทรอนิกส์

Kenneth, I. (1998). A Buddhist response to the nature of human rights. **Journal of Buddhist Ethics** [Online], 2, (9). Available : <http://www.cac.psu.edu/Jbe/twocont.html>. [2006, August 12].

9.3 หนังสือพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์

ชุม. (นามแฝง). (2542, ตุลาคม 25). บุญของคนไทย ใน **ไทยรัฐ**. [Online]. Available : <http://www.thairath.co.th>. [2542, ตุลาคม 25].

ศธ. ยุติการถ่ายโอนสถานศึกษาบัญชี 2. (2550, มิถุนายน 23). ใน **ไทยรัฐ**. [Online]. Available : <http://www.thairath.co.th>. [2550, มิถุนายน 30].

9.4 เอกสารจากเว็บไซต์เว็บ (www.)

เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ, ศูนย์. (ม.ป.ป.). **การจัดการศึกษาทางไกล**. [Online]. Available : <http://www.nectec.or.th/eourseware/cai/0015.htm>. [2550, กรกฎาคม 1].

Education, Ministry of. (2005). **The Regional Seminar on Higher Education in Southeast Asian Countries**. [Online]. Available : <http://www.inter.mua.go.th/news/News%20January%202005.htm>. [2006, January 5].

10. การสัมภาษณ์

ดิลก บุญเรืองรอด. (2543, กรกฎาคม 14). อธิการบดี, สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา. สัมภาษณ์.
Page, O. (1991, March 5). President, Austin Peay State University. Interview.

จริยธรรมในการตีพิมพ์ในวารสารศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร (Publication Ethics)

การเผยแพร่ผลงานวิชาการ ผลงานสร้างสรรค์ในปัจจุบันมีหลายลักษณะ ซึ่งประกอบด้วย หนังสือ ตำรา เอกสารประกอบการสอน งานแปล บทความวิชาการ บทความวิจัย งานวิจัยที่ตีพิมพ์ ในวารสารวิชาการ งานวิจัยที่นำเสนอในการประชุมวิชาการ งานประดิษฐ์หรืองานสร้างสรรค์ วารสาร ครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มุ่งมั่นที่จะรักษามาตรฐานด้านจริยธรรม ในการตีพิมพ์อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะต้องปฏิบัติตามหลักการและมาตรฐาน ด้านจริยธรรมในการตีพิมพ์ (Publication Ethics) อย่างเคร่งครัด ดังนี้

บทบาทและหน้าที่ของบรรณาธิการและกองบรรณาธิการ (Duties of Editors)

1. บรรณาธิการและกองบรรณาธิการต้องรักษามาตรฐานของวารสาร รวมทั้งพัฒนาวารสาร ให้มีคุณภาพ และทันสมัยอยู่เสมอ
2. บรรณาธิการและกองบรรณาธิการต้องไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับผู้พิมพ์ ผู้ทรงคุณวุฒิ และจะต้องไม่นำบทความหรือวารสารไปใช้ประโยชน์ในเชิงธุรกิจ และนำไปเป็นผลงานของตนเอง
3. บรรณาธิการและกองบรรณาธิการต้องปฏิบัติตามขั้นตอนการพิจารณาคุณภาพของบทความ อย่างเคร่งครัด
4. บรรณาธิการและกองบรรณาธิการมีหน้าที่พิจารณาและตรวจสอบบทความที่ส่งมาเพื่อขอลง ตีพิมพ์ในวารสารทุกบทความ โดยพิจารณาความสอดคล้องของเนื้อหาเกี่ยวกับเป้าหมายและขอบเขตของ วารสาร รวมทั้งตรวจสอบคุณภาพของบทความก่อนตีพิมพ์
5. บรรณาธิการและกองบรรณาธิการต้องไม่แก้ไขผลการประเมินบทความของผู้ทรงคุณวุฒิ
6. บรรณาธิการและกองบรรณาธิการต้องใช้เหตุผลทางวิชาการในการพิจารณาบทความทุกครั้ง โดยปราศจากอคติที่มีต่อบทความ ผู้พิมพ์ และสังกัดของผู้พิมพ์
8. หากบรรณาธิการและกองบรรณาธิการตรวจสอบพบว่าบทความที่ตรวจพิจารณา มีการ คัดลอกผลงาน บรรณาธิการและกองบรรณาธิการต้องแจ้งให้ผู้พิมพ์ทราบทันที และปฏิเสธการตีพิมพ์ บทความนั้น
8. บรรณาธิการและกองบรรณาธิการต้องไม่เปิดเผยข้อมูลของผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้พิมพ์ ให้แก่ บุคคลอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้อง
9. บรรณาธิการและกองบรรณาธิการจะไม่รับบทความที่เคยตีพิมพ์เผยแพร่แล้ว

บทบาทและหน้าที่ของผู้ทรงคุณวุฒิตรวจประเมินบทความ (Duties of Reviewers)

1. ผู้ทรงคุณวุฒิต้องคำนึงถึงคุณภาพบทความเป็นหลัก โดยพิจารณาบทความด้วยหลักการและเหตุผลทางวิชาการ โดยปราศจากอคติ และไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับผู้นิพนธ์
2. ผู้ทรงคุณวุฒิต้องรักษาระยะเวลาในการตรวจประเมินตามกรอบเวลาที่กำหนด และไม่เปิดเผยข้อมูลของบทความให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้อง
3. ผู้ทรงคุณวุฒิควรประเมินบทความในสาขาวิชาที่ตนมีความเชี่ยวชาญโดยพิจารณาความสำคัญของเนื้อหาในบทความที่จะมีต่อสาขาวิชานั้นๆ คุณภาพของการวิเคราะห์ และความเข้มข้นของผลงาน ไม่ควรใช้ความคิดเห็นส่วนตัวที่ไม่มีข้อมูลรองรับมาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินบทความวิจัย
4. ผู้ทรงคุณวุฒิต้องไม่แสวงหาผลประโยชน์จากบทความที่ตรวจประเมินโดยเด็ดขาด
5. หากผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบพบว่าบทความที่ตรวจพิจารณา มีการคัดลอกผลงานจากที่อื่นๆ ผู้ทรงคุณวุฒิต้องแจ้งให้บรรณาธิการวารสารทราบทันที หรือปฏิเสธบทความนั้น โดยการประเมินให้ “ไม่ผ่าน”

บทบาทและหน้าที่ของผู้นิพนธ์ (Duties of Authors)

1. บทความของผู้นิพนธ์ต้องเป็นบทความที่ไม่เคยตีพิมพ์หรือเผยแพร่ที่ไหนมาก่อน
2. ชื่อผู้นิพนธ์ที่ปรากฏในบทความต้องเป็นผู้ที่มีส่วนในการเรียบเรียงบทความนี้จริง
3. ผู้นิพนธ์ต้องไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น และต้องมีการอ้างอิงทุกครั้งเมื่อนำผลงานของผู้อื่นมาเสนอหรืออ้างอิงในเนื้อหาและท้ายบทความของตนเอง ถ้าวารสารทราบว่าบทความของผู้นิพนธ์มีการคัดลอกผลงานของผู้อื่น ทางวารสารจะไม่ขอรับตีพิมพ์ และให้เอาผิดจากผู้นิพนธ์ทุกประการ
4. ผู้นิพนธ์ต้องไม่บิดเบือนข้อมูล หรือให้ข้อมูลที่เป็นเท็จในบทความ
5. ผู้นิพนธ์ต้องเขียนบทความให้ตรงตามรูปแบบที่วารสารกำหนดไว้ในคำแนะนำของวารสารอย่างถูกต้อง รวมทั้งต้องไม่บิดเบือนข้อมูล หรือให้ข้อมูลที่เป็นเท็จในบทความ
6. ผู้นิพนธ์ต้องยินยอมโอนลิขสิทธิ์ให้แก่วารสารก่อนการตีพิมพ์ และไม่นำบทความไปเผยแพร่หรือตีพิมพ์กับแหล่งอื่นๆ หลังจากที่ได้รับการตีพิมพ์แล้ว